

Giới thiệu Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc

"Mẹ Uyển Nhi là của ba Thiên Ân! ba Thiên Ân yêu mẹ Uyển Nhi nhất! mẹ cũng nói yêu ba Thiên Ân nhất! con yêu mẹ nhất mà mẹ yêu ba Thiên Ân nhất nên con yêu hai người nhất!" _ trích dẫn bé Thiên Minh

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Buổi Học Một Mỗi

Ring.....Ring.....Ring..

Tiếng chuông báo thức vang lên làm Nhi giật mình tỉnh giấc, vươn vai thức dậy, Nhi không quên gấp một cái rỗ to rồi đi ra ngoài. Ánh sáng bình minh đã khai dậy một ngày mới tốt lành. Hai cây lan trước cổng hoa đã nở hết, hương thơm ngào ngạt thoảng qua làm cô cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Hít một hơi thật sâu. Cô quay vào nhà vệ sinh cá nhân, chuẩn bị sách vở, thay quần áo. Xong xuôi đầu đó, Nhi mỉm cười rồi nhanh chân quốc bộ đến trường.

Nhi đang theo học tại trường Mỹ Hoa. Một ngôi trường điểm của thành phố. Bố cô đã mất từ khi cô 15 tuổi. Số tiền nuôi Nhi sống một phần cũng là số tiền tiết kiệm của bố cô trước đó, phần còn lại là nhờ quán kem mà bố cô đã thuê. Thậm chí nhà cô đang ở cũng chỉ là mảnh đất thuộc quyền sở hữu của người khác. Nếu hết thời hạn sử dụng miếng đất đó thì cô cũng chẳng biết mình phải đi đâu để kiếm sống nữa. Ở trường cũng vậy, Nhi bị bạn bè xa lánh, họ chê cô nghèo, là thứ rác rưởi, mồ côi cha mẹ. Cũng may là có Quỳnh Nhi chịu làm bạn với cô. Quỳnh Nhi rất tốt, sáng nào cũng như sáng nào, đều đón Nhi đi học bằng xe riêng. Thấy phiền nên Nhi đã bảo cô bạn không cần đến đón nữa. Đàng nào thì cô bé vẫn còn “SH 10 ngón”, vẫn còn xài tốt, với lại có mỗi cô bạn thân mà làm phiền nhiều quá cũng ngại. Đi bộ cho dài chân vậy, Nhi biết chiều cao của mình có hạn, cứ ngồi ô tô mãi thế khéo đến lúc lười vận động chân tay lại “teo cơ” thì toi. Nhà cách trường cũng không xa lắm. Công nhận bố Nhi “nhảm” miếng đất kia chuẩn thật.

- Nhi! Cậu vừa mới tới hả? _ Quỳnh Nhi í ới phía sau. Nhi giật mình quay lại.....

- ừ! còn cậu? Sao trông cậu như vừa mới chạy 3km về vậy?

- mệt thật mà! _ Quỳnh Nhi thở hồng hộc

- này! Từ cổng trường đến chỗ tớ có 10m thôi! _ Nhi mắt to mắt nhỏ nhìn cô bạn.

Quỳnh Nhi cười khi khi sau khi quay lại nhìn

- công nhận gần thiệt ha!

- thôi! Chúng ta lên lớp đi! _ Nhi kéo tay cô bạn

- á! Chết rồi rồi! Tiết đầu là tiết của bà cô phải không? Cậu xem xem tớ còn thiếu sót hay quên cái gì không? _ Quỳnh Nhi hét toáng lên. Nhi quay sang sẫm soi

- ừm... Được rồi! Không sao đâu! Cậu có bị phạt bao giờ đâu! Mà bà cô đã cho lớp mình tự học không cần giảng rồi! Lớp nghịch quá mà! _ Nhi nói một lèo.

Chưa kịp định thần thì đã bị cô bạn lôi xềnh xệch lên lớp. Nhi quay về chỗ của mình cất cặp sách. Cẩn thận ngồi xuống, Nhi giật bắn cả mình, hình như cô ngồi lên cái gì đó ướt thì phải, vội vàng đứng dậy, lại là trò phá phách của mấy con nhỏ kia đây mà. Tội nó thấy Nhi bị vậy liền ôm bụng cười ha ha, Quỳnh Nhi chạy qua...

- này! Cậu sao vậy?

- không sao nhưng nhờ cậu đi xuống phòng thay đồ cùng tớ! _ Nhi mặt lạnh tanh đi trước. Xuống đến nơi, Nhi lấy bộ đồng phục khác ra thay, cũng may là cô để phòng trước chứ không thì...

- sao mấy con nhỏ kia dở hơi vậy nhỉ? Cứ thích đi trêu người khác! Bộ người ta là tờ giấy mà muốn vẽ gì lên cũng được à? _ Quỳnh Nhi đứng ngoài lầu bầu mãi không ngừng. Nhi quay ra

- không sao đâu! Kệ tụi nó! Mình đi lên lớp thôi!

Lên đến nơi, Nhi lấy giấy lau thật sạch ghế ngồi rồi mới bò ra bàn, chẳng còn gì phải suy nghĩ nữa! Ngủ luôn cho đã đời, đàng nào thì tiết đầu cũng miễn học.

Giờ ra chơi.....

- Nhi ơi! _ có tiếng gọi khe khẽ bên tai

Nhi mở mắt ngồi dậy, ra là Quỳnh Nhi, thấy cô dậy, Quỳnh Nhi lon ton ôm đồng sách vở của mình xuống ngồi cùng Nhi. Để cho cô biết vậy thôi! Chứ cô bạn lại kêu Nhi ngủ tiếp. Thật là hết nói nổi. Trong giờ thì không học! Cả hai cứ ngồi buồn dựa lê bán dựa hấu. Chẳng mấy chốc mà đã hết buổi.

- cậu đi đường cẩn thận nhé!

- ok! Cậu về nhanh kéo nặng là lại mệt! Hay lên xe đi cùng tớ nhé! _ Quỳnh Nhi kéo tay cô bạn

- thôi! Cậu về đi!

- haizzza! Đành vậy! Bye!

- bye!

Nói xong, Quỳnh Nhi leo lên xe rồi đi về, Nhi thờ dài, quốc bộ về, cái thời tiết oi bức này đúng là khó chịu thật! Lấy một hơi, cô chạy thẳng tấp về nhà. Chạy xông xộc vào mở cửa. Nhi nằm lẩn trên sàn nhà mát lạnh, quăng cái cặp qua một bên. Cô thần nhiên lê lét mấy vòng rồi đánh chén một giấc ngon lành trên sàn.

“ chương đầu có thể ko hay nhưng mị xin cam kết ở những chương sau nha! Vì là truyện đầu tay nên còn nhiều sai sót, câu văn chưa chau chuốt nên mong các bạn thông cảm nha! yêu các bạn nhiều!!!"

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cậu Nhóc Kì Lạ

3h chiều.....

- con chào bác! Bác đến sớm thật đó! _ Nhi mỉm cười vừa chào bác Lâm vừa cởi chiếc áo khoác ngoài treo lên móc.

Bác Lâm là thư kí lâu năm của bố Nhi, bác cũng khá là nhiều tuổi. Bố Nhi mất, công ty phá sản nên bác quay sang bán kem, bánh, đồ uống cùng Nhi. Bác Lâm rất tốt với cô, Nhi cũng coi bác như người nhà. Có việc gì bác cũng giúp Nhi nên cô rất tin tưởng vào bác, nhưng sự tin tưởng đó.....không biết sẽ kéo dài trong bao lâu.....

- bác vừa mới đến thôi! Dạo này nóng lắm! _ bác lâm vừa trộn bột vừa quay ra cười

- hi hi.. Công nhận bác ạ! Nhưng càng nóng ta càng đông khách chứ sao ạ! _ nhi cười tươi ra sắp bàn ghế

Keng...keng...keng

- chị ơi! Cho em một kem dâu nhé! Cho em ít dừa tươi thôi nha! _ vị khách đầu tiên lên tiếng, là một bé gái, chắc cô bé đang trên đường đi học đây

- ok em! Đợi chị xíu nha! _ Nhi quay vào trong lấy kem rồi trang trí. Bưng ra cho khách

- trời nóng quá nhỉ? Em đi học có xa không?

- dạ cũng bình thường ạ!

- hi! Có gì cứ vào quán chị ngồi nghỉ nhé! Tiện thể ủng hộ chị xíu nha!

- dạ! Bạn em cũng nói quán chị bán vừa rẻ vừa ngon nên em mới vào đó! Công nhận ngon thật! Hôm nào rảnh em lại đến nha! _ cô bé cười tươi nhìn Nhi

- Cảm ơn em nhiều nhé! Em ăn nhanh không muộn giờ học!

- dạ!

Nhi cầm khay mang vào trong, đang ngồi tính toán lại số tiền đã chi tiêu trong tuần qua, Nhi mới sực nhớ ra, cô quay vào trong

- bác ơi! Có đơn đặt hàng nào không bác?

- à! Hình như là có đây! Chiều nay là họ đến lấy! Bánh bác làm xong rồi! Cháu trang trí nhé! Sinh nhật Uyên Như đó cháu!_ bác Lâm nói vọng ra
- dạ! Đợi cháu xíu!_ Nhi đặt gọn sổ với bút vào một bên rồi quay vào trong hoàn thiện nốt chiếc bánh đặc biệt.

Keng.....keng.....keng...

- bác ơi có khách! Bác cho 3 quả dâu tây vào đây hộ cháu nhé! Mẫu đây! Bác cứ làm theo là được!
- ừ! Cháu ra xem đi!

Nhi lau tay rồi quay ra, chưa cần biết vị khách là ai, liền vội vàng cúi đầu lễ phép chào..

- chào quý khách! Quý khách muốn dùng gì ạ?
- cho tôi một ly capucino!

Một giọng nam vang lên, nghe quen quen, Nhi ngẩng mặt lên nhìn, có cần nhất thiết phải che chắn như ninja vậy không trời? Bịt kín từ đầu đến đuôi à nhăm chân luôn, đã thế lại còn cao nữa chứ! Ngước lên nhìn mà muốn rớt cổ quá..

- a! Dạ có ngay ạ! Mời quý khách ngồi!_ Nhi ngó người quay vào trong làm theo yêu cầu, xong xuôi thì mang ra, cẩn thận đặt lên bàn rồi quay đi, quán bắt đầu đông khách, Nhi cứ phải chạy qua chạy lại. Có ai đó từ ngoài đi vào, nhìn Nhi lượn qua lượn lại trước mặt thì phì cười.- cho 1 ly nước cam!

Nhi chẳng cần biết ai cứ cúi đầu nói

- mời quý khách ngồi!
- khách gì? Tớ đây mà!_ Quỳnh Nhi cười
- ủa? Cậu cũng đến nữa hả? Đợi tớ một tẹo nhé! Cậu ngồi đi!
- ok bạn hiền!

Quỳnh Nhi lựa chỗ ngồi, lát sau đã có ly nước cam ép mát lạnh trước mặt. Nhi cũng ngồi xuống cùng cô bạn

- uống đi! Ăn gì thì bảo tớ!
- hôm nay đông khách ha! Chắc cậu mệt lắm!
- không sao! Càng đông càng tốt chứ sao!_ Nhi cười hi hi
- em ơi! Tỉnh tiền cho anh!
- dạ!

Nhi lại phải chạy ra tính tiền cho khách rồi quay lại, hai cô gái cứ nói chuyện phiếm với nhau. Tuy có điều...nói được 4-5 câu lại bị ngắt quãng. Chiều đến, khách cũng vui dần. Quỳnh Nhi cũng ra về. Nhi chào cô bạn rồi thở dài quay vào. Vẫn còn một vị khách chưa rời quán nữa. Nhi cảm thấy kì lạ nên tiến lại gần, hình như người đó ngủ rồi! Nhi thu dọn ly rồi quay vào trong rửa. Công nhận người kia dễ ngủ thật, Nhi định bụng dọn dẹp xong quán sẽ gọi cậu ta dậy. Hai bác cháu cứ thế hi hục dọn. Xong xuôi, cả hai người quay ra bàn ngồi uống nước, nghỉ ngơi...

- Nhi này!
- gì hả bác?
- bác định nghỉ làm!_ bác Lâm chột buồn
- sao vậy bác? Bác có chuyện gì ạ?_ Nhi ngạc nhiên
- không! Bác thấy mình không còn sức để làm nữa!
- sao bác không nói với cháu?
- bác sợ cháu lo! Mấy hôm nữa bác sẽ về quê! Không thể làm cho cháu được! Cháu ở trên này nhớ giữ gìn sức khỏe nhé! Mà tối đến đừng đi đâu! Bấy giờ nhiều người xấu lắm! Cháu cẩn thận!
- cháu biết rồi mà! Vậy mai bác nhớ đến nhé! Cháu phải trả công bác đã làm giúp cháu nữa chứ!
- không cần cháu ạ! Cháu cứ cầm lấy mà chi tiêu! Tiền tiết kiệm bác vẫn còn nhiều!

- vậy thỉnh thoảng bác nhớ lên thăm cháu nha!

Bác Lâm gật đầu cười, được một lúc, bác ra về, Nhi nhìn theo bóng bác mãi cho tới khi bác đi khuất. Nhi mới chịu quay vào trong.

“bác xin lỗi! Bác thật sự có lỗi với con! Nếu ngày ấy bác không đại đột thì con sẽ không phải sống khổ sở như vậy! Ông ta là con rắn độc khi bắt bác làm vậy! Cầu mong khi con biết được sự thật! Con sẽ tha lỗi cho bác! “

- chị Nhi ơi! Chị Nhi à! _ tiếng Uyển Như lãnh lút bên ngoài.

- em đến rồi à? _ Nhi đi từ trong ra

- dạ vâng! Em chào chị! _ Uyển Như cười tươi

- à! Bánh của em xong rồi đó! _ Nhi đang định quay vào trong lấy bánh thì đâm luôn vào người cái người cao to kia.

- cô không sao chứ? _ người đó hỏi

- à! Tôi không sao!

Nhi lắc đầu rồi quay vào trong mang bánh ra cho Như

- bánh của em này! _ Nhi cười tươi đưa bánh cho cô bé. Uyển Như riu rít cảm ơn rồi quay sang nhòm đều người kia

- anh còn định đứng đó đến bao giờ hả? Định chơi trò giấu mặt với em à!

Nhi ngạc nhiên quay sang nhìn người kì lạ kia.

- hừ! Đúng là không qua mặt được con bé này mà! _ giọng người kia có vẻ hậm hực.

Thấy Nhi cứ đứng đó mà trở mắt ra nhìn, Uyển Như giải thích

- à! Đây là anh trai em đấy mà! Bằng tuổi chị thôi! Chị không phải ngạc nhiên đâu! Anh ấy chấp cheng xúu thôi nhưng mà tốt lắm đó!

- này! Em bảo ai chấp cheng hả? _ cậu kia bực mình nói lớn

- dạ không! Hí hí! Thôi! Em phải đi luôn đây chị! Bái bai chị nha!

- ok! Bye em!

Nhi mỉm cười chào hai người rồi quay vào mặc áo khoác, khoá cửa cẩn thận rồi ra về...

Bạn đang đọc truyện *Bí Đao Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đồ Bí Đao!!

Ngày hôm sau...

Đang chăm chú học lại bài cũ mà tập âm cứ chui vào tai, chẳng biết hôm nay có việc gì mà tụi con gái lại sốt sắng lên, phòng học thì chật kín người, ngoài sân thì cứ mỗi góc một nhóm. Nói chung là nhìn đâu cũng thấy người, cả trai lẫn gái. Nhi thờ dài nằm bò ra bàn. Quỳnh Nhi từ đâu chạy đến gõ rầm xuống bàn làm Nhi giật bắn mình

- tình yêu đang tương tư ai mà trông như bà lão 80 thế? _ Quỳnh Nhi cười

- tớ đang học bài! Nhưng ồn quá nên chẳng muốn học nữa! _ Nhi chống cằm nói

- tất nhiên là phải ồn ào nhộn nhịp rồi! Vì chàng ca sĩ hát bài “ Because of you” của cậu sẽ chuyển đến đây học mà!

- Đình Thiên Ân ấy hả? Tớ thấy ca sĩ chỉ được trên tivi thôi! Chứ ngoài đời chắc gì đã tốt! Tớ cũng chỉ thích nghe bài hát của cậu ta chứ là fan thì không phải!

- aizza! Đẹp trai, duyên, cao, body chuẩn, hát hay, nhảy đẹp! Tụi con gái trường mình mê tíu luôn! Mà không chỉ con gái! Con trai còn hâm mộ cậu ta nữa mà!

- cái đây thì tớ không quan tâm! Hôm nay có bài kiểm tra mà cậu không học à?

- hí hí! Được lùi xuống tuần sau rồi!

- sao không bảo tớ! Mất công tớ học! Thôi! Tớ ngủ đây! _ Nhi nằm gục xuống bàn, kê hai quyển sách lên rồi áp mặt xuống ngủ ngon lành.

Quỳnh Nhi thờ dài quay lên, đang ngồi sửa lại tóc thì nghe thấy tiếng ồn ào phía dưới sân trường cả tiếng hét hò ầm ĩ của đám con gái nữa, Quỳnh Nhi mắt sáng như hai đèn pha ô tô rồi phi ra ngoài như tên lửa. Nhưng cô cũng chỉ đứng ngoài hành lang thôi! Mượn tạm cái kính của thằng phong “bê đê” về nhìn cho rõ vậy

- ê! Cho tôi mượn kính!

- ừ ừ! Bà lấy kính tôi thì tôi lấy gì về ngắm tình yêu của tôi! _ Phong ổng ẹo nhìn mà sồn da gà

- có đưa không?

- không!

- nhanh! Rồi tôi xin chữ kí cho! _ Quỳnh Nhi nịnh nọt.

Cuối cùng “chị” Phong cũng chịu đưa kính cho. Đoàn người cứ thế mà tiến dần lên cầu thang. Cô bạn đang thắc mắc mãi, không biết cậu ta sẽ học lớp nào đây, chưa kịp nghĩ xong thì đám con gái đã xuất hiện rồi! Hành lang chật kín người, còn học sinh mới thì đi cạnh cô giáo chủ nhiệm... ủa? Cô chủ nhiệm lớp Quỳnh Nhi đây mà! Thật trùng hợp. Đang định đi vào lớp thì bị bọn con gái xô xô đẩy đẩy. Quỳnh Nhi tức tối chen vào, mãi mới rúc được về chỗ của mình. Quay xuống thì vẫn thấy Nhi ngủ một cách ngon lành vì cô bé chẳng bao giờ để ý đến mấy trò tiếng tăm này, Thật vô vị.

- các em ổn định! Bạn nào học lớp nào thì về lớp của mình đi! _ tiếng cô giáo sang sảng nhưng hoàn toàn vô tác dụng

- này! Mấy cô kia!!! Có tin tôi cho thôi học không hả? _ đầu cô giáo bốc khói. Cả đám trong đám ngoài ù xù quay về lớp, nhưng vẫn không quên liếc nhìn học sinh mới... cô giáo lấy lại giọng rồi cười tươi quay xuống lớp

- hôm nay! Lớp mình rất vinh hạnh khi có thêm một bạn mới! Ủm! Em giới thiệu đi!

- chào! Tôi là Đinh Thiên Ân! Mong các bạn giúp đỡ!

Cậu ta cười, nụ cười có tần suất chết người khá lớn, đám con gái cứ xiêu xiêu vẹo vẹo mãi. Đẹp thôi lại còn có cả răng khểnh cực kì dễ mến nữa, hỏi sao không chết(a ha! Xem ra cái tên này cũng lợi hại ghê > ,

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Mỹ Nhân Nam

Tan học.....

Nhi thu dọn sách vở rồi ra về, vừa mới bước ra cửa lớp..

Rào....

Một xô nước lạnh dội thẳng vào người Nhi, lại là trò đánh ghen của đám con gái đây mà, chưa kịp định thần thì tiếng cười, tiếng trêu ghẹo đã vang lên.

- xem cô ta kia! Há há! Đang nóng mà được tắm! Sướng nha!

- thế này là còn nhẹ cho con nhỏ đó rồi!

- đáng đời! Thấy mà ghét!

Nhi không nói gì, chỉ lặng im đi xuống nhà vệ sinh. Cô bé thờ dài lấy khăn giấy lau qua người. Những việc này Nhi đã chịu nhiều rồi nên không sao, Chi cần được đi học thôi. Nhi vòng ra công sau rồi đi thẳng về hướng nhà mình.

Đặt gọn gàng chiếc cặp sách lên bàn, Nhi chạy xuống bếp uống tạm cốc sữa rồi thay quần áo đi ngủ để giữ sức chiều còn phải làm nữa...

3h chiều

- hớ hớ! Thiên Ân nhà mình già gái cũng xinh gọn nhỉ?_ Chị quản lí cười gian xảo khi nhìn hình ảnh “quái dị” của cậu nhóc trong gương.

- vậy mọi lần chị toàn biến nhóc thành vậy hả? Bộ không thấy rợn sao?_ Thiên Ân cau có. Hiện tại thì cậu cảm thấy hết sức tồi tệ. Bịt kín như hôm trước là được, đằng này..cả người toàn mùi phấn son, váy áo lòe loẹt, còn cả cái bộ tóc giả nữa, cậu nhóc nhăn nhó nhìn..cái quái gì đây???

- chị tháo ngay cái con giun chết tiệt trên đầu cho em cái!_ Thiên Ân kêu toáng lên khi nhìn thấy cái vật quái đản này trên đầu của mình.

Đối với con gái thì hẳn là sẽ rất thích nhưng đối với cậu nhóc thì nó chẳng khác nào con giun quần quai trên đầu vậy.

- chỉ là cái kẹp nơ thôi mà! Sao em miêu tả ác thế!_ Chị quản lí cau mày

- em không phải nhóc đâu mà chị muốn làm gì thì làm!_ Thiên Ân cầu nhàu

- công nhận! Mà để đó cho “xinh”! Nhóc nó còn bị chị cho mỗi ngày một kiểu ấy! Mà hai tụi em xinh hơn cả hoa hậu quốc dân rồi đấy!

- haizza! Tháo ra cho em đi! Ghê quá! Nhanh em còn đi!

- rồi rồi rồi!

Sau khi cặp “con giun” được mang ra khỏi đầu, Thiên Ân thấy nhẹ nhõm hẳn. Vội vàng cầm ví tiền, Cậu chỉ kịp chào chị quản lí rồi đi luôn. Tuy chỉ có điều, vừa mới bước ra ngoài đã bị phục kích rồi. Da gà, da cóc cứ nổi lên từng đợt một

- mỹ nhân!!!!!!

- “sinh” quá! Hoa hậu nào đây nhỉ?

- còn cao hơn cả mình nữa! Người đâu đẹp dữ vậy? Chu choa...ba vòng hoàn hảo!(mặc độn đầy mấy cụ! :D)

Thiên Ân ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh. Chẳng biết chị quản lí đã đưa cho cậu đôi giày cao bao nhiêu nữa, xước hết cả chân. Thiên Ân vội vàng bắt taxi đến quán của Nhi. Keng.....keng.....

- xin chào! Quý khách muốn dùng gì ạ?_ Nhi cúi đầu chào, nhưng vừa ngẩng đầu lên Nhi đã đơ người ra rồi. Chắc hẳn đây sẽ là vị khách xinh nhất từ trước đến giờ ghé vào quán của Nhi. Da trắng môi hồng, mắt đen láy. Đã thế lại còn cao nữa, phải ngang tầm cái cậu hôm qua đi cùng Uyên Như.

- lạ lắm à?_ giọng nói lạ hoắc vang lên khiến Nhi sực tỉnh.

- a....ạ....._ hình như chị gái này vừa sang thái lan chuyển giới thì phải, xinh thật nhưng giọng giống con trai quá.

- cho tôi một ly capucino!

- dạ vâng ạ! Mời quý khách ngồi!

Nhi cũng ái ngại vì cái thái độ vô duyên của mình. Cô bé tự cốc đầu mình rồi quay vào chuẩn bị.

- dạ! Mời quý khách dùng ạ!_ Nhi lễ phép, xong cô bé quay đi luôn. Chăm tờ báo kiểm việc lên sấm soi, dờ đi dờ lại mà chẳng có công việc nào phù hợp với mình cả, mà có thì cũng trùng vào lịch học rồi.

A...choo...

Nhi sứt sít... Từ lúc bị “tắm” miễn phí kia, Nhi cứ hắt xì hơi mãi. Chắc bị cảm rồi. Hôm nay buộc phải đóng cửa sớm thôi. Từ nãy đến giờ, Nhi hoàn toàn không để ý có người đang nhìn mình.

- cho tôi hỏi!

Nhi nhìn xung quanh, là chị gái xinh đẹp kia gọi cô bé đây mà. Nhi chạy lại

- có việc gì không ạ?

- cô có băng gạc chứ?

- dạ có! Nhưng chị bị sao vậy ạ?

- bị xước chân! Lấy hộ tôi! Lát tôi đưa tiền!

- cái này em không lấy tiền! Chị cho em xem qua vết thương được không ạ?

Nhi cúi xuống nhìn, bị vậy chắc là đi cao gót không quen nên bị cọ vào chân đây mà. Nhi vào trong mang ít thuốc ra bôi hộ rồi dán băng vào cho chị gái

kia.

- cảm ơn cô nhé!

- dạ không có gì! Chị cần gì cứ gọi em nhé!

- được rồi!

Nhi quay vào trong quán. Kể ra có một mình bán cũng chán thật, mọi hôm có bác Lâm ở thì còn có người nói chuyện cùng, hôm nay Quỳnh Nhi cũng không đến nữa! Buồn ghê....

Ngồi một lúc chị gái kia cũng ra về. Nhi lấy tiền trên bàn rồi quay ra dọn dẹp.

Xong xuôi, Nhi khoá cửa cẩn thận rồi ra về. Đang đi thì bụng réo lên, cô bé đành phải ghé vào cửa hàng đồ ăn nhanh mà mua tạm chiếc bánh mì để lót dạ. Vòng vèo mãi cũng tới nhà. Nhi xếp gọn giày vào một góc rồi bật điện lên. Cả căn nhà bừng sáng. Chui vào trong phòng, Nhi lấy thuốc uống. Chán không có gì làm, đành bật ti vi lên xem vậy...nhưng

“Đinh Thiên Ân”

“Đinh Thiên Ân”

“Đinh Thiên Ân”

.....

Họ và tên của cái tên bí đao xấu xí đó cứ nhảy tùm lum trên màn hình. Chắc cậu ta đang hot nhất hệ mặt trời đây. Lướt bình chọn cũng ghê. Nhi là Nhi ghét thậm chí ghét tệt cái tên này, đơn giản là cậu ta cũng chỉ kiêu ngạo như mấy người nổi tiếng khác thôi, chứ ngoài ra cũng chẳng được cái gì cả. Mà mặt mũi cậu ta Nhi còn không nhớ nữa. Được thì được có mỗi bài “Because of you” thôi. Bài hát này đã mấy lần đứng đầu một cách hùng dũng và cũng từng đá đít tất cả các hit nổi tiếng khác để dẫn đầu bảng xếp hạng, ban đầu Nhi còn hơi choáng với lượt view của bài này. Trong một tuần mà cán gậy cả mốc hơn tỷ lượt, cái mốc mà bao nhiêu bài hát nổi tiếng khác dù có thuê siêu xe cũng chẳng tới được. A ha...cuối cùng thì tên bài hát đó cũng xuất hiện, Nhi mãi nghe mà ngủ quên lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Bí Đao Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tìm việc

“cho dù ta không thể gặp được nhau, nhưng anh vẫn yêu em hơn bất kì ai khác. Because of you....anh có thể làm tất cả. Because of you.....anh sẽ chờ...chờ đến khi em quay trở lại và đứng trước mặt anh. Anh nhớ và yêu em nhiều, người con gái của lòng anh!”

- aizza! Rốt cục thì cũng không có cái nghề gì cho mình kiếm sống hay sao?_ Nhi vò đầu bứt tai.

Đang ngược mặt lên ngắm tán cây cao cao bên trên, chẳng biết hên hay xui, mà Nhi bị tờ giấy ở đâu bay thẳng vào mặt. Nhi bực bội lôi tờ giấy ra định đem đi xử lí thì...

- cái gì đây???_ Nhi mắt tròn mắt dẹt đọc dòng chữ khá to trên tờ giấy đó

“người giúp việc.....lương.....20 triệu một tháng”

Sốc nặng mất, giúp việc thôi mà tận 20 triệu một tháng, a ha chẳng tốt quá còn gì. Sực nhớ ra, Nhi mà không nhanh chân thì công việc hái ra tiền đó sẽ vào tay người khác. Vội vàng bắt taxi đi thẳng đến địa điểm ghi trong tờ giấy. Đến nơi, trả tiền taxi xong, Nhi quay người lại, cũng chỉ là một ngôi nhà bình thường nhưng thiết kế của nó thì hoàn toàn không tầm thường chút nào. Ngoài cái đẹp mà nó còn mang sự trang trọng, cổ kính. Mãi ngắm mà quên cả mục đích ban đầu, Nhi bấm chuông. Mãi sau mới có người ra mở cửa. Là một ông lão có gương mặt phúc hậu, Nhi cúi đầu chào

- cháu chào ông!

- chào cháu! Cháu đến đây có việc gì không?_ ông lão ôn tồn

- dạ! Ừm...ở đây tuyển người giúp việc phải không ạ?

- đúng rồi cháu...nhưng...

- vậy cháu có thể xin vào làm được không ạ?_ Nhi nhanh nhẩu

- trước cháu còn có người khác đến xin làm rồi!

Ánh mắt đang háo hức vui vẻ kia thoáng buồn...

- dạ!cháu lại chậm chân mất rồi!

Cháu chào ông! _Nhi quay đi

Nhìn Nhi xinh xắn đáng yêu, ông lão suy nghĩ một hồi rồi gọi Nhi lại

- cháu đợi ta một lát! Để ta xin phép cậu chủ nhé!

Nghe thấy vậy, mắt Nhi sáng rực, cô bé quay lại cảm ơn ông lão riu rít

- cháu cảm ơn ông ạ!

- không có gì! Cháu vào nhà đợi ta một lát!

Nhi cùng ông lão đi vào trong, công nhận ngôi nhà này đẹp thật, ngắm mãi mà không biết chán

- tên cháu là gì?

- dạ! Linh Nhi ạ!

- được rồi! Ngồi đây đợi ta một lát!

Nhi mỉm cười, ông lão đi lên tầng. Kính chắn đứng ngoài căn phòng, lão nói vọng vào

- dạ thưa cậu chủ! Có một cô bé đến xin việc ạ!

- chẳng phải chỉ thuê một người thôi sao?

- dạ! Tôi thấy cô bé có gì đó cần giúp đỡ nên muốn nhận thêm cô bé vào làm!

- cô ta tên gì?

- Linh Nhi thưa cậu chủ!

.....

Sau khi im lặng một hồi, người bên trong cũng lên tiếng

- được rồi! Bao ăn bao ở! Ông xếp chỗ ở cho cả hai rồi làm nốt những việc còn lại đi!

- dạ vâng thưa cậu chủ!

Thấy ông lão đi xuống, Nhi vội vàng đứng dậy

- cậu chủ đồng ý rồi! Mai cháu có thể đến làm luôn nhé! Bao ăn bao ở! Còn làm gì thì do cậu chủ sắp xếp nhé!

- dạ! Ông cho cháu gửi lời cảm ơn đến cậu ấy nhé! Cháu cảm ơn ông nhiều

- cháu phải cảm ơn cậu chủ mới đúng! Mà giờ ngày mai cháu có thể đến?

- dạ! Khoảng tầm 2h chiều ạ!

- được rồi! Cháu có thể về!

- cháu chào ông ạ!

Nhi cúi đầu rồi tung tăng về. Tâm trạng cô bé còn đang nở hoa đây này! Hôm nay là một ngày thật may mắn. Phải đi ăn cho đã đời mới được. Nhi lúi lúi ra gọi cho Quỳnh Nhi để rủ đi cùng. Xong xuôi, nhét chiếc điện thoại vào túi. Nhi bắt taxi về nhà chuẩn bị

18h tại phòng phục trang...

- sao trông mặt em khó coi vậy? _ anh Kim nhăn nhó

- không sao! Em chỉ thấy hơi mệt thôi!_ Thiên Ân thở dài nặng nhọc.

- chắc tại chạy show nhiều quá! Ngày mai anh sẽ hủy hết lịch! Chứ đạo này nhìn em ốm yếu quá! Cơ bắp cũng “xẹp” hết xuống rồi này!_ anh Kim trợn đều

- bao giờ nhóc về nước hả anh?

- anh không biết nhưng lịch kín lắm! Chị kim bảo phải vài tuần nữa!

- vậy à?_ Thiên Ân buồn bã

- hihi! Lại nhớ nhóc rồi hả? Anh cũng nhớ nhóc lắm! Chỉ mong nó về nước sớm sớm một tí thôi!

- anh nhớ nhóc hay nhớ chị Kim?_ Thiên Ân liếc đều

- a ha! Không giấu được em rồi! Đến giờ rồi đó! Em ra đi!

Thiên ân mệt nhọc cầm chiếc áo khoác ra. Cuộc sống nổi tiếng cậu cũng chẳng mấy hứng thú. Đối với cậu thì nó chẳng có ý nghĩa gì cả. Được nhiều người hâm mộ nhưng về nhà thì lại cô đơn một mình...

19h.....

Cuộc tranh luận cuối cùng cũng kết thúc, sau khi hai chiếc ô tô đen rời khỏi, Nhi thở dài quay ra khoá cửa rồi chui vào trong phòng dọn dẹp hết đồ đạc của mình. Mai đã phải chuyển đi rồi, nhìn vào khung ảnh có hình của bố, bao nhiêu kỉ niệm lại ùa về. Nhi nhớ bố nhiều lắm, nhớ cả người mẹ mà cô bé chưa được gặp một lần nhưng đã có công sinh thành ra Nhi. Mất Nhi nhờ đi. Dọn lại tất cả đồ đạc, thu lại tất cả hồi ức tốt đẹp. Nhi nhớ lại lời dặn của bố trước khi mất. Cô bé vội vàng lau nước mắt..

“này con gái! Con có biết người thương yêu con nhất là ai không?”

“là bố ạ”

“không phải ta! Còn có người yêu con hơn ta thương con nữa! Con nhớ nhé! Dù có chuyện gì xảy ra cũng không được khóc mà phải mạnh mẽ, ta biết con đã rất khổ sở vì căn bệnh của mình nhưng tuyệt đối đừng để ta thấy con buồn hay khóc nhé! Yêu con gái của bố nhiều! Bác Lâm sẽ là người giải đáp tất cả thắc mắc của con!”

Bố cô bé cũng chỉ kịp nói có vậy rồi qua đời, tay ông vẫn nắm chặt tay Nhi. Một cái siết chặt đến lạ. Giống như ông còn giấu cô bé điều gì đó vậy. Nhi ôm con gấu mà bố tặng vào ngày sinh nhật của cô bé vào lòng. Trong đây có cất hai thứ rất quan trọng trong cuộc đời của cô bé. Nhi tắt điện rồi nằm xuống ôm gấu bông đi ngủ. Và cô cũng đã có giấc mơ thật đẹp. Giấc mơ cuối cùng cô có thể được gặp bố. Chắc Nhi cũng không hề muốn giấc mơ này kết thúc, vì khi tỉnh dậy thì cô bé sẽ trở lại với nỗi cô đơn kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Bí Đao Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tên Điên!!!

2h chiều....

Nhi khệ nệ xách một đồng hồ đem vào trong căn biệt thự này, nhưng vừa mới bước đến cửa thì Nhi giật mình đánh rơi cả đồng hồ xuống đất

Bộp.....bộp.....bộp....

- chào mừng cô đã đến với cánh cửa địa ngục!

Là....là tên bí đao đáng ghét sao? Nhi ngạc nhiên, Thiên Ân cười thầm trong bụng, cậu nghĩ Nhi sẽ phải chào cậu là cậu chủ xong nghe lời cậu răm rắp, có ai ngờ đâu, sự thật phũ phàng....

- ủa? Tên bí đao! Cậu cũng xin việc ở đây hả?_ Nhi hồn nhiên

- cô...cô...cô_ Thiên Ân há hốc mồm, Nhi ngó nghiêng rồi lại tiếp lời..

- mà sao cậu biết chỗ này hay vậy? Mà kẻ cũng phải! Lương cao ai chẳng muốn xin vào làm!

-

- sao cậu không nói gì vậy? Bộ câm hả? Lần này thì cậu điên tiết thật rồi nhưng vẫn rất bình tĩnh

- tôi là ai?

- cậu là tên bí đao thối chứ còn ai!

- ờ hờ! Vậy tôi làm nghề gì? _ Thiên Ân cau mày, bí đao gì chứ, cậu là con người đang hoảng sợ lại tặng thêm chữ “thối” vào. Thật hết chịu nổi con nhỏ ngốc này

- ca sĩ!

- vậy cô nghĩ làm ca sĩ tương đương với việc làm ô sin à?

- không! Hai nghề đó khác nhau mà!

- vậy để tôi thông lỗi tai cho cô nghe kĩ nhé! Nghe đây này! “TÔI LÀ..CHỦ NHÂN CỦA CĂN NHÀ NÀY” _ Thiên Ân khoanh tay tuyên bố

- ừ thì cậu là.....what? Chủ...chủ.. Chủ..... _ Nhi há hốc mồm. Cái gì thế này, cô bé còn tưởng tên kia xin vào làm chứ. Nhưng nghĩ lại thì người nổi tiếng như cậu ta làm gì có chuyện.

- giờ đã thông suốt chưa? Vậy cô có định bắt tay vào công việc không? _ Thiên Ân liếc đều. Đúng là cái mặt “gian tà” của tên này đã lộ diện rồi. Nhi thở dài cho cái số phận của mình rồi gật đầu. Tên kia khoái trí đưa cho Nhi hũ 1 tờ lịch làm việc. Nhi nhìn mà nhức hết cả óc....

Đang tham khảo cái tờ lịch “tử thần” thì có giọng nói nhỏ nhẹ phía sau, Nhi quay lại. Là một cô gái, da trắng môi hồng, nói chung là nhìn rất xinh xắn và dễ mến. Cô ấy đi qua Nhi, chẳng biết cố tình hay gì mà cô ta huych Nhi, may chóng chân kịp không cũng xong rồi.

- dạ! Tôi tới rồi ạ!

- tốt đó! Cô vào làm việc của mình đi!

- dạ!

Cô ta lễ phép rồi đi vào trong nhà. Quay ra phía Nhi, Thiên Ân ngoắc tay

- còn cô thì đi theo tôi!

- ế? Nhưng còn đồ của tôi???

- tự đi mà khiêng vào phòng mình! _ Thiên Ân đứng đĩnh cho tay vào túi quần. Nhi bực bội khiêng một đồng hồ đem vào trong nhà. Vừa đi theo sau tên kia vừa lăm bầm

- đồ chết bầm! May là lương cao nên tôi mới làm không thì còn lâu nhé! Hứ!

Nói thế nào chứ, Thiên Ân nghe thấy tất, vì khoảng cách cũng không quá xa, cậu quay lại

- cô vừa rửa tôi hả?

Trúng tim đen, Nhi giật mình vội vàng chối tội.

- không có!

- phòng cô đây! Vào sắp đồ rồi lên phòng tôi ngay đây! Chậm một bước là trừ lương!

Nói xong cậu ta quay đi, Nhi quay vào trong. Cái gì thế này? Đây là cái ổ chuột à? Sao bẩn kinh thế? Không ai dọn sao? Cậu ta định để Nhi ở cái nơi tối tăm ẩm thấp vậy hả? Bao nhiêu câu hỏi cứ đầy ắp trong đầu. Nhi khóc không ra nước mắt mất. Mới hôm đầu đi làm đã bị hành hạ thế này đây, sao lại xin việc vào cái nơi oái oăm thế này cơ chứ...

“Lương cao mà! Lương cao lắm! Nên cố đi! Còn phải học nữa!”

Nhi tự nhủ rồi bắt tay vào công việc dọn dẹp...

1 tiếng sau.....

- cuối cùng cũng xong! Cậu ta đúng là tên điên mà! Tên điên! Tên bí đao thối! Đồ chết bầm!

Nhi hoàn toàn không biết cái lời nói của mình đã hại “đối tượng” hất xì hơi sắp nổ cả mũi luôn rồi. Cậu nhóc bực dọc mặt hầm hầm.

Tự nhiên Nhi cảm thấy lạnh sống lưng, vội vội vàng vàng chạy lên tầng. Chưa lên đến nơi âm khí đã bốc ngùn ngụt rồi..

Nhi bước vào trong, phòng ngủ thôi có cần phải rộng vậy không? Có cả giá sách to tướng nữa, bàn ghế.....

- đến rồi đó hả?

Nhi giật bản mình, quay sang, cậu ta đang ngồi vắt chân trên giường.

- cậu muốn tôi chết tím hả?

- hừm! Cô đi lau cửa kính đi!_ cậu ta ra lệnh.

Gi chứ, cả cái phòng này không phải là căn phòng có bốn bức tường gạch mà toàn bộ đều là kính. Cậu ta có nhầm không vậy? Nhi đang định sừng cò cãi lại thì cậu ta đã chặn họng

- làm đi! Cẩn thận với lưng của cô đấy!

- rồi rồi rồi! Tôi làm là được chứ gì?

Nhi buồn bã quay ra lấy xô nước với cái khăn. Hi hục lau từng chút một. Thật không yên ổn với tên này tí nào...vừa nghỉ được một chút thì tên bí đao kia lại sai...

- rèm bẩn rồi cô đem đi giặt đi!

.....

- nhà bụi quá! Lau cho sạch vào!

.....

- quần áo giặt hết đi cho tôi! Nhớ xếp riêng ra đấy!

.....

- à! Quần áo trên ban công chưa có thu vào! Cô lấy vào gấp cho cẩn thận rồi đem cất tủ đi!

.....

Không chịu nổi nữa rồi, sức chịu đựng có giới hạn.....

- người giúp việc còn lại của cậu rốt cục thì đang làm gì?

- cô ta chỉ việc lau bàn ghế thôi !

Rầm.....

Nhi té ngửa. Thật không công bằng. Cả hai lương như nhau mà sao cô lại phải làm nhiều hơn chứ? Chẳng lẽ cậu ta muốn trả thù vì cái biệt danh cô đặt cho...

- cậu đúng là tên bí đao thôi! Tôi nghi đấy! Làm từ nãy giờ mệt chết được!

- còn nhiều việc lắm! Cô cứ bình tĩnh!

Thiên Ân cười đều.

Nhi mặc kệ cứ thế băng băng xuống dưới nhà, gi chứ? Trưa nay còn không kịp ăn, người chưa hết mệt, cậu ta muốn Nhi lăn đùng ra chết mới hả? Đúng là số cô bé khổ thật...nhì thờ dài, uống một lúc 4 cốc nước, no căng cả bụng...đã thật, đúng lúc khát nước...nghỉ một lát thôi, lại phải quay lên chịu sai vặt...

“cậu cứ đợi đấy!!!tên điên!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Bí Đao Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ma.....

Trước khi đi có dọn dò là dọn dẹp nhà cửa cho cẩn thận, sắc mặt vẫn hồng hồng, vẫn còn đều. Vậy mà giờ lại nằm bẹp một chỗ.....

- cậu.....

- cậu tỉnh rồi hả?

Chưa kịp nói thì Loan đã tranh câu của Nhi rồi, cô bé đành lùi ra phía sau Loan. Người hầu gì thế này? Khéo cô ấy thích cái tên kia rồi cũng nên..

- cậu tỉnh là tốt rồi! Cũng có người chăm sóc cậu! Tôi xin phép!_ Nhi quay xuống tầng.

Thiên Ân nhìn theo nhưng không nói gì....tưởng Nhi đi thật, ai ngờ một lúc sau, tô cháo thịt hành nóng hổi được đặt cạnh đầu giường.

- ăn đi cho khoẻ!

- sao cậu nói cộc lốc với cậu chủ thế?_ Loan quay sang về trách móc

- sao nào? Tôi không được ngoan như cậu! Cậu nói thế nào là việc của cậu! Không phải việc của tôi!_ Nhi thẳng thừng.

Cậu ta ôm thì liên quan gì đến Nhi chứ, người giúp việc như Nhi thì cũng chỉ dọn dẹp nhà cửa thôi, nhìn mặt Loan có vẻ tức lắm nhưng lại vội vàng quay sang lau mặt cho tên bí đao kia.

- cậu cho cậu ta ăn nhé! Đẳng nào thì cậu ta cũng ưa cậu hơn tôi! Vậy thì nhờ cậu cả! Tôi về phòng đây!_ Nhi mệt nhọc lê lét về phòng mình.

Mệt quá, bệnh chưa khỏi mà đã hùng hục làm rồi...thuốc cô bé mua cũng đã hết. Giờ cũng gần nửa đêm rồi. Tên kia đi diễn về thì lần đầu ra bất tỉnh nhân sự. Hại cô bé cứ phải chạy đi chạy lại thay nước rồi lấy thuốc. Còn Loan chỉ có mỗi việc chỉ đạo, hình như cô ấy cũng không ưa gì Nhi thì phải. Chắc sợ cô bé đụng đến tên bí đao kia đây mà. Thực sự thì Nhi chẳng có hứng thú gì với cậu ta cả. Nhi cởi chiếc áo khoác mỏng bên ngoài ra rồi leo lên giường đi ngủ.

3h sáng.....

Nước mắt Nhi chảy ròng ròng, ướt đầm chiếc gối. Trán lấm tấm mồ hôi, toàn thân run lên cầm cập. Rồi Nhi cũng bị đánh thức khỏi cơn ác mộng đang hành hạ cô bé. Đầu đầu quá, cả căn phòng tối thui. Nhi quay sang thì..

- á.....ma.....

Cô bé hét toáng lên, co rúm người lại vì sợ. Bóng đen kia tiến gần đến, càng lúc càng gần. Nhi nhắm mắt, cắn chặt răng. Chết rồi, chẳng may con ma bắt Nhi xuống địa ngục thì làm sao? Cô bé chưa muốn chết. Bàn tay đen ngòm đó dơ ra.....sờ lên trán cô bé.

- đỡ sốt rồi đó!_ giọng nói vang lên, Nhi mở mắt, vội vàng bật điện. Cái tên điên kia làm Nhi mất công “sợ”

- cậu? Sao cậu lại ở phòng tôi??

- cô không cần biết đâu nhĩ? Tỉnh dậy rồi thì uống tạm viên thuốc này đi!_ Thiên Ân đưa cốc nước và viên thuốc hạ sốt cho Nhi...cô bé nhăn nhó

- tôi sợ thuốc lắm!

- cô hồ báo thế này mà có viên thuốc cũng sợ hả?

- nhưng nó đắng! Phieden cậu pha với nước rồi cho đường vào hộ tôi được không?

Thiên Ân khựng lại...có cái gì đó len lỏi trong trí nhớ của cậu, nhưng càng nghĩ lại càng đau, cậu không nói gì chỉ im lặng làm theo lời Nhi.

Uống xong cốc thuốc, Nhi mới nhớ ra vội vàng quay sang hỏi

- cậu đỡ chưa mà xuống đây? Mà cậu xuống lâu chưa?

- được hơn 1 tiếng rồi!

- cái gì cơ? Vậy cậu ngồi canh tôi lâu như vậy mà không thấy mệt hả? Còn mệt không? Mai lại hành tôi...

- yên tâm đi! Tôi khoẻ hơn cô nhiều! Con nhỏ ngốc!

- cậu mới là tên ngốc thì có! Biến lên phòng cho tôi còn nghỉ! Cậu cũng nghỉ đi!_ Nhi cau có đẩy cậu ta ra ngoài. Thiên Ân bực bội

- tôi là chủ mà cô dám đuổi tôi hả? Nên nhớ là tôi đã canh cô hơn tiếng đồng hồ đấy nhé!

- ai bắt cậu canh tôi đâu! Đi đi đi! Lên ngủ cho tôi nhờ! Không mệt! Khổ tôi lắm!

- rồi rồi rồi! Mặc kệ cô nhé!

Thiên Ân quay lên phòng. Cậu cũng đang ngủ ngon đấy chứ, tự nhiên bị làm phiền bởi mấy tiếng khóc kinh điển của con gái, mà phòng Nhi thì ngay dưới phòng cậu! Hỏi sao không nghe thấy. Đành vội vàng đi xuống xem, thì ra là bị sốt, nhưng. Có điều gì đó đang lặp lại, giống với những gì cậu đã từng biết.....nó cũng từng làm cậu đau.....

Thiên Ân nằm xuống giường định bụng ngủ nhưng trần trọc mãi mà không ngủ được...cậu lẩn qua lẩn lại, vô tác dụng. Chỉ tại con nhỏ kia đánh thức cậu nên giờ không thể ngủ tiếp được nữa. Đã thế mai cho cô ta biết tay!

Sáng sớm hôm sau....

- quyết dọn sân vườn cho sớm đi! Sạch vào nhé! Cả trước cả sau!

- cậu bị sốt chưa khỏi à? Cái vườn nhà cậu bằng mười cái vườn+ sân nhà tôi đó! _ Nhi nhăn nhó, Thiên Ân cố nhịn cười. Lấy giọng bình tĩnh tiếp tục nói

- ai biểu cô hôm qua làm tôi mất ngủ? Hại tôi thức từ lúc đêm đến sáng...quyết nhanh nhanh lên! Còn đi học!

- rồi rồi rồi! Cái tên đáng ghét!

“Đằng nào thì đêm qua cậu ta cũng giúp mình! Haizz...nhưng mà có cần quá đáng vậy không chứ?”

6h30....

- cho tôi đi cùng! Sắp trễ giờ rồi! _ Nhi hấp tấp chạy về phía Loan và tên bí đao kia. Nhưng cậu ta vẫn mặc kệ, thản nhiên đỡ Loan lên xe rồi cả hai đóng sập cửa đi thẳng tắp. Nhi đến nơi đã không kịp rồi. Đành phải vất chân lên cổ mà chạy vậy.

- cô bé đó là ai vậy? _ anh Kim quay xuống

- là người giúp việc cùng cô gái này đó anh! _ Thiên Ân chỉ tay về phía Loan.

- à! Em tên gì ấy nhỉ?

- dạ! Loan thưa anh!

- cô bé ngoan đó! Nhưng những thông tin gì về Thiên Ân em không được hé răng nửa lời nhé!

- dạ! Em biết rồi mà! _ Loan mỉm cười..

“đáng đời cô! Con nhỏ đáng ghét! Nếu cậu ấy không đồng ý thì cô sẽ chẳng được vào làm...cô nên biết điều tí đi”

Loan nhìn qua gương chiếu hậu mà nhếch mép cười. Nhưng hình như nụ cười đó không qua được mắt anh Kim thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Bí Đao Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: No.....No quá!!!

Sau một hồi chết đi sống lại, Nhịp tim Của Nhi bắt đầu đập bình thường, thật không thể ngờ cái tên bí đao kia lại thâm thuý tới mức như vậy, Nhìn cậu ta cười đùa với Loan, cả mấy đám fan cuồng trong cuồng ngoài nữa, thật đúng là....muốn xé xác cậu ta ra quá! Nhi thở dài một nhọc.. Quỳnh Nhi từ đâu lon ton chạy tới cầm hai chai nước ngọt đặt ngay trước mặt Nhi..

- sao hả? Tớ mua nước về rồi này! Vẫn còn một sao? Đờ sốt chưa? _ Quỳnh Nhi sờ tay lên trán cô bạn

- tớ đỡ rồi! Haizz...thật là điên quá...! Nhi vò đầu bứt tai

- lại có chuyện gì à?

- thôi! Không có gì đâu! Cho tớ ngủ một lát nhé!

- ok!

Quỳnh Nhi quay lên bàn mình học lại bài cũ. Thiên Ân liếc sang chỗ Nhi, thấy cô bé đang ngủ ngon lành thì lại quay sang nói chuyện tiếp. Loan thấy vậy mà ghen ầm tức ở...mặt hậm hực.

Chuông điểm giờ vào lớp, cô giáo bước vào mỉm cười..sau khi báo cáo sĩ số thì cũng đến lượt giới thiệu về học sinh mới...

- chắc các bạn cũng đã có dịp nói chuyện với bạn mới rồi phải không? Nhưng chúng ta vẫn nên tìm hiểu thêm về bạn nhé!

- chào các bạn! Mình tên Loan! Mong các bạn giúp đỡ mình nhé!

Loan cười tươi, cô được đi học cũng là nhờ Thiên Ân, hoàn cảnh gia đình cũng khó khăn, nên cô bắt buộc phải đi kiếm sống để nuôi em..ở với một người cha nát rượu thì ngoài đánh đập hành hạ Loan ra cô chẳng nhận được thứ gì khác, may mà có Thiên Ân cứu không cô cũng chẳng viết xoay sở thế nào...

Những tiếng vỗ tay vang lên. Đám con trai thì mơ mơ màng màng vì cô bạn mới rất chi là xinh đẹp.. Loan đi về chỗ ngồi của mình sau khi được cô giáo phân công.

Tiết học diễn ra vẫn rất bình thường, chỉ có mỗi tên kia là không hiểu nổi tại sao Nhi có thể ngủ ngon lành mà cô giáo lại không có ý kiến gì cả. Thật lạ đời...

Cậu quay sang ném bốp cục tẩy vào người Nhi làm cô bé giật mình tỉnh giấc, ngó đi ngó lại. Chẳng thấy ai có động tĩnh gì nên Nhi lại quay về phía cửa sổ ngủ tiếp...thật đúng là hết thuốc chống chọi với căn bệnh thập kỉ mang tên “ ngủ” này..

Reng.....reng.....

- Nhi ơi về thôi!_ Quỳnh Nhi vừa thu dọn sách vở vừa gọi

- à ừ! Đợi tớ tạo!

Sau khi thu gom đồng đồ trong ngăn bàn của mình, Nhi cùng cô bạn ra về. Nhưng cũng chỉ đi cùng nhau được một đoạn ngắn thôi. Ra đến ngoài cổng là phải chào nhau rồi. Nhi chán nản quay về..vẫn như mọi thói quen, cô bé bước thẳng về hướng nhà mình rồi chột khựng lại...Nhi đâu còn ở đây nữa, căn nhà đó chắc cũng đã bị phá hủy mất rồi, chẳng còn gì nữa... Thay đổi hướng đi, Nhi thoáng buồn. Ước gì...cô bé có thể quay lại tuổi thơ của mình, lúc mà bố vẫn còn sống, thì thật hay biết mấy...

Cạch....

- sao giờ này cô mới về?_ Thiên Ân vắt chân vừa chơi game vừa nói

- cậu nên nhớ là tụi đi bộ còn cậu cưỡi “ trâu đen gấn máy” nhé!

- ý cô là sao? Mau vào bếp hộ Loan nấu bữa trưa đi!

Thiên Ân nhăn mặt vớt phịch chiếc cặp sách vào trong giường, Nhi gấp gọn tay áo lên rồi bắt đầu làm bữa trưa phục vụ cái tên bí đao kia... Đúng 12h tinh tinh thì thức ăn cũng được dọn đầy ra bàn.

- dạ! Mời cậu ra ăn cơm ạ!_ Loan lễ phép nói. Thiên Ân quay ra rồi ngồi vào bàn..

- hôm nay ai nấu thế?

- dạ là Nhi nấu! Còn tụi chuẩn bị sẵn đồ thôi ạ!

- vậy hả? Hối sao nhìn đĩa không thấy ngon rồi!_ Thiên Ân trợn mắt Nhi.

- không ngon thì cậu khỏi ăn! Để tụi ăn hộ!_ Nhi bật lại

- tụi đâu có nói là không ăn đâu nhỉ? Hèm...hai cô ngồi xuống ăn trưa đi!

Công nhận...Nhi nấu ăn ngon thật. Thật không thể cưỡng lại cái sức hút của thức ăn đối với dạ dày..nồi cơm cứ thế voi dần...voi dần...thức ăn cũng bắt đầu hết dần...rồi chuyển sang không còn tí nào. Sau khi thanh toán xong, cả ba ôm bụng thờ phào, no quá..căng cả bụng rồi..

- cậu nấu ăn được đó Nhi!_ Loan vừa xoa bụng vừa nói!

- bình thường mà!

- no chết mất! Cô làm ăn kiểu gì vậy hả?_ Thiên Ân quát

- kiểu gì là kiểu gì? Tự nhiên cậu rú lên thế? Bị ầm à?_ Nhi tròn xoe mắt

- hành hạ dạ dày người khác một cách quá đáng..

- tưởng gì! Cậu ăn nhiều chiều còn có sức mà diễn! Không lại như hôm qua thì khổ!

- ờ ha...nhưng mà nó quá không đứng dậy nổi rồi! Huống chi là diễn..

Cứ thế, ba người ngồi đợi xuôi cơm, nhưng với cái nồi cơm đầy bụi như thế kia mà ba người xử hết thì có vẻ sẽ khó khăn lắm đây. Lát sau anh Kim đến, thấy cả ba đang ôm bụng phì phò thì lăn ra cười. Thật không thể tin nổi một ngôi sao như Thiên Ân mà cũng có lúc mất hình tượng kinh khủng như vậy..

- anh cười cái gì đó? Muốn ăn đòn hả?_ Thiên Ân liếc sang

- há há... Không có gì! Ha ha ha..._ anh Kim vẫn cười lẫn lóc trên sàn..

- im ngay cho em!

- trông mấy đứa như vậy anh không nhịn được cười! Hìhi haha..

- mấy giờ diễn vậy?

- tầm hơn 1 tiếng nữa..chắc em cũng vừa kịp xử lí đồng trong bụng mình đây!

- haizz! Chắc lần sau phải tránh xa đồ cô làm mới được! Chứ cái dạ này hình tượng của tôi cũng bay biến mất!

- tuy cậu!

Cuối cùng thì 1 tiếng sau cả ba cũng thoát được kiếp nạn. Thật không thờ nổi mắt..đợi Thiên Ân thay đồ đi diễn thì Nhi cũng rửa xong đồng bát đĩa. Nhi quay vào phòng lăn ra ngủ...không biết trời đất là gì nữa..

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Há Miệng Ra

Bữa tối được dọn ra bàn, Loan quay vào phòng Nhi gọi cô bé dậy

- Nhi dậy đi! Tối rồi!

Nhi ngáp ngắn ngáp dài ngồi dậy. Loan đã chuẩn bị hết bữa tối xong rồi, Nhi buộc gọn mái tóc lệch sang một bên rồi đi ra ngoài

- cậu ta vẫn chưa về sao?

- chưa!_ Loan lắc đầu

- làm người nổi tiếng có vẻ bận rộn nhỉ? Hay là cậu về phòng nghỉ đi! Lát Thiên Ân về tôi gọi! Đẳng nào cậu cũng đã hộ tôi dọn dẹp cả buổi chiều rồi...!

- ừ! Cũng được! Cậu nhớ gọi tôi dậy nhé!

Loan quay về phòng, Nhi uống tạm cốc nước rồi ra ngoài hiên ngồi, mùi hoa lan thơm quá. Sao người như cậu ta lại thích trồng loại hoa này nhỉ??

Con buồn ngủ lại kéo đến dồn dập. Nhi vươn vai, dựa đầu vào cạnh cửa rồi ngủ tiếp. Gió thoảng thoảng qua, thời tiết dễ chịu như vậy thì chỉ muốn làm bạn với giường thôi..

Cạch.....

Cửa cổng mở ra, Thiên Ân cầm chiếc áo khoác ngoài trên tay thung thình đi vào. Cậu dừng lại khi nhìn thấy Nhi đang ngủ ngon lành bên hiên..khẽ ngồi xuống trước mặt Nhi, cậu sẫm soi..

- con nhỏ đáng ghét!

Câu nói đủ nhỏ, cậu không muốn đánh thức cô thì phải. Chắc hẳn, đó là do khuôn mặt yên bình với đôi môi đỏ mọng cong lên như đang cười kia, bông lan theo gió rơi xuống vai cậu. Thiên Ân đứng dậy cầm bông lan lên ngược nhìn..

“hoa lan sắp tàn hết rồi...sao cậu vẫn chưa về?”

Đôi mắt lạnh lùng kia thoáng buồn...

- ưm....._ Nhi mở mắt ra, hình ảnh cậu nhóc hiện lên trước mặt, Nhi giật mình ngồi dậy

- cậu về rồi hả?

.....

Thiên Ân vẫn đứng đấy, hình như cậu không nghe thấy Nhi nói gì thì phải, chỉ lặng lẽ đứng nhìn cây lan... Nhi có thể cảm nhận được nỗi buồn qua đôi mắt đó..trục khóc nhưng nước mắt không rơi ra được, nó chảy ngược vào trong..

- hoa lan sắp tàn rồi! Tôi cũng không nghĩ là cậu thích trồng nó đấy! Trông cậu có vẻ buồn...có chuyện gì xảy ra à?

- không có gì!.....vào nhà thôi! Đứng ngoài này lâu dễ bị cảm.

Thiên Ân bỏ lưng cậu nói, cậu quay lên phòng. Nhi nhìn bông hoa rồi quay vào trong gọi loan dậy. Cả ba cùng ngồi ăn cơm. Không khí im lặng bao trùm, Nhi ăn còn suýt nghẹn

- hai người sao vậy??_ Nhi uống vội cốc nước rồi quay sang. Không ai chịu trả lời, Loan quay sang nhìn Nhi ra hiệu. Thiên Ân ngừng ăn đứng dậy..

- tôi không muốn ăn nữa! Hai người cứ ăn đi!_ nói xong cậu đi thẳng lên phòng

- cậu..chủ...._ Loan nhìn theo..

- cậu ta hôm nay bị sao ấy nhỉ?_ Nhi vẫn ngồi ăn một cách ngon lành. Loan nhìn một cách khó hiểu. Chủ như vậy mà tớ lại có thể ngồi ăn như không có chuyện gì xảy ra sao?

Ăn xong, cả hai phụ nhau dọn dẹp..đang định đi lên phòng Thiên Ân thì bị Nhi ngăn lại

- cậu đi lên đấy làm gì? Có khuyên thì cậu ta cũng không nghe đâu! Về phòng mà nghỉ đi!

- haizz...đành vậy!

Nhi quay ra khoá hết cửa lại rồi quay vào nấu tạm bát cháo rồi mang lên phòng tên bí đao kia..khỏi cần gõ cửa luôn, có gõ thì cậu ta sẽ không cho vào

- tên điên kia đi đâu rồi nhỉ?

Nhi đặt tô cháo xuống bàn rồi ngó nghiêng xung quanh.

Cạch.....

Nhi hướng con mắt to tròn vô tư của mình về hướng nhà tắm. Cậu nhóc đi ra.

- á.....

Tiếng hét thất thanh vang lên làm Thiên Ân giật mình đánh rơi cả khăn lau đầu xuống đất, cậu quay ra nhìn, là Nhi đang lấy tay che mặt...

- sao...sao cô lại vào đây?_ Thiên Ân tròn tròn mắt, cậu nhóc lúng túng. Nhi che mặt đơn giản vì trên người Thiên Ân có độc một chiếc khăn quần phía dưới..

- cậu mặc quần áo vào nhanh lên...!_ Nhi la toáng lên...

- không thích! Mặc vậy cho thoải mái!_ Thiên Ân cười đều quay ra lấy quần áo

- cậu đúng là tên bí đao thôi! Đồ..đồ không biết xấu hổ...!_Nhi nhắm tịt mắt lại nói

- bỏ tay ra được rồi! Tôi cũng không phải cái thể loại bán nude miễn phí đâu!

Nhi mở mắt bỏ tay xuống. Trông cậu ta lúc này điển trai thật..mái tóc đen láy rủ xuống..

- sao nhìn tôi khiếp thế? Muốn ăn thịt người à?

- không...không phải

- mà lần sau vào cũng phải gõ cửa trước! Phép lịch sự của cô để đâu thế?

- với cậu thì đâu cần phải lịch sự nhỉ?_ Nhi cau mày

- lên đây làm gì?
- mang cháo lên cho cậu! Sợ cậu đói! Tội cậu cũng có ăn gì đâu!
- tôi không muốn ăn! _ mặt cậu lạnh tanh..
- há mồm ra! _ Nhi giờ thì cháo đầy ư ra trước mặt Thiên Ân. Bắt buộc phải dùng cách này thôi.
- cô làm cái gì đó? Tôi đâu phải con nít! _ Thiên Ân nhìn Nhi khó hiểu
- tôi là người giúp việc! Cậu là cậu chủ kiêm bí đao thôi nên tôi phải làm vậy thôi! Há mồm nhanh!
- con nhỏ khùng này! Đưa đây! Tôi tự sức được! _ Thiên Ân cầm chiếc thìa trên tay Nhi, cô nhìn cậu cười híp cả mắt
- ngoan đấy!
- này! Cô bảo ai ngoan hả?
- cậu! Thôi thôi! Ăn nhanh cho tôi còn dọn! Đêm đói thì ăn tạm hoa quả tôi để dưới bàn ăn nhé!
- không cần cô dọn!

Sau khi đánh chén tô cháo đầy bụng của Nhi. Thiên Ân thở phào, uống cốc nước được Nhi chuẩn bị sẵn để trên bàn.

- cô dọn đi!
- ừ! Chúc ngủ ngon nhé! _ Nhi cầm tô cháo xuống nhà rửa.

Thiên Ân lắc đầu ngán ngẫm, thật không thể hiểu nổi Nhi đang nghĩ cái gì nữa. Đúng lúc cậu đang đói thì có bát cháo thơm ngon, Nhi không mang thì chắc cậu cũng tự ôm bụng xuống ăn vụng mất..

“cô ta đúng là kì thật! Tính cách cũng lạ, khuôn mặt cũng có nét xinh lạ lắm, chắc bị người ngoài hành tinh bắt cóc nhầm rồi!”

Thiên Ân tắt điện rồi leo lên giường ngủ ngon lành..

“bao mùa lan đã qua, cậu vẫn không chịu quay về...hai cây trước cổng, cũng sắp tàn hết rồi, đợi cậu trong vô vọng rồi tự hỏi..giờ này cậu đang ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Đao Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Gái Hay Trai??

Ngày hôm sau....

Nhi ngồi đợi mãi, đợi mãi mà chẳng thấy ai về, sáng nay đi học thì lại bị mấy đứa trong lớp chơi xấu vẽ bậy lên bộ đồ thể dục, hại cô bé chạy mấy vòng sân, chân cũng sưng tím lên...vừa chườm đá vừa vuốt xoa.. Chán chết mất! Nhà trống không chẳng có ai, Loan đi chợ mà mãi không thấy về. Tên bí đao thì đi diễn. Dựa đầu vào cánh cửa, con buồn ngủ lại kéo đến. Thật tình là không thể chống chọi, Nhi nhắm mắt ngủ luôn.

Kết....

Cánh cửa cổng nhẹ nhàng mở ra rồi lại được khoá cẩn thận. Tiếng giày cao gót đi hướng về phía Nhi rồi dừng lại. Cô gái kia cẩn thận ngồi xuống nhìn Nhi. Hàng mi cong dài vẫn khép chặt, hai má ửng hồng, đôi môi đỏ mọng, thật là đáng yêu quá. Mái tóc đen dài kia chắc hẳn phải được chăm sóc kĩ lắm..nhẹ nhàng vuốt mái tóc Nhi qua một bên, Nhi mơ màng tỉnh giấc. Một cô gái xinh đẹp đang đứng trước mặt.

Vội vội vàng vàng đứng dậy, Nhi lùi húi..

- chào cô! Cô là ai ạ?
- tôi là bạn của chủ nhà!

Giọng nói ồm ồm vang lên, Nhi ngớ người. Vừa xinh đẹp lại lịch sự, vừa trang nhã vừa thủy mị. Sao cái tên bí đao thối kia lại quen được một cô gái hoàn hảo vậy nhỉ? Vội vàng mời cô ấy vào trong nhà. Có vẻ như cô gái đó khá tự nhiên, giống như đã từng sống ở đây một thời gian vậy! Chẳng lẽ...là bạn gái

của cậu ta sao??

- cô là giúp việc mới hả?

- a..dạ vâng ạ! Mà hình như...tôi từng gặp cô ở đâu rồi thì phải! _ Nhi cố nghĩ ngợi. Thực sự thì nhìn rất rất quen, giống như đã được gặp đâu đó rồi..

- vậy sao? Nhưng tôi nhớ là chưa được gặp ai như cô thì phải! Quả thực thì cô rất xinh đẹp!

- làm gì có ạ! Mà cô là gì với tên bí đao đó thế?

- bí đao? Bí đao nào cơ? _ cô gái tỏ vẻ ngạc nhiên

- à! Thiên Ân ấy ạ! _ Nhi gãi đầu

- không có gì chỉ là thân trên mức bạn bè thôi!

- thân trên mức bạn bè?? Tức là người yêu ấy ạ?

- không phải! Rồi cô sẽ biết thôi!

Cô gái mỉm cười bí hiểm.

- Nhi ơi! Tôi về rồi này! Mua được nhiều đồ lắm! _ Loan chạy từ ngoài vào với một đồng đồ trên tay. Thấy cô gái lạ hoắc đang quay ra nhìn mình, Loan ngăn người

- ai đây?

- à! Đây là bạn của Thiên Ân! Còn đây là Loan! Cũng là người giúp việc ạ!

- ừ! Mà mấy giờ thì Thiên Ân về ấy nhỉ?

- chắc phải tới mới về được ạ! Chị không phiền chứ? _ Loan quay sang

- không sao! Tối nay tôi sẽ ăn cơm và ở lại đây! Phiền hai cô tí xúu nhé!

Loan há hốc mồm, Nhi vẫn thản nhiên như không. Xách túi đồ vào trong bát đầu làm bữa tối. Nhi cẩn thận nhặt rau. Loan huých nhẹ vai cô bé rồi thì thầm- này! Không biết cô ta là ai ấy nhỉ?

- biết chết liền! Cô ấy xinh mà!

- xinh thật nhưng nhìn mà ghét! _ Loan bĩu môi

- haizz! Lại sợ người khác cướp mất người thương của cậu chứ gì! Cậu nên nhìn lại mình đi! So với cô gái kia thì cậu còn chưa nổi hai phần!

- cậu dám coi thường tôi sao? _ Loan hướng ánh mắt khó chịu về phía Nhi. Cô bé lặng im không nói gì. Con gái mà ghen lên thì đáng sợ lắm!

7h tối.....

Bữa tối dọn ra bàn, khói bay nghi ngút. Hấp dẫn vị khách ở bên ngoài..

- thơm quá!

- cô đói rồi hả? Chắc Thiên Ân cũng sắp về rồi đó!

Vừa dứt câu, Thiên Ân tháo giày nặng nhọc bước vào. Nhi nói vọng ra

- cậu có khách này bí đao!

Câu nói vừa dứt, cô gái kia quay ra mỉm cười nhìn cậu nhóc. Loan thì hậm hực quay vào trong. Thiên Ân cười tươi chạy đến ôm chầm lấy cô gái kia. Mà hình như hai người này cao ngang nhau thì phải. Nhi cảm thấy tự ti về chiều cao của mình quá. Con gái nhà người ta vừa cao vừa xinh, còn mình thì lùn một mẩu..haizz

- anh nhớ em lắm đấy! Sao về không báo trước? _ Thiên Ân bây giờ mới chịu buông cô gái kia ra.

- em muốn cho anh bất ngờ mà!

- đi đường có mệt không hả nhóc?

- em không!
- đói chưa?
- dạ đói!
- mặc thế này khó chịu lắm hả?
- quen rồi nên cũng không sao ạ!

Nhìn thái độ ân cần thái quá của hai người này mà Nhi sồn cả da gà. Đúng là cô bé chưa thấy Thiên Ân ân cần như lúc này..cô gái kia là ai mà lại được cậu ta quan tâm như thế nhỉ?

- cô đứng đó làm gì? Làm cơm xong chưa? _ Thiên Ân liếc nhìn Nhi
- rồi! Đợi cậu về xử lí đây!
- tôi lên cho nhóc thay đồ rồi xuống ăn!

Nhi gật nhẹ đầu, sau khi bóng hai người kia khuất khỏi cầu thang, Nhi mới quay vào bếp. Sắp xếp lại ghế và bát đĩa cẩn thận. Cô bé ngồi xuống bên cạnh Loan..

- bớt giận đi! Chuyện nhỏ thôi mà!

Loan vẫn im lặng. Mãi sau mới thấy đôi kia đi xuống. Nhi sững người. Cô gái kia đã biến mất. Mà thay vào đó là một tên con trai, giống y si đúc Thiên Ân. Đến Loan còn không nhận ra, cả hai mất chữ A mồm chữ O vì không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

- không có gì đâu! Tớ là anh em sinh đôi của Thiên Ân! Tên tớ là Thiên An! Vì nhiều fan và nhà báo bám theo nên tớ bắt buộc phải cải trang ấy mà! _ cậu nhóc vội vàng giải thích
- ngậm mồm vào cho tôi nhờ! Há thế đủ rồi! _ Thiên Ân cau mày.
- vậy rốt cục cậu là trai hay gái?? _ Nhi khẳng định lại
- trai! Tớ chỉ giả dạng thôi!
- sao lại có thể hoá thành con gái một cách ma không hay quý không biết vậy nhỉ? _ Nhi lắc đầu khó hiểu.
- thôi ăn cơm đi! Tôi đói rồi! _ Thiên Ân nhăn nhó
- hi hi! _ cậu nhóc cười trước vẻ mặt đáng yêu của Nhi

Nhi lấy cơm cho mọi người rồi bắt đầu đánh chén. Trong khi Loan vẫn đang mơ mơ màng màng. Hai thiên thần rót xuống cùng lúc vậy sao đỡ nổi. Mà cả hai lại rất đẹp trai, thanh tú và trang nhã.. Nhưng càng nhìn càng không thể nhận ra đâu là anh đâu là em. vì cả hai giống nhau như hai giọt nước vậy. Thật khó để biết.. Đối với Nhi thì nó khá dễ dàng. Sinh đôi thì sinh đôi chứ vẫn có điểm khác nhau. Nhưng cậu ta là con trai mà lại có thể biến thành con gái dễ dàng vậy sao? Mà thậm chí mỹ nhân là đẳng khác. Thật hiếm thấy...

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nhỏ Ngốc

Nhi đứng dậy, cùng Loan dọn dẹp bát đĩa, Nhi nhăn nhó. Chân của cô bé bắt đầu đau lại..hồi chiều vừa chườm đá mà giờ lại bị.. Loan liếc xuống nhìn chân Nhi, cô quay ra lấy bát rồi cô tình dấm lên chân đang đau kia của Nhi.

- a! Tôi xin lỗi! _ Loan vội vàng giả vờ quay sang xin lỗi.

Nhi không biết nên cũng nghĩ là cô ta không có ý. Rửa xong đóng bát. Nhi lau tay rồi quay về phòng mình..

- cậu không ăn hoa quả cùng chúng tôi hả? _ Loan quay sang. Hai anh em nhà kia cũng đồng loạt nhìn Nhi. Cô bé lắc đầu nặng nhọc quay về phòng.
- cậu ấy bị sao thế? _ Thiên An quay sang hỏi Loan

- tôi cũng không biết thừa cậu!_ Loan lắc đầu.

Thiên Ân vẫn lặng im không nói gì. Có nói chuyện với nhóc thì nói chứ chuyện cậu đang quan tâm là chuyện khác kia..

Ăn xong, Loan dọn nốt rồi quay ra khoá cửa cổng và cửa nhà cẩn thận, cô quay về phòng mình. Hai anh em nhà kia thì kéo nhau lên phòng.

- dạo này anh thế nào rồi? Khỏe chứ?_ Thiên Ân cười tươi nhìn anh trai

- anh khỏe! Nhóc sang đây có sứt tí cân nào không đó?

- em không! Nghe anh Kim nói hôm trước anh không được khỏe thì phải!

- ừ! Tại chạy show nhiều quá ấy mà! Giờ anh khỏe rồi! Mà nhóc định ở đây đến khi nào?

- em sẽ chuyển đến học cùng anh!

- vậy thì tốt quá rồi còn gì!_ Thiên Ân reo lên

- mà anh kiếm đâu được hai cô giúp việc xinh thế? Nhất là cái cậu có mái tóc đen dài kia kia!

- ai cơ? Con nhỏ ngốc kia ấy à?

- hình như tên Nhi thì phải!

- mắt em bị cận hay loạn thị vậy? Cô ta mà xinh á?_ Thiên Ân cau mày

- xinh một cách đặc biệt! Em nói thật mà! Con mắt em nhìn người thì chỉ có chuẩn thôi!

- ừ ừ ừ! Nhóc lúc nào chẳng giỏi! Quần áo anh để trong tủ! Em lấy rồi đi tắm đi!

Anh xuống nhà có tí việc!

- ok anh!

Cạch...

Khoá cánh cửa phòng lại. Thiên Ân đi xuống dưới nhà. Mở tủ lạnh lấy tạm ít đá rồi quay ra lấy thuốc và băng, cậu tiến đến phòng Nhi..

Miễn khoản gỗ cửa, cậu bước thẳng vào bên trong. Thấy Nhi đang cúi húi cái gì đó trong đồng hồ của mình thì phải. Cậu nhóc nhẹ nhàng đặt đồ lên rồi khoanh tay chăm chú nhìn..

- ở đâu ta??

Nhi gãi đầu nhăn nhó. Cuối cùng cũng tìm thấy thứ cần tìm. Nhi mừng đến phát khóc. Chỉ là một chú gấu bông thôi nhưng đối với Nhi nó rất quan trọng. Ôm chặt nó trong tay, Nhi đứng dậy rồi quay ra..

Bộp...

Chú gấu rơi xuống sàn. Nhi hơi giật mình khi nhìn thấy tên kia. Vội vàng nhặt con gấu lên. Nhi sững sờ

- cậu định giết tôi hả? Sao vào đây mà không nói câu nào?

- thấy cô mãi mê quá nên tôi không tiện nói! Mà cô bao nhiêu tuổi rồi? Lớn vậy mà còn thích chơi gấu bông sao?_ Thiên Ân cau mày

- kệ tôi! Liên quan gì đến cậu! Mà cậu vào đây có chuyện gì?_ Nhi ngồi phịch xuống giường. Hai tay vẫn ôm chặt chú gấu trong tay. Thiên Ân lắc đầu rồi khẽ ngồi xuống trước mặt Nhi. Cô bé mở to đôi mắt đen láy kia nhìn từng hành động của cậu nhóc..

- đừng cự quậy! Hơi đau xú thôi!

Thiên Ân dạn dò, cậu cẩn thận xoa vùng chân bị sưng tấy của Nhi. Nhi nhắm mắt..

- nhỏ ngốc! Bị thương vậy còn cố làm!

Thiên Ân vừa chườm đá vừa lườm nguýt Nhi.

- đây là việc cậu giao cho tôi mà! Giờ cậu lại nói vậy? Chơi khăm tôi hả?_ Nhi bĩu môi - mà sao cậu biết tôi bị đau chân?

- không có gì! Đừng bận tâm!

Thực chất thì cậu cũng biết từ lúc đi học về rồi, nhưng phải đi diễn nên quên không dặn Nhi chườm đá cẩn thận. Ai mà biết, lúc Nhi khập khiễng trên đường về nhà thì chiếc xe của Thiên Ân vẫn lặng lẽ đi theo sau.. Vừa nghĩ vừa cẩn thận chườm đá xoa thuốc cho Nhi...cậu không để ý Nhi đã ngủ gật từ lúc nào..

10' sau

- chắc! Xong rồi đó! Cô.....

Cậu ngẩng lên nhìn. Nhi ngủ gật mắt tiêu rồi. Con nhỏ này dễ ngủ thật! Cậu cốc nhẹ đầu Nhi, đỡ cô nằm xuống, đắp chăn ngang bụng qua cho Nhi rồi thu đồ đem ra ngoài..

Cạch...

- em tắm xong rồi hả?

- mà anh vừa làm gì đó? _ Thiên Ân lấy khăn bông lau khô đầu vừa quay sang nói

- không có gì đâu! Mà em định bao giờ chuyển đến học?

- chắc mai hoặc ngày kia! Sao anh?

- không có gì! Anh chỉ hỏi vậy thôi! Muộn rồi! Em sấy khô tóc rồi đi ngủ thôi!

- vâng!

Thiên Ân ngoan ngoãn. Sau khi sấy tóc xong, Cậu leo lên giường tắt điện rồi quay sang nói chuyện cùng anh trai. Lâu lắm rồi họ không có gặp nhau. Hồi bé anh em đi đâu làm gì cũng dính lấy nhau như keo. Vậy mà lớn lên mỗi người một nơi. Thi thoảng mới có dịp gặp mặt nhau. Chán vậy đấy...hai anh em cứ nói ngủ mà câu chuyện kéo dài ra đến gần sáng thì cả hai mới chịu nhắm mắt. Thiên Ân thì quay qua ôm anh mà ngủ một cách ngon lành. Đây là thói quen từ bé rồi, muốn bỏ cũng không được! Người ta nhìn vào thì hẳn sẽ rất dễ gây hiểu nhầm..về giới tính của cả hai..

Bạn đang đọc truyện *Bí Đao Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thủ Đoạn

- tôi muốn..mấy cậu giúp tôi một việc!

- cậu cứ nói đi!

- cô ta...xử lí gọn đi!

- ok!

Hôm nay tên bí đao kia nghỉ học. Chỉ có mỗi Nhi với Loan chiến đấu với bài giảng. Trong giờ chẳng có gì làm, Nhi chán nên chỉ nằm bò ra bàn hoặc tám chuyện cùng với cô bạn Quỳnh Nhi. Không biết do linh cảm hay gì mà tự nhiên Nhi cảm thấy bất an quá..cứ thấp thỏm không yên. Từ đầu buổi đến cuối buổi tim Nhi cứ đập liên hồi giống như có chuyện gì không ổn sắp xảy ra.

Tan học....

Sắp sách vở cẩn thận, Nhi khoác cặp ra về, đang đi đến đoạn đầu cầu thang thì tiếng chuông điện thoại reo lên, Nhi mở máy ra xem, sao tên bí đao lại gọi mình giờ này nhỉ? Nhi mở máy nghe

- cậu gọi tôi có chuyện gì vậy?

“cô lang thang đâu đấy? Loan về tới nhà rồi đây này!”

- tôi có thói quen luôn về sau cùng mà!

“hừ! Định trốn đi chơi hả?”

- này! Cậu bảo ai?

.....

Nhi mãi nói chuyện mà không để ý đến bóng đen phía sau lưng...

Bụp...

Sau khi bị đập mạnh vào sau đầu, Nhi ngất lịm đi, chiếc điện thoại rơi bụp xuống đất, mất tín hiệu liên lạc...

- chết tiệt! Con nhỏ này!_ Thiên Ân nhăn nhó.

- sao vậy anh?_ Thiên Ân từ ngoài đi vào

- con nhỏ ngốc kia! Đừng là đồ bất lịch sự! Đang nói chuyện mà cô ta sập máy luôn! Grừ... Về cô biết tay tôi!

Thiên Ân mặt hầm hầm đi lên tầng. Thiên Ân ngán ngẩm lều đẹo đi theo.. Loan đang chuẩn bị bữa tối... Cô quay ra nhếch mép cười...

5:30.....

6:00.....

6:30.....

“Thiên Ân.....Thiên Ân.....”

Giọng nói ai đó vọng vọng bên tai Thiên Ân khiến cậu nhóc bừng tỉnh. Nhìn lên đồng hồ, sắp 7h rồi. Quay sang thấy Thiên Ân vẫn đang ngủ, cậu nhẹ nhàng bước xuống giường, khoác chiếc áo rồi đi xuống tầng, thấy Loan đang hí húi trong bếp, cậu rót cốc nước uống, được một nửa mới sực nhớ ra..

- Nhi đâu rồi?

- dạ! Tôi đợi mãi mà không thấy cô ấy về! 2 tiếng rồi ạ!_ Loan lí nhí cúi đầu nói- ừ cơ?

Thiên Ân mặt hầm hầm lấy chìa khoá xe rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Chiếc xe lao vun vút trên đường đến trường học..hồi chiều, đang nói chuyện với cậu thì mất liên lạc, hai tiếng rồi mà không thấy về..cả tiếng gọi trong giấc mơ của cậu nữa...Nhi xảy ra chuyện rồi thì phải..đến cổng trường, cậu vội vàng xuống xe. Chẳng còn cách nào khác là phải trèo tường vào, cũng may là cậu cao nên việc trèo qua không khó lắm. Vội vàng chạy lên tầng học..đèn trường bật nên đủ sáng cả hành lang và lan can cầu thang. Lên đến tầng ba, cậu khựng lại khi nhìn thấy Nhi đang nằm trên sàn, chiếc điện thoại cũng rơi ngay gần đấy. Vội vàng chạy đến. Sờ lên cổ tay Nhi, mạch cô đập chậm quá, máu loang lổ trên sàn, chưa bao giờ cậu thấy lo lắng như lúc này.. Vội vàng bế xốc Nhi lên, cậu chạy ra ngoài cổng. Thật may là ông bảo vệ cũng vừa mới đến, chứ không cậu cũng chẳng biết đưa Nhi ra ngoài kiểu gì.. Khiò động lại xe, Thiên Ân bắt buộc phải vừa bế Nhi vừa lái xe, máu của cô cứ thấm dần qua lớp áo..

- nhanh! Ông mau đến nhà tôi nhanh nhất có thể! Gọi tất cả đoàn y tế của ông đến cho tôi!_ cậu gấp gáp nói

“dạ vâng thưa cậu chủ!”

Dừng xe trước cổng, cậu vội vàng chạy vào trong nhà. Thấy Nhi trong tình trạng máu me, Loan run lấy bầy...

Thiên Ân cũng vừa mới tỉnh. Thấy Thiên Ân chạy vội lên tầng, cả hai tay ôm chặt lấy Nhi. Cậu hốt hoảng chạy tới

- Nhi sao vậy anh?

- cô ấy bị ai đó hại! Để gọn chấn lên cho anh! Nhanh!

Thiên Ân vội vàng làm theo lời anh trai. Một đoàn người cũng vừa đến, thấy tình trạng nặng nên bắt tay vào cấp cứu ngay. Toàn bộ đều là các nhân viên y tế, bác sĩ số một của thành phố, nên cậu hoàn toàn yên tâm. Ở nhà thì tất nhiên là thuận tiện hơn bệnh viện rồi..

30' sau.....

Truyền nước cho Nhi xong, bác sĩ quay sang nhìn Thiên Ân, có chút gì đó lo lắng trong đôi mắt già nua ấy...

- cô ấy sao rồi?

- ổn rồi! Nhưng.....

- nhưng sao?_ Thiên Ân gấp gáp

- theo như kiểm tra thì trước đây con bé đã từng bị chấn thương khá nặng ở vùng đầu, cũng may lực đánh không quá nặng tay...

- ông nói hần ra đi!_ Thiên An cũng lo lắng không kém

- nếu chấn thương nặng thêm, nhẹ thì mắc chứng mất trí nhớ tạm thời, còn nặng thì con bé có thể sống như người thực vật!

Thiên Ân sốc nặng, cậu hoàn toàn không biết Nhi bị chấn thương trước đó, chuyện hôm trước Nhi sốt, nếu không chữa kịp thời chắc chắn sẽ có biến chứng về não...cậu thở dài nặng nhọc ngồi phịch xuống ghế..

- mấy người có thể về!

- dạ vâng thưa cậu chủ! Chúng tôi sẽ đến kiểm tra theo định kì!

Sau khi đoàn người ra về, Loan mới lững thững đi vào, Thiên Ân lạnh lùng quay sang

- cô biết chuyện này chứ?

- dạ không thưa cậu chủ! Tôi không biết về việc này!_ Loan giật bản mình...

- không biết sao cô phải giật mình?_ Thiên Ân khoanh tay..

- dạ! Tôi thực sự không biết thật ạ!

- cô đi xuống đi!_ Thiên Ân tức giận, đóng rầm cửa lại. Quay vào trong thay bộ quần áo dính máu. Cậu cảm thấy thực sự khó chịu..

“mình bị sao thế này? Cô ta là ai? Tại sao mình lại quan tâm cô ta? Cô ta cũng chỉ là người giúp việc thôi mà! Không được! Mình không thể!”

Tĩnh tâm lại, cậu chỉnh lại bộ quần áo rồi quay ra. Sắc mặt lạnh lùng như ban đầu...

- em sang phòng bên nghỉ đi! Để anh trông cô ấy! Phòng dọn cũng xong rồi đấy! À! Em ăn tối chưa?

- em chưa ăn!

- vậy xuống ăn rồi lên phòng nghỉ đi!

- anh không ăn hả?

- anh không thấy đói!

- hay để em ăn xong rồi lên trông Nhi cho! Anh cứ đi nghỉ đi!

- không được kháng chỉ! Nhanh lên cho anh nhờ!

- rồi rồi! Em biết rồi!

Thiên Ân ỉu xiu đi xuống tầng ăn tạm chút cơm rồi quay về phòng. Cậu đâu còn là con nít đâu! Haizz, nhưng anh lúc nào cũng coi cậu như đứa trẻ còn hôi mùi sữa vậy. Thiên Ân cẩn thận kê lại chiếc gối cho Nhi rồi ngồi xuống bên cạnh, mạch đã đập ổn định trở lại rồi, chẳng biết khi nào con nhỏ này tỉnh nữa. Cậu tắt điện, chỉ còn ánh đèn ngủ mập mờ. Ngồi dựa đầu vào tường, cậu nhắm mắt lại, thiếp đi từ lúc nào không hay..

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Rắc rối thật!

6h30 sáng..

- em đi học cẩn thận nhé! Anh đã dặn ông hiệu trưởng rồi!_ Thiên Ân dặn dò em trai

- em biết rồi! À! Anh nhớ ăn bữa sáng nhé!

- rồi rồi rồi! Thôi! Anh Kim cũng tới rồi đấy! Em đi không muộn! Anh lên phòng đây!

- dạ! Bye anh!

Thiên Ân vừa quay lên tầng thì Loan từ trong phòng đi ra..

- cậu chủ Thiên Ân! Xin lỗi vì phải chờ!_ Loan cúi đầu, Thiên Ân cười

- xin lỗi! Nhưng anh tôi hôm nay nghỉ học! Tôi là Thiên Ân!

Loan đỏ mặt lí nhí

- a dạ! Tôi nhầm ạ!

- ta đi thôi!

Thiên Ân quay đi thẳng. Loan lảo đảo theo sau. Thật rắc rối với cặp sinh đôi này quá!

Thiên Ân vừa đi khỏi, Thiên Ân xuống nhà lấy điện thoại gọi cho hiệu trưởng.

“alo! Xin hỏi ai đấy ạ?”

- tôi đây!

“a dạ! Chào cậu! Cậu gọi tôi có việc gì không ạ?”

- ở cầu thang khu 3 có camera chứ?

“dạ có! Sao thưa cậu?”

- gửi tôi đoạn băng ghi hình từ 5:00 đến 5:30 của ngày hôm qua! Nhanh hộ tôi!

“dạ “

Chưa đầy 15 phút sau, có người gửi bưu phẩm tới. Cậu quay ra lấy rồi đi lên phòng. Cho đĩa vào, những hình ảnh được camera thu lại hiện lên, khoảng thời gian tan học nên rất nhiều học sinh ở cầu thang, mãi 10 phút sau mới thấy Nhi lưng thưng đi ra, đang đi đến đầu cầu thang thì cậu gọi điện. .cậu nhóc tua chậm lại, có người trùm áo đen kín mít tiến về phía sau Nhi, người đó..trong tay cầm một cây gậy gỗ dài rồi đập mạnh vào đầu Nhi..dừng đoạn lại, cậu phóng to ra, vì trùm áo kín mít nên rất khó để nhận dạng. Cậu thờ dãi tắt màn hình lấy đĩa ra cất vào ngăn tủ. Muốn tìm được người hại Nhi thì có vẻ khó khăn đây..

- ưm...

Thiên Ân giật mình quay sang, Nhi bắt đầu động đậy rồi từ từ mở mắt ra..khung cảnh trước mặt cô bé mờ mờ ảo ảo, đầu đau như búa bổ. Thiên Ân vội vàng chạy lại, cậu mừng rỡ nói

- tỉnh rồi hả?

- cậu là ai??

Nhi nhăn nhó. Mắt cô bé mờ quá, chẳng nhìn rõ gì cả, toàn thân đau nhức, câu nói của Nhi vô tình khiến tên kia sợ phát hoảng..cậu nghĩ Nhi bị mất trí nhớ thật...

- cô không nhớ tôi là ai hả?

- không!

- cô không đùa đấy chứ?

Hình ảnh cậu nhóc cũng rõ dần, mặt thật nhưng Nhi vẫn muốn trọc cậu nên giả vờ..

- tôi...không nhớ!

- này! Cô nói linh tinh gì vậy? Tôi là Thiên Ân này! Cô cố nghĩ lại đi!_ Thiên Ân lo lắng tốt cùng, hấp ta hấp tấp...

- tôi không nhớ gì hết!_ Nhi nhăn nhó...

- làm thế nào bây giờ nhỉ? À! Còn nhớ bí đao chứ? Biệt danh cô đặt cho tôi ấy!

- tôi đặt cho cậu sao?- không nhớ hả?

- tôi nghĩ cậu không thích cái biệt hiệu đấy chứ! Mà sao tôi lại đặt cho cậu nhỉ?_ cô bé nặng nhọc nói

- hừ! Ai biết! Nghe cô gọi quen rồi nhưng giờ không nhớ! Không nghe cô gọi thấy chán chán!_ mặt cậu nhóc tiu ngui. Tự nhiên thấy tên bí đao kia đáng

yêu thế, mặc dù có đau thật đấy, nhưng Nhi vẫn cố mỉm cười..

- tên ...bí đao thôi!

Cậu giật mình nhìn lên. Hoá ra con nhỏ này lừa cậu, thiết hết nói nổi, nhưng cô tỉnh là cậu vui rồi!

- ăn chút gì nhé!

- tôi..không...muốn ăn!

- nhưng như vậy sẽ đói lắm đấy!

- không sao!

- đành vậy! Để tôi gọi bác sĩ đến khám qua cho cô! Cô nghỉ tiếp đi!

Nhi không nói gì, đợi cậu nhóc ra khỏi

phòng Nhi mới nhắm mắt lại ngủ tiếp..

Sau khi kiểm tra, bác sĩ mỉm cười cùng Thiên Ân đi xuống dưới nhà..

- cô bé có thể trạng khá tốt đấy! Nghỉ vài hôm là khoẻ! Tôi kê đơn thuốc rồi! Cậu cho cô bé uống đều đặn để mau phục hồi nhé! Cuối tuần tôi sẽ đến tháo băng!

- rồi! Cảm ơn ông!

Đợi ông bác sĩ đi khỏi. Thiên Ân quay vào trong bếp nấu tạm bát cháo rồi mang lên.

- ăn đi còn uống thuốc!_ Thiên Ân đặt bát cháo xuống bàn rồi kê lại gối cho Nhi

- sao?.....hôm nay cậu nghỉ học à?

- ừ! Không nghỉ thì ai chăm cô?

- còn Loan nữa mà!

- tôi không yên tâm!

Cậu thổi cho cháo nguội rồi bón cho Nhi ăn. Sau khi cho Nhi ăn cháo xong, cậu cho cô uống cốc thuốc đã chuẩn bị trước

- không đắng!

Nhi cầm cốc thuốc uống hết sạch, Thiên Ân cầm bát với cốc xuống nhà rửa. Tự nhiên buồn vệ sinh quá..Nhi gượng ngồi dậy, rút dây truyền nước ra, cô bé cho hai chân xuống giường..

- hic! Đau quá!_ Nhi nhăn nhó, chân cô bé tê cứng lại, không đứng dậy nổi, mới vận động một xíu mà đầu đã đau rồi.. Nhi bám vào tủ rồi từ từ đứng dậy lê từng bước một, phòng thì rộng, nhà vệ sinh ở cuối phòng, bao giờ mới mò tới đây..

Cạch...

Cánh cửa mở ra, Nhi giật mình lúng túng, suýt thì ngã.

- cô làm cái gì đấy?_ Thiên Ân cau mày chạy lại đỡ

- tôi....tôi....._ Nhi đỏ mặt, chuyện này là chuyện tế nhị mà..không nói được! Nhưng mà....buồn lắm rồi ấy..

- cô làm sao? Chưa khỏi lại định đi đâu?

- tôi..muốn...muốn đi.....vệ sinh!_ Nhi ấp úng, mặt cô bé đỏ như cà chua chín vậy, Thiên Ân nhăn nhó!

- cô rắc rối quá đấy! Nói ngay từ đầu có phải đỡ mất thời gian hơn không?

Cậu nhóc bế Nhi đi vào trong nhà vệ sinh, cẩn thận đặt Nhi đứng xuống, cậu nhóc khoanh tay

- cô đi đi!

•••éc éc•••••

- nhưng....

- nhưng gì? Đi nhanh! _ Thiên Ân vẫn đứng đấy..

- nhưng cậu...

- sao cô rắc rối thế nhỉ? Có đi không thì bảo?

- cậu đứng đấy tôi làm sao đi được?

Nhi tròn xoe mắt, hại ai đó đồ mặt vội vàng đi ra ngoài...

Rầm!

Cánh cửa đóng sầm lại, Nhi phì cười, công nhận cậu ta ngốc thật!

- xong chưa hả? _ Thiên Ân đứng ngoài, giọng vẫn còn hậm hực để che đi sự xấu hổ của mình

- ừm...xong rồi!

Cậu nhóc mở cửa đi vào, lại mần bế ầm. Đặt Nhi nằm xuống giường cậu kéo chăn qua ngang bụng cho Nhi..

- ngủ tiếp đi! Tôi xuống nhà làm bữa trưa! Nhóc với Loan cũng sắp về rồi!

- ừ! Cảm ơn cậu nhé!

- không có gì!

Cậu nhóc quay xuống, Nhi thờ dãi nhìn qua ô kính, khung cảnh bên ngoài đẹp thật, ngay cạnh cửa sổ còn có cây Lan trắng nữa này...ước gì Nhi sinh ra có cuộc sống bình thường, nếu vậy, Nhi chắc sẽ không phải khổ như thế này...

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tôi Ngủ Đâu?

- anh này! Em thật không ngăn cản được cậu ta! _ Thiên Ân tỏ vẻ khó chịu nhìn sang cái tên bên cạnh, cậu ta tên Long, là lớp trưởng, cũng là con nhà danh giá.

- hihi! Xin lỗi nha! Nhưng mình muốn thay mặt cả lớp đến thăm Nhi!

- ờ! Khá chân thành đấy! Nhi ở trên tầng! Phòng đầu tiên! _ Thiên Ân khoanh tay.

Long lững thững đi lên tầng, đặt giỏ quà xuống, cậu ta ngồi xuống bên cạnh, Nhi đang ngủ, khá là say thì phải, sắc mặt bỗng thay đổi, Long cúi xuống sát mặt Nhi, mùi thơm nhẹ từ người cô toả ra khiến cậu ta cười một cách dễ chịu.. Long đã qua nhiều mối quan hệ với gái, ở trường, vì vẻ ngoài điển trai thân thiện, nên bao nhiêu nữ sinh đã phải lòng và đã qua tay cậu. Chán thì bị cậu đá..ân hận cũng chẳng kịp. Long biến nó thành thú vui của mình, mỗi tuần một người, chẳng bao giờ chán cả!

“khà...để cô bị thương như vậy hình như cũng có lợi cho tôi đấy nhỉ?”

Cậu ta cười gian trá, đang định thực hiện ý đồ của mình thì...

Bốp.....

Long ăn ngay một cú đấm, cậu ta loạng choạng ngã xuống đất..

- cậu định làm gì cô ấy? _ Thiên Ân mặt hầm hầm tức giận túm cổ Long

- tôi....tôi không làm gì cả! _ Long sợ xanh mặt..

Bốp...

Lại một phát nữa, máu mũi cậu ta chảy ra, cậu ta sợ rúm người lại, vội vàng quỳ xuống van xin, Thiên An cũng vừa mới lên phòng, thấy mặt Long bầm tím, cậu vội vàng hỏi

- chuyện gì vậy anh?

- tổng cổ hấn ta ra khỏi đây! Nhanh!

Thiên An làm theo lời anh, lời tên kia ra khỏi nhà

- đừng để tôi trông thấy mặt cậu!

Chỉ bằng ánh mắt thôi, nhưng hình như đây là lần đầu tiên Long được thấy vẻ đáng sợ sau nụ cười thu hút ánh nhìn kia. Cậu ta vội vàng bỏ chạy, Thiên An quay vào, cậu nhóc giật mình khi nhìn thấy Loan, thấy cậu nhìn, Loan vội vàng quay vào trong, hình như có gì đó không ổn ở đây thì phải!

- anh! Vừa nãy xảy ra chuyện gì vậy? _ Thiên An nhìn anh trai bằng ánh mắt khó hiểu

- cậu ta định làm bậy với Nhi! May anh lên kịp! _ Thiên Ân thở dài nặng nhọc, sao con nhỏ kia lúc nào cũng làm cho cậu lo lắng vậy nhỉ?

- à! Anh này! Em thấy Loan có gì đó với tên Long thì phải! Em nghi ngờ hai người họ! _ Thiên An đăm chiêu, cả hai đang theo đuổi suy nghĩ riêng của mình thì Nhi tỉnh giấc, cô bé quay sang

- hai cậu...đang làm gì vậy? _ Nhi giọng ngòai dậy.. chắc cô không biết được chuyện gì vừa diễn ra..

- cậu tỉnh rồi hả? _ Thiên An mỉm cười tiến đến cạnh giường

- ừ! Tôi không sao rồi! Trông mặt hai cậu..có chuyện gì hả?- không có gì đâu! Cô đỡ chưa? _ Thiên Ân đứng dậy

- uống thuốc xong tôi thấy đỡ hơn rồi! _ Nhi đưa tay sờ lên đầu mình

- tớ sẽ mang bữa trưa lên cho cậu! _ Thiên Ân đi xuống, Nhi quay sang nhìn Thiên Ân..cậu nhóc ngạc nhiên

- sao cô nhìn tôi?

- không có gì! _ Nhi lắc nhẹ đầu

- mà cô cẩn thận với tên lớp trưởng nhé!

- sao lại vậy? _ Nhi tròn xoe mắt nhìn

- tôi cứ dặn thế!

Nhi ngán ngẩm, bết nhất thì cũng phải cho cô biết lý do chứ..lát sau Thiên An mang cơm lên bốn cho Nhi ăn. Thật chán với cái cảnh ăn xong rồi ngủ, ngủ rồi lại dậy ăn, uống thuốc.. Nhi thực sự..muốn đi ra ngoài!

7:30 tối..

Tiếng cãi nhau chí chóe phát ra từ phòng của Thiên Ân, bên thềm bên bót, kiểu gì thì kiểu Nhi vẫn thắng. Thiên Ân cau có..

- nếu cô muốn!

Đỡ Nhi đi xuống tầng, Loan cũng từ trong phòng mới ra, thấy cảnh này, máu cô sôi sùng sục, người hàu thoi, có phải người yêu đầu mà thân mật thế kia??

- Loan hả? Cậu có ra ngoài sân cùng tôi không? _ Nhi nói

- à có chứ!

Loan gật đầu, mặc dù trong lòng lửa đang cháy dữ dội. Nhi ngồi xuống chiếc ghế đá, tất cả mọi người cũng ngồi xuống theo..nhưng chẳng ai chịu nói câu nào

- a ha! Mọi người sao vậy? Trời hôm nay nhiều sao ha! _ Nhi bắt chuyện

- ừ! Nhiều sao thật đấy! Cậu đỡ chưa? _ Loan ngược nhìn lên bầu trời đêm

- tôi đỡ rồi! Tôi khoẻ mà! Ít khi ốm lắm!

- Thiên An! Hôm nay cậu đi học buổi đầu tiên! Cậu thấy sao? _ Nhi quay sang

- à..cũng vui..nhưng tớ hơi sợ đám con gái!_ cậu nhóc ái ngại
- thì cậu là người nổi tiếng mà! Haizz.. Bao giờ tớ mới được đi học tiếp đây?_ Nhi thờ dài, mới nghỉ có một buổi thôi mà thấy chán quá..
- sao anh im thế?_ Thiên An quay sang nhìn anh trai
- không có gì!_ Thiên Ân phẩy tay
- tối nay tôi sẽ được ngủ ở phòng phải không?_ Nhi hào hứng
- đừng tưởng bỏ!_ đang định cốc vào đầu Nhi thì cậu mới nhớ ra Nhi đang bị thương ở đầu, cậu đành phải rút tay lại
- tên bí đao xấu xa! Hừ! Định cốc đầu tôi hả?_ Nhi bĩu môi
- ừ phải!_ Thiên Ân gật gù, cả hai im lặng hồi lâu..Thiên An nhìn hai người họ thì lắc đầu thờ dài. Loan thì khó chịu ra mặt..

Không khí ngoài này dễ chịu thật, thi thoảng lại có gió nhẹ, kèm theo cả hương hoa nữa.. Nhi chắc là muốn nằm ngủ luôn ngoài này quá!

A...choo....._ Loan hắt xì hơi...

- lạnh rồi đấy! Chúng ta vào nhà thôi!_ Thiên Ân đứng dậy nói
- ừ! Ta đi thôi! Để tớ đỡ cậu lên phòng nhé!_ Thiên An mỉm cười, qua bên đỡ Nhi, dò dẫm từng bước một, mãi mới lên đến phòng..đặt Nhi nằm xuống giường cẩn thận, Thiên An chúc cô ngủ ngon rồi quay về phòng mình, Thiên Ân nhìn Nhi, mắt thẳng mắt..
- tôi ngủ đâu bây giờ nhỉ?
- cậu sang ngủ với Thiên An đi! Tôi tự ngủ một mình cũng được! Mà tôi không được xuống phòng sao?
- không! Nằm im đấy cho tôi!_ Thiên Ân đi đến cạnh giường, cậu bật đèn ngủ lên rồi tắt đèn chính đi..đang định quay về phòng em thì bị tay Nhi giữ chặt lấy vật áo, cậu nhăn nhó quay lại..
- sao hả?
- cậu...cậu có thể lấy hộ tôi con gấu bông đó được không?_ Nhi khản khoản, có nó thì Nhi sẽ ngủ nhanh hơn, không lo gặp ác mộng nữa..
- cô là con nít lên 3 hả?_ Thiên Ân cau mày nhưng vẫn đi xuống lấy hộ Nhi. Sau khi ôm con gấu trong tay..Nhi cảm ơn cậu rồi rít, đúng là bó tay với con nhỏ này. Cậu đóng cửa lại, đang định đi về phòng thì giọng hát quen thuộc vang lên khiến cậu đứng hình..

“ chú ếch xanh....kêu ộp ộp...chú ếch xanh.. báo hiệu trời mưa...khi ếch kêu ta sẽ không còn buồn nữa! Hãy cười tươi vì tương lai còn dài..nhắm mắt lại...dù đau cũng không thấy, nhắm mắt lại, dù buồn cũng hoá vui, nhắm mắt lại, bạn sẽ thấy tôi luôn bên cạnh bạn! Nhắm mắt lại bạn sẽ thấy yêu đời hơn!”

Bạn đang đọc truyện *Bí Đao Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Mộng du..

12 năm trước...

- cậu uống thuốc đi!
- không đáng lắm! Tớ không uống đâu!
- cậu uống thì mới khỏi bệnh được! Cậu muốn chơi cùng tớ không vậy?
- có chứ nhưng cậu pha đường cho tớ nhé!
- rồi! Uống thuốc xong để bác sĩ còn tiêm nữa!
- á! Huhu! Không đâu! Tớ không tiêm đâu! Uống thuốc được rồi mà!
- không được đâu nhé! Bác sĩ chỉ định rồi! Bắt buộc phải tiêm! Tớ có cách để lúc tiêm không bị đau nhé!

- cách gì vậy?

- cậu nhắm mắt lại! Rồi tớ cùng cậu hát nhé!

- ok!

“ chú ếch xanh....kêu ộp ộp...chú ếch xanh.. báo hiệu trời mưa...khi ếch kêu ta sẽ không còn buồn nữa! Hãy cười tươi vì tương lai còn dài..nhắm mắt lại...dù đau cũng không thấy, nhắm mắt lại, dù buồn cũng hoá vui, nhắm mắt lại, bạn sẽ thấy tôi luôn bên cạnh bạn! Nhắm mắt lại bạn sẽ thấy yêu đời hơn!”

- cậu nhớ chưa? Dễ thuộc thôi mà!

- hìhì! Cảm ơn cậu nhé!

Nhờ bài hát đó mà cô không sợ tiêm nữa, lúc nào cậu cũng ở bên cạnh động viên. Đối với cậu thì cô là tất cả! Nhưng..

Quay trở lại với hiện thực. Tim Thiên Ân thất lại..cậu mở cửa ra, quay vào phòng khiến Nhi giật bản mình, cậu ghì chặt tay cô, Nhi sợ hãi. Trông cậu ta lạ quá..thật đáng sợ..

- cậu...cậu làm gì vậy?_ Nhi đáp ứng

- cô....ai dạy cô bài hát đấy?_ Thiên Ân nặng nhọc nói cẩn thận từng từ một

- tôi...tôi không nhớ! Nhưng từ rất lâu tôi đã được nghe bài này rồi! Mà..cậu làm tôi đau đó!_ Nhi cố đẩy tay cậu nhóc ra, nhưng hoàn toàn vô ích..

- tôi.....xin lỗi!_ Thiên Ân nói lỏng tay ra..cậu vừa làm gì thế này? Cậu bị hoang tưởng sao??

Không nói một lời nào. Thiên Ân đi ra ngoài, Nhi tròn xoe mắt nhìn theo.. Hình như cậu ta có vấn đề thì phải..

Cạch...

- anh sao vậy? Trông mặt anh buồn thế?_ Thiên Ân ngừng đọc sách quay sang

- anh không sao! Chỉ hơi đau tí thôi!_ Thiên Ân nằm phịch xuống giường thờ dài

- anh đau ở đâu? Em gọi bác sĩ đến khám nhé!

- anh không sao! Ta đi ngủ thôi!

Thiên Ân quay lưng về phía Thiên Ân rồi nhắm mắt lại, cậu em trai tuy có hơi khó hiểu nhưng cũng ngoan ngoãn tắt điện đi ngủ..

3h sáng..

Thiên Ân chợt quậy không nổi, hình như hơi chật thì phải, cậu nhăn nhó mở mắt ra....

- Á.....

Thiên Ân hét toáng lên khi thấy Nhi đang ôm mình mà ngủ. Đây là phòng Thiên Ân mà...sao cô ta chui sang đây? Cái gì thế này??- ừ...anh với Nhi làm gì đây?_ Thiên Ân dụi mắt..

- sao cô ta lại ngủ bên này? Lại còn trên giường..thậm...thậm chí còn... CON NHỎ KIA!_ Thiên Ân bực mình quát lớn, Nhi nhú mày mở mắt ra....

Rầm....

Tiếng động lớn vang lên, cả hai ngã xuống giường, Nhi nằm đè lên người Thiên Ân. Đơn giản là vừa mở mắt ra thấy Thiên Ân nằm ngay bên cạnh, Nhi giật mình lùi lại thì ngã xuống sàn, kéo theo cả cái tên kia..Nhi đang bị thương mà, đánh phải xoay người để Nhi ngã đè lên người..

- cô..cô xuống khỏi người tôi mau!_ Thiên Ân thở một cách hết sức nặng nề, Nhi lồm cồm bò dậy..mặt cô bé đỏ ửng, cuống quýt xin lỗi Thiên Ân..

- tôi xin lỗi! Tôi thực sự xin lỗi! Tôi không biết tôi qua đây từ lúc nào nữa!_ Nhi vội vàng giải thích, Thiên Ân ngồi dậy..

- cổ tỉnh hay vô tình hả?

- tôi xin lỗi mà! Thành thạo tôi bị vậy! Mà sao chân tôi đau mà vẫn qua được đây nhỉ?_ Nhi thắc mắc

- à! Theo như em thấy thì Nhi bị mộng du đấy! Bỏ qua cho cậu ấy đi!_ Thiên Ân đăm chiêu nhìn như ông cụ non..

- haizz! Chắc vậy! Cô về phòng ngủ tiếp đi!_ Thiên Ân cau mày đứng dậy..

- được rồi! Mai là hết tê chân! Giờ tớ đưa cậu về phòng nhé!

Thiên Ân đỡ Nhi qua bên kia phòng, đắp chăn cho Nhi cẩn thận. Thiên Ân mới để ý đến con gấu bông..

- ủa? Của cậu hả? Nhìn đáng yêu thật đấy!

- ừ! Cảm ơn cậu nhé!

Nhi mỉm cười. Có chết cô bé cũng không thể lường trước được hành động của Thiên Ân. Cậu nhóc cúi xuống hôn nhẹ lên má Nhi, này..từ trước đến giờ làm gì có tên con trai nào lại gan to tới mức động vào cô chứ? Cậu ta xác định rồi..

Bốp...

Thiên Ân ăn ngay cái gối vào mặt, cậu nhóc chẳng hiểu có làm sao..

- ai cho cậu đụng vào tớ?_ Nhi cau mày

- tớ xin lỗi! Nhưng cậu có cần phải mạnh tay thế không?_ Thiên Ân xoa mặt, lực ném không phải vừa đâu, con gái gì đâu mà khoẻ thế.

- hừ! Đấy còn nhẹ cho cậu đấy!

- tại nhìn cậu đáng yêu quá nên không nhịn được ấy mà! Hic hic...được rồi! Cậu ngủ đi! Tớ về phòng đây!

Thiệt tình, Nhi xoay người lại ngủ tiếp. Thiên Ân về đến phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại..cậu khẽ mỉm cười..

- hi! Phản ứng đáng yêu thật! Thú vị đấy!_ Chiếc răng khểnh bên phải lộ ra, Thiên Ân thấy em lẩm bầm cái gì đấy thì quay sang

- em nói gì đấy?

- haizz! Em kiss nhẹ vào má cậu ấy coi như chúc ngủ ngon mà bị Nhi cho ăn ngay phát gối vào mặt!

- đấy là phong tục bên nước ngoài! Nên cô ta không quen đâu! Đừng nhìn về bề ngoài của Nhi mà nghĩ cô ta yếu đuối nhé! Bị thương chứ sức vẫn còn khoẻ lắm!

- công nhận! Thôi! Ta đi ngủ tiếp!

Thiên Ân tắt điện leo lên giường.

- em thích Nhi rồi hả?

- cậu ấy rất thú vị! Đúng gu thẩm mĩ của em! Tính cách khá tốt! Đáng yêu nữa!

Thiên Ân quay qua sờ lên trán cậu em quý tử rồi sờ lại trán mình

- em cũng không sốt đâu nhĩ? Nhưng ăn nói linh tinh quá! Cô ta thì đáng yêu cái gì? Em với con nhỏ đó không hợp đâu!

- anh ghen hả?

Thiên Ân cau mày, ghen gì chứ, tìm cậu không hoạt động lâu rồi, nhưng cậu cũng không hiểu sao mình lại cảm thấy khó chịu khi có người đụng đến Nhi..

Cậu cóc đầu Thiên Ân rồi nhắm mắt lại!

- ngủ đi!

- em biết rồi!

Thiên Ân nhắm mắt nhìn đến tột, vừa nãy thì ăn gối giờ ăn cốc..hai người này chung tay góp sức để ăn hiếp cậu hả? Thật tình..

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bí Ngô??

Sáng hôm sau..

Trời sáng rồi...sáng thật rồi...mở mắt ra, Nhi giật mình nhìn thẳng lên chiếc đồng hồ trước mặt..

9:00

Thật không thể tin nổi, Nhi bật dậy..

- a...

Giờ mới nhớ đầu đang bị thương, Nhi nhăn nhó, nhớ lại chuyện đêm qua, thiệt tình...sao có thể chui qua bên kia ngủ được nhỉ, đã thế còn...còn..... Aiza thật không muốn nhớ tới nó nữa.. Nhi dò dẫm, cẩn thận bước từng bước một xuống tầng, Bụng cô bé bắt đầu đánh trống đứ đờ, Nhi cẩn thận đi vào bếp, tô cháo đặt ngay trên bàn như để dành riêng cho Nhi vậy, rất tiếc nó đã nguội mất rồi, không sao không sao! Nhi tự nhủ rồi lấy thìa ngồi xuống ăn cho bằng sạch. Sau khi xử lí tô cháo “sạch bong sáng bóng”. Nhi khép khiêng mò ra ghế đá ngoài sân ngồi. Mọi người đi hết rồi, còn mỗi Nhi ở nhà..chán quá, chẳng có ai để nói chuyện cùng. Trời hôm nay có gió nhẹ, mát mà không nắng, Nhi nằm dài trên ghế mà thiếp đi lúc nào không hay..trời đẹp quá mà, chỉ muốn lăn ra ngủ thôi..

11:30

Cạch.....

Mở cửa phòng ra, Thiên Ân đang định gọi Nhi thì không thấy cô đâu cả, cậu ngó quanh cũng không thấy Nhi đâu, vội vàng chạy sang phòng em trai..

- ủa? Anh tìm gì vậy?_ Thiên Ân ngạc nhiên

- không thấy con nhỏ kia đâu cả!

- cậu ấy đi đâu được! Anh xuống phòng cậu ấy tìm đi!_ Thiên Ân cời áo đồng phục ra chuẩn bị đi tắm

- anh biết rồi!_ Thiên Ân đóng cửa lại cho cậu em trai rồi xuống, thấy Loan đang hí hoáy làm bữa trưa, Thiên Ân quay sang

- cô có thấy Nhi đâu không?

- dạ không!_ Loan quay lại

- được rồi! Cô làm tiếp đi!

Thiên Ân chạy vội vào phòng Nhi, căn phòng trống trơn, vậy thì Nhi đi đâu với cái chân như vậy?

Thiệt tình là không nghĩ ra được chỗ nào hợp ý cả, cậu bắt đầu lo lắng đi ra ngoài..

5...

10' sau..

Mặt cậu đỡ ra, cái con nhỏ chết tiệt kia đang ngủ ngon lành trên ghế đá, hại cậu đi tìm từ nãy đến giờ..cậu tiến đến, định bụng cốc cho cô ta mấy cốc nhưng lại thôi...cậu ra chiều cù lét, Nhi khúc khích khúc khích tỉnh dậy.

- á.....!_ sau 1' định thần, Nhi thờ ơ nói- cậu định hù cho tôi chết hả?

- đâu có! Tại thấy cô ngủ say nên thôi! Mà con lợn như cô ngủ cả ngày cũng được ấy nhỉ?_ Thiên Ân khoanh tay liếc nhìn

- ai lợn hả? Đồ bí đao thôi!_ Nhi hậm hực bĩu môi cẩn thận đứng dậy..tập tễnh bước vào trong. Thiên Ân lặng lẽ đi theo sau, nhìn con nhỏ này cả nhấc cả nhấc vậy cũng vui mắt ghê!

Nhi thấy Loan đang làm bữa trưa, cô bé liền quay vào giúp, nhưng không được mắt Loan thì phải! Cô ta cứ có thái độ khó chịu với Nhi hay sao ý..nhìn toàn âm khí bao trùm..

- bữa trưa xong chưa vậy? Đói quá!_ Thiên Ân xoa bụng đi từ trên tầng xuống, mặt nhăn nhó như tờ giấy bị vò

- cũng sắp xong rồi!_ Nhi quay lại, Thiên Ân ngạc nhiên tiến tới

- ủa? Cậu khỏe nhanh vậy hả? Chẳng lẽ là do.....

Bốp...

Câu nói còn chưa bay ra khỏi khuôn miệng thiên thần kia thì đã bị chặn ngấm bởi cú đấm của Nhi..mặt cô bé đỏ ửng lên, Thiên Ân đứng vụt dậy đứng chắn trước Thiên Ân ý muốn bảo vệ cậu em trai quý tử của mình.

- này! Nhóc là bảo vật đấy! Đừng động đến em ấy!

- bảo vật???

Bảo vật cái quái gì chứ? Cũng may cậu ta chưa giặt mất nịt hôn đầu của cô bé không thì hậu quả còn nặng nề hơn, hẳn là sẽ tàn phế suốt đời..Nhi cau mày nhìn hai tên bí đao này, thờ dài quay đi..

- này bí ngô!_ Nhi vừa cho canh ra bát vừa nói

- bí ngô? Cậu nói tớ?_ Thiên Ân tròn xoe mắt, khoe mắt Nhi giặt giặt! Bộ ngoài cậu ta ra còn ai được đặc cách đặt biệt danh ngoại trừ tên bí đao kia hả?

- đúng rồi đó! Cậu lấy hộ mình cái bát!

- này! Cậu ấy là cậu chủ! Sao lại có thể!_ Loan im tiếng từ nãy đến giờ cũng phải lên tiếng.

- cậu chủ gì chứ! Tôi chỉ nhờ cậu ta thôi mà!_ Nhi cau mày

- không được! Cậu tự đi mà lấy!

Thiên Ân lắc đầu ngăm ngăm, đằng nào cũng vậy! Lấy cái bát cũng đâu có gì khó, cậu thừa sức mà! Nghĩ đến đó thôi chân cũng bước đến và lấy bát xong rồi. Loan há hốc mồm, mặt tức đến nổi cháy đen như cái đất nồi đun lâu năm. Sao lúc nào Nhi cũng được tự do thoải mái muốn làm gì thì làm? Còn cô thì sao? Lúc nào cũng phải gồng mình sao cho có thái độ đúng nhất! Vậy mà.. Sự đối xử lúc nào cũng nghiêng về phía Nhi.. Hình ảnh Nhi bây giờ, hiện trong đầu Loan là bức ảnh nhàu nát cấm hàng ngàn con dao găm..

“tôi sẽ không để cô yên đâu! Con nhỏ đáng ghét!”

Dọn xong cơm ra, tất cả cùng ngồi vào bàn, vừa ăn vừa nói chuyện “rất vui vẻ” (vui sao được khi có cái người đang bốc lửa cạnh Nhi?)

Ăn xong, Nhi xin Thiên Ân cho cô về phòng của mình nghỉ, thấy Nhi đã đỡ, cậu cũng gật đầu đồng ý. Nhi vui vẻ quay về phòng mình nghỉ trưa, nằm ịch lên chiếc giường êm ái, tay cô bé khua lung tung..

- ủa? Con gấu đâu rồi?

Nhi ngồi bật dậy, ngó xung quanh, hình như để quên trên phòng tên kia rồi, đang định lết lên tầng lấy lại thì cửa phòng mở, Nhi tròn xoe mắt quay ra nhìn

- con gấu của cô này!_ Thiên Ân dơ con gấu ra

- a! Tôi cũng đang định đi lên lấy! May quá! Cảm ơn nhé!_ Nhi dơ tay ra đón lấy chú gấu mỉm cười nói

- không có gì! Đi ngủ đi!

- tôi biết rồi!

Thiên Ân đi ra ngoài, cậu nán lại trước cửa phòng Nhi một lúc, hon hết, cậu rất muốn được nghe lại bài hát có giai điệu quen thuộc ấy, nhưng đáp lại cậu chỉ là sự im lặng.. Cậu thất vọng quay lên tầng..

- gấu à! Em rất quan trọng với chị đừng mất nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bí Đao Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Viện Bảo Tàng??

Sau khi tháo mớ băng vớ vẫn trên đầu ra, Nhi thờ phào nhẹ nhõm, mai được đi học rồi! Ở nhà chán muốn chết đi được..giờ mới nhớ đến Quỳnh Nhi. Nhi nhìn xung quanh tìm điện thoại..

- cô tìm gì đấy?_ Thiên Ân tròn mắt

- điện...điện thoại của tôi đâu rồi?_ Nhi ngó nghiêng, hết gầm giường, tủ...tất tần tật.

- máy cô tôi cho vào viện bảo tàng quốc gia rồi!_ mặt cậu tỉnh bơ

- cái gì cơ?_ Nhi sốc nặng, điện thoại của Nhi chứ có phải cái tên dở dở hăm hăm kia quái đâu mà cậu ta lại tự tiện vậy nhỉ? Nhi ử dột cúi gầm đầu xuống.

- à! Cháu nhớ đi đứng cẩn thận nhé!_ bác sĩ im lặng từ nãy giờ buộc phải lên tiếng, Nhi gật đầu cảm ơn bác sĩ.

Sau khi bác sĩ ra về cậu mới khoanh tay đứng dựa vào tường nói

- thật không thể hiểu nổi cô! Thời đại bao nhiêu rồi mà còn dùng cái máy cũ rích vậy hả?

- tôi dùng bao nhiêu năm mà có sao đâu! Cậu nói thật chứ? Cậu tặng “miễn phí” máy tôi rồi hả?

Trông cái mặt nhăn nhó đến tội của Nhi, Thiên Ân bật cười, nói con nhỏ này gốc đâu có sai, cái máy đấy có cho người ta cũng không thêm ấy chứ..

- tôi mua máy mới cho cô rồi!_ Thiên Ân cười

- thật hả?mà khoan đã! Có gì đó nhầm lẫn ở đây thì phải!_ Nhi lườm nguýt, cái logic trong đầu cô bé hiện lên, nó được tái hiện một cách chân thực nhất..bình thường cậu ta đâu có tốt bụng thế? Nhi nhiu mày..mắt giật giật(như thế này nè! “=_=”)

- tất nhiên là tôi sẽ cắt từ lương của cô ra rồi!_ Thiên Ân tiếp lời một cách hết sức vui vẻ, Nhi đau khổ, biết ngay là cậu ta không tốt như Nhi tưởng mà...mây đen, sấm chớp âm âm kéo đến...tâm trạng Nhi không còn từ gì để miêu tả ngoài hai từ “muốn chết”

- thôi đừng buồn! Đàng nào cũng đến lúc phải mua máy mới rồi! Lúc tôi cảm về ấn nút cả màn hình mà còn không được! Cô tiếc làm gì?_ Thiên Ân thay đổi không khí úm xum quanh như những hình như vô dụng..

- máy điện thoại của tôi!!.....hừ.....TÊN BÍ ĐẠO ĐÁNG GHÉT!!!!!!!!!!!!!!_ Nhi tức quá không chịu nổi nữa...

Thiên Ân vội núp vào một góc bịt chặt lỗ tai lại, thà ăn gỏi còn hơn là bị tra tấn! Nguy cơ bị điếc rất cao.. Mãi sau mới hết bực, Nhi lết ra khỏi phòng. Bắt gặp ánh mắt viên đạn của Loan, cô bé giật mình... Hình như Loan đang khóc thì phải, mắt cô ta đỏ hoe, cô ta cắn răng chỉ thẳng mặt Nhi

- cô là đồ đáng ghét! Tôi ghét cô! Hận cô!

Nói xong cô ta chạy ra khỏi nhà, đúng lúc Thiên Ân vừa mới đi diễn về, thấy Loan khóc chạy ra, cậu làm lạ ngẩn cô lại..

- cô sao vậy?

- hức hức...Nhi...Nhi.....! Huhuhu...

Cô ta khóc nức nở, Thiên Ân đành phải vỗ vai trấn an..sau khi sứt sùi chán chê, Loan nấc nhẹ...

- Nhi làm gì cô hả?

- cô ta chọc tức tôi! Tôi không chịu được khi thấy cô ta cứ hành hại cậu!_ Loan kể lại sự tình.. Thiên Ân lặng im, mãi sau mới nhìn Loan cười tươi, cậu cũng chẳng để ý, nụ cười của cậu đã làm cho người đối diện tim đập chân run, tâm hồn bay bổng mất rồi..

- a! Không sao đâu! Cậu cũng vô tư như Nhi đi! Như vậy sẽ thoải mái hơn đấy! Thôi! Ta vào nhà! Tôi cũng mệt rồi!_ Thiên Ân gãi đầu quay vào trong. Loan lúng túng nói

- a.....cậu chủ Thiên Ân!.....

Thiên Ân quay lại mỉm cười thêm phát nữa..nhẹ nhàng nói

- xin lỗi! Cô lại nhầm rồi! Tôi là Thiên Ân!

A! Loan tự cốc vào đầu mình, sao cô lại toàn nhầm giữa hai người này thế nhỉ? Chắc cô chỉ có mỗi mình Thiên Ân nên nhìn em lại tưởng anh..Loan lảo đảo chạy theo sau..nghĩ đến việc vào nhà sẽ gặp Nhi liền cảm thấy khó chịu...

Từ nãy đến giờ, Nhi cứ đứng đờ ra trước phòng, Nhi chưa ý thức được chuyện vừa xảy ra..Thiên Ân nhăn nhó đi ra..

- cô làm gì ở đây đây?

- a! Em chào anh trai!_ Thiên Ân từ ngoài chạy xồng xộc vào quán lấy Thiên Ân như chiếc kẹo cao su..

- ngạt..ngạt thở anh!_ Thiên Ân khó khăn lắm mới lấy được chút không khí để sinh tồn.. Thiên Ân buông lỏng tay ra.. Loan đi từ ngoài vào, nhìn thấy Nhi liền lườm cho cô bé một cái, Nhi giật mình..cô ta hình như thỉnh thoảng bị lên cơn thì phải, vừa ra khỏi phòng, còn chưa kịp định thần đã bị cô ta nói té

tất rồi chạy đi thẳng luôn...

- chào mấy đứa!_ Chị Kim- quản lí của Thiên Ân đi từ ngoài vào...vị cứu tinh cái không khí âm ỉ đây rồi..

- chào mấy cưng! Hôm nay anh chị ăn ké nhé!_ anh Kim *cười tươi đi nép sau lưng chị

* anh Kim là quản lí của Thiên Ân! Còn chị Kim là quản lí của Thiên Ân, vô tình gặp nhau rồi lấy nhau luôn! Nên gọi anh chị Kim cho tiện(kiki! Tác giả yêu cặp này! Nhưng tất nhiên là không bằng hai anh em sinh đôi biến thái nhà kia rồi! Khắc khắc!- ánh mắt gian tà :3)

- hoan nghênh! Hoan nghênh!_ Thiên Ân cười tươi, tay vẫn không chịu buông anh trai ra..

- ủa? Hai cô bé nào đây?_ Chị Kim ngạc nhiên quay sang nhìn Nhi với Loan..

- a! Hai giúp việc của nhà em đây!_ Thiên Ân tỉnh bơ

- chào hai em! Cô bé tóc ngắn kia tên gì vậy em?_ Chị Kim cười tươi

- dạ! Em tên Loan ạ!_ Loan lễ phép, chị Kim gật đầu hài lòng, ánh mắt chị đưa về hướng Nhi, đang định hỏi thì anh Kim đã bỏ bô lên rồi

- a! Cô bé đây là Nhi!

1s

2s

3s

“bóp”

Anh Kim linh ngay cú đâm vào lưng, đau nhưng không dám kêu, Nhi với Loan tròn xoe mắt ngạc nhiên còn hai anh em nhà kia thì có vẻ đã quá quen với cảnh này rồi, anh Kim phụng phịu lặng lặng lùi

- em tên gì vậy?

- dạ! nhi thưa chị!

- tóc em đẹp quá! Hai cô bé này xinh thật! Xem ra thẩm mỹ của em cũng không đến nỗi tệ lắm ha!

Nhi đỏ mặt..

- chị!!!!

Thiên Ân bực mình nhăn nhó cái mặt, nhìn thấy thái độ lạ hoắc của Nhi thì quay sang

- mới khen tí đã phồng mũi rồi hả?

- tên kia!_ Nhi liếc bằng ánh mắt sắc hơn dao băm thịt ngoài chợ.. Thiên Ân giật mình lùi lại, ám khí..ám khí.. Trước khi xảy ra án mạng..

- không ngờ em lại có khả năng làm cho thằng nhóc cứng đầu này sợ!_ Chị Kim cười lớn. Thiên Ân bực mình lườm Nhi, cô vẫn cứ mặc kệ..

- a dạ! Không có! Tên kia toàn bắt nạt em ấy!_ Nhi cười hi hi..mặt vẫn còn hồng hồng..

- thôi thôi! Đồ ăn anh chị mua đủ cả rồi! Chúng ta làm rồi xử lí bữa tối nào!_ Chị Kim hăm hờ, chị mặt lạnh quay lại nhìn vào cái người đang bám góc tường kia

- còn anh! Đi vào phụ tụi em nhặt rau!

- gì chứ?_ anh Kim phàn nàn

- còn dám..

Nhận ra tia lửa điện đang chuẩn bị phóng về phía mình, anh Kim nuốt nước mắt lẻo đẻo đi theo sau chị Kim..đây là kết quả của cuộc kiểm chứng... “mèo sợ chuột!” À phải là “chồng sợ vợ” mới đúng...

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hướng dẫn sử dụng

7:30' tối....

Mọi người quây quần bên nhau thưởng thức bữa tối. Ai nấy đều vui vẻ, còn mỗi một người hình như hơi khó chịu, chẳng lẽ cũng ăn no rồi! Đành lui vậy..

- cô đi đâu đấy?

Thiên Ân ngạc nhiên dừng ăn ngẩng mặt lên nhìn

- dạ! Em xin phép! Em về phòng nghỉ ạ! Em hơi mệt! _ Nhi ái ngại

- ừ! Em mệt thì vào nghỉ đi! _ Chị Kim quay sang theo

- cậu lại ốm hả? _ Thiên Ân lo lắng

- không sao! Mọi người ăn vui vẻ nhé! _ Nhi cười gương quay vào phòng, đóng rèm cửa lại, Nhi lăn lộn trên giường.. Đầu lại đau nhói, Nhi đánh một giấc. Cô không muốn làm gì cả! Chỉ muốn ngủ một giấc cho lành.

Công nhận ngon thật, mọi người ra về lúc nào không biết. Loan đang định vào gọi Nhi dọn cùng thì bị Thiên Ân ngăn cản, tức cũng không làm gì được, đành chờ dài cho qua.. Thiên Ân thấy anh lên phòng, cậu đang định lên theo nhưng không biết thế nào lại rẽ về phía phòng Nhi, thấy Nhi đang ngủ ngon lành, cậu khẽ mỉm cười, ngồi xuống cạnh giường. Dường như Nhi có sức hút nào đó với cậu thì phải, hàng Nhi dài khép lại, hai má hồng hồng....và....

Mà thôi, nói nữa là cậu sẽ làm bừa mất. Không được... Cơ mà nhìn Nhi ngủ đáng yêu quá. Đang yên đang lành, Thiên Ân bị ai đó néo má một cái đau điếng.

Cậu xoa mặt phụng phịu như con nít, Thiên Ân lườm

- thế còn nhẹ cho em đấy! Lên phòng tắm đi!

- em ngắm cậu ấy còn chưa đã! _ Thiên Ân đứng dậy

- nhanh lên nhóc! _ Thiên Ân xoa đầu cậu em. Thiên Ân mệt mỏi lết lên phòng.

Quay phắt lại, ám khí phùng phùng, Thiên Ân cười đều tiến lại véo má Nhi khiến cô bé búng tỉnh..mặt nhăn nhó..

- dậy chưa hả? _ Thiên Ân khoanh tay

- cậu làm gì đấy? Tôi đang ngủ ngon mà!

- tôi đem máy xuống cho cô!

- đâu? Đâu? Đâu? _ hai con mắt sáng rực lên. Thiên Ân cũng bó tay với con nhỏ này rồi, đưa cái máy cho Nhi, cậu lườm

- đây! Tôi cho sim của cô vào rồi! Tôi lên phòng đây!

Thiên Ân đi thẳng, Nhi cứ chờ người ra nhìn cái máy, cô bé đâu có biết sử dụng, Nhi chờ dài, đi lên tầng..hỏi, và kết cục là, Nhi quen dùng máy cổ nên mấy cái máy kiểu này cô bé không biết sử dụng!

máy này mở kiểu gì vậy?

Máy này dùng thế nào?

Tôi không biết lưu tên trong danh bạ!

Nhảy quá! Tôi ấn nó cứ trượt đi đâu ấy!

Nhấn tin ở chỗ nào?

Nói Nhi tụt hậu hay mù công nghệ cũng không sao, Nhi là người từ bé đã giản dị rồi, Thiên Ân mặt đỏ phùng phùng, lí do đơn giản là cậu đang định ngủ thì cứ 5 phút Nhi lại chạy lên một lần, cứ làm như cậu là máy hướng dẫn sử dụng di động vậy, cậu cau nhặng lên- cô tự đi mà tìm hiểu! Biến ra ngoài cho tôi yên! _ Thiên Ân úp mặt xuống gối nhắm mắt ngủ

- ai bảo cậu mua máy kiếu này cho tôi dùng làm chi? _ Nhi ỉu xiu

.....

- này!

.....

- ngủ rồi hả?

Nhi thờ dài đóng cửa lại cho Thiên Ân, định bụng sẽ quay sang phòng Thiên An nhờ cậu, đằng nào thì cậu ta tốt tính hơn tên bí đao kia nhiều..

- Thiên An! Cậu ở trong phòng chứ?

Nhi gõ cửa.. Lát sau mới thấy cậu nhóc đi ra, Nhi cùng cậu quay vào trong.. Thiên An công nhận hiền thật, cái nào Nhi không biết cậu cũng chỉ từng tí một, chẳng bù cho cái tên chết bầm đang ngủ ở phòng bên cạnh.

Nhi cảm ơn cậu nhóc rồi về phòng, Nhi phải gọi cho cô bạn ngay mới được, nhưng mà không biết Quỳnh Nhi đã ngủ chưa nhỉ? Thôi, đằng nào mai cũng gặp, tên kia làm Nhi mất ngủ luôn rồi, Nhi mở cửa ra ngoài khuôn viên ngồi hóng gió vậy.

Từng cơn gió nhẹ thoảng qua, trời hôm nay không có trăng, đang ngẩn ngơ nhìn xung quanh, ánh mắt Nhi chợt dừng lại, cả khu vườn toàn hoa hồng đỏ tại sao ở giữa lại có một bông trắng nhỉ? Nhìn kĩ hơn nữa, Nhi khựng lại, có một con gì đó đang nhúc nhích, sau đám hồng kia, Nhi sợ thật đấy nhưng vẫn đánh bạo tiến lại gần, cả bụi hồng này, toàn gai làm sao cô bé có thể tiến vào trong được..

G...ừ.....gâu.....

Là tiếng chó con đây mà, giọng rất yếu, chắc bị thương rồi, nhưng....

Nhi đành liếc nhìn đau cẩn thận lách qua đám hồng kia. Có chỗ còn bị gai cứa vào chân đến chảy cả máu, tay cũng vậy.

- á.....

Nhi nhăn mặt, lúc cúi xuống bế chú cún lên, Nhi vô tình bị gai nhọn hoắt từ cành gần ngọn hồng cứa vào má, vết xước cũng ngắn thôi, nhưng rỉ máu lúc nào không hay, Nhi vui mừng, quên cả cái đau của mình mà vội vàng ôm chú cún ra khỏi chỗ này. Thật chẳng hiểu tại sao chú cún này lại mò được vào chỗ này. Tập tễnh bước vào trong nhà, Nhi lôi hộp băng y tế ra, ngồi vào góc phòng khách, Nhi chỉ bật chiếc đèn trong góc thôi, vì nhà có rất nhiều công tắc đèn khác nhau mà. Nhi sợ mọi người biết. Nhìn sơ qua toàn bộ chú cún, Nhi phát hiện ra chỗ chảy xước khá lớn ở bắp đùi, máu từ đó cũng chảy ra. Nhìn chú cún con trắng xù, đôi mắt to tròn, thật đáng yêu..Nhi cẩn thận băng bó cho chú cún xong, đem đồ đi cất, cô bé quay lại.

- không biết em đã có chủ chưa nhỉ? Chị muốn nuôi em quá! _ Nhi thờ dài gãi nhẹ vào cổ cún con..chú cún đã đỡ hơn liền kêu một tiếng khá to..

Gâu!

- suyt! Suyt! Em sẽ làm mọi người tỉnh giấc mất! _ Nhi giật mình..

Chú cún hiểu ý Nhi hay sao mà im phăng phắc, chỉ nhìn Nhi.. Đang nghịch với cún con, thì có ai đó chạm nhẹ vào tay Nhi, theo phản xạ, cô bé ôm đầu buông chú cún ra..

- đừng.....đừng....giết tôi! _ mặt Nhi toát lên sự sợ hãi tột độ..

- là tôi! Thiên Ân đây mà! Cô sao thế? _ Thiên Ân đứng người trước thái độ của Nhi, con nhỏ này bị sao vậy nhỉ? Giết? Nghĩa là sao? Mà cô ta vừa bị làm sao mà chân tay mặt mũi xước hết thế này? Lại còn chảy cả máu nữa..

- học....học.....cậu làm tôi sợ muốn chết đấy! _ Nhi thờ hồng học, tìm cô bé đập thịnh thịch. Lại cảm giác chết tiệt đó. Nó ám ảnh Nhi từ bé đến giờ..

- ủa? Con chó này? Ở đâu ra vậy?

- tôi thấy nó bị thương nên đem về! Tôi nuôi được chứ? _ ánh mắt Nhi khẩn khoản, Thiên Ân gật đầu đồng ý..

- cô bị ngã hay làm sao mà chân tay xước hết vậy? _ Thiên Ân đưa tay chạm nhẹ để lau đi vết máu rỉ ra từ vết xước ở má Nhi.

- á....đau..... _ Nhi nhăn nhó, giờ mới để ý thấy, kể ra máu chảy từ lúc nào cũng không biết.. Nhi gãi đầu.

Thiên Ân lấy thuốc băng cho Nhi, kể cũng lạ, Nhi băng cho cún giờ lại đến lượt cậu nhóc băng cho Nhi. Băng xong, cậu nhóc ngẩng mặt lên nhìn, cún con cũng tròn xoe đôi mắt ra nhìn, công nhận chú chó con này đáng yêu thật.. Cậu cũng phải công nhận điều này.

- cô vào phòng ngủ đi!

- tôi.....không ngủ được nữa! _ Nhi nhìn chú cún, tay không ngừng vuốt ve

- sao hả? Làm phiền tôi chưa đủ sao?

- xin lỗi!

Thiên Ân khựng lại, ánh mắt Nhi có cái gì đó lạ lẫm, ánh mắt này, phong thái này là của người đó, sao lại giống đến vậy? Một đôi mắt ánh lên nỗi buồn sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Âm Ảnh

Thiên Ân bỏ lên phòng, Nhi hướng đôi mắt đượm nỗi buồn đó nhìn theo. Quay lại nhìn cún con, hình như cún con cũng mệt rồi nên mắt liu diu.. Hai hàng nước mắt Nhi trực trào ra.

Tự nhiên Nhi cảm thấy sợ hãi, con ác mộng luôn ám ảnh cô.. Nhi thực sự sợ. Mây đen kéo đến, bầu trời chớp nhoáng le lói, rơi vào trong nhà, đặt chú cún nằm dưới đất, không quên lót chiếc thảm dưới cho chú cún đỡ lạnh..

Đoàng...

Tiếng sấm vang rộ, Nhi giật mình, chân tay run lên bần bật. Thực sự, cô rất sợ mấy đêm giông bão kiểu này, vì mỗi đêm như vậy, ác mộng sẽ lại hành hạ.. Tim đập liên hồi, Nhi khó thở quá.. Nhi khập khiễng cố đi lên phòng Thiên Ân...

Đoàng.....đoàng...

Tiếng sấm ngày càng dữ rộ, nghe mà cứ như muốn phá vỡ cả bầu trời vậy. Nước mắt Nhi cứ thế chảy dài, ướt đầm cả cổ áo..

Cạch...

Mở được cửa phòng ra, Nhi nặng nhọc mò mẫm tìm giường cậu nhóc. Ánh đèn ngủ mờ mờ không bằng ánh sáng le lói bên ngoài, Nhi đưa tay ra, run run chạm vào người cậu. Thiên Ân chợt quay rồi khẽ mở mắt ra, lại gì nữa? Cậu vừa mới chợp mắt được một tí thôi mà lại bị làm phiền.. Cậu bực dọc ngồi dậy

- cô định không cho người khác ngủ hả?

Không thấy Nhi trả lời nhưng đôi tay kia đang run bần bật.

- này.... Cô sao vậy?_ Thiên Ân chợt lo lắng. Cố gắng nhìn Nhi.

Đoàng...

Hức....._ Nhi nhắm tịt mắt lại, cắn chặt răng để không kêu lên..

- cô khóc đấy hả?_ Thiên Ân tiến đến

- tôi.....tôi.....sợ lắm!...hức..hức...

Bình thường cô ta lạnh lắm mà, sao hôm nay thay đổi ghê thế? Chạm nhẹ vào vai Nhi, cả người cô bé cứ run lên bần bật, cậu kéo Nhi ngồi xuống giường trấn an, thứ cậu ghét nhất, vẫn chỉ là nước mắt..

- có....có người....muốn...muốn...giết tôi!

- cô nói hai lần rồi! Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?_ Thiên Ân vẫn giữ bình tĩnh. Nhi lặng im, cô không dám nói, quá khứ kinh khủng đó.. Nhi thực sự không muốn nhớ lại.

- tôi....đau.....

Nhìn bờ vai nhỏ bé kia run lên từng đợt. Cậu không biết mình sắp làm gì nữa, cậu cũng không thể ngờ mình có thể làm vậy. Xoay người Nhi qua, cậu ôm chặt lấy cô bé, vỗ nhẹ lên vai Nhi. Nhi vẫn không hết sợ, nước mắt nóng hổi thấm ướt vai cậu. Chắc Nhi đã từng trải qua chuyện gì ghê gớm lắm thì mới sợ hãi đến nỗi ám ảnh như vậy.. Giây phút này, tim cậu như trật mất một nhịp... Khó chịu thật! Cái ôm này, đơn giản là cậu chỉ muốn Nhi an tâm hơn thôi..

“mày không nghe lời chủ nhân nữa! Mày muốn gì đây?”

- có tôi ở đây rồi! Không sao cả!

_ câu nói này đã giúp Nhi bớt sợ hơn, cô bình tĩnh trở lại, vòng tay này ảm một cách kì lạ, tay cậu vẫn vỗ nhẹ lên vai Nhi một cách vô thức, Nhi đỏ mặt, Tim đập nhanh hơn bình thường, vội vàng buông cậu nhóc ra..

- tôi...tôi xin lỗi! Tôi làm phiền cậu nhiều rồi! Tôi thực sự xin lỗi!_ Nhi luống cuống, may là buổi tối, không cậu nhóc sẽ thấy khuôn mặt chín đỏ này của Nhi. Thiên Ân cũng cuống không kém

- không sao! Cô đỡ sợ chưa? Còn đau không?

- tôi đỡ rồi!_ Nhi gật đầu, vẫn không dám nhìn thẳng mặt cậu

- cô ngủ đây đi! Có người bên cạnh chắc sẽ đỡ sợ hơn đấy!_ Thiên Ân đứng dậy kéo rèm cửa lại, che đi bầu trời đáng sợ kia.

- nhưng còn cậu?

- tôi sẽ nằm dưới sàn!

- lạnh..

- tôi đâu có ngốc như cô! Tất nhiên là phải kéo đệm ra nằm rồi!_ Thiên Ân cố đầu Nhi, quay về phía tủ lõi ra một chiếc đệm khá mỏng.

- hay để tôi nằm dưới! Cậu nằm trên giường cũng được!

- cô là con gái! Lên giường nằm! Và nhắm mắt lại ngủ cho tôi nhờ! Nếu không muốn hành tôi thì nghe lời chút đi!_ Thiên Ân khẽ nhủ mày, Nhi đành nằm xuống giường, nhắm mắt lại..

- ngoan đấy! Ngủ đi! Tôi bị cô làm phiền cả chục lần rồi!_ Thiên Ân trải đệm ra rồi nằm xuống.

Một đêm thật dài trôi qua, Nhi ngủ cũng ngon hơn, chắc do có người bên cạnh, thường những đêm kiểu này, bố luôn nằm cạnh Nhi. Trấn an cô bé, từ khi bố mất, Nhi toàn thức trắng mấy đêm như vậy..... Giờ có người bên cạnh, Nhi cũng yên tâm được phần nào..

* 12 năm trước*

Có cô bé xinh xắn nắm tay mẹ đi vòng quanh chợ mua những nguyên liệu cần thiết để tổ chức sinh nhật cho bố.. Cô bé có đôi mắt đen láy, mái tóc đen dài. Đôi môi đỏ, hai má ửng hồng phúng phính nhìn rất đáng yêu. Mua xong đồ, hai mẹ con ra về. Chiều hôm đó, cô xin mẹ cho ra ngoài chơi. Đi qua con hẻm nhỏ, thấy tiếng kêu cứu phát ra, bé con tò mò bước cẩn thận vào trong, tìm cô đập liên hồi vì sợ, nhìn qua khe gỗ chắn ở cuối đoạn ngõ, cô bé sững người, một đám người áo đen có khuôn mặt đáng sợ đang đứng xếp hàng, dẫn đầu là một người đàn ông có hình xăm con rắn phía sau gáy. Tay ông ta cầm con dao đầy máu me, liên tục đâm vào người đàn ông đối diện, người đàn ông đó..chẳng phải là bố cô bé đây sao? Ông đang bị đâm rất nhiều nhát. Đến nỗi chết đi. Cô sợ hãi..máu me dính đầy trên người bố cô hẳn là nỗi ám ảnh kinh hoàng đối với cô...

- hức...

Bất giác kêu lên, đám người thức tỉnh, người đàn ông cầm dao lăm le

- ai đó?

Cô bé sợ hãi chạy thục mạng, ngoảnh đầu lại, khung cảnh mờ mờ, chỉ còn nhìn thấy con dao đâm máu của bố cô đang hướng thẳng về phía cô bé..

- phải giết chết con bé đó!

Câu nói đó vang vọng trong tâm trí..cô chỉ muốn chạy thật nhanh, nếu chậm một bước chắc chắn số phận cô cũng tàn khốc như bố của mình. Hôm nay là sinh nhật bố cơ mà, sao bi kịch này lại xảy ra cơ chứ? Cô bé băng nhanh qua đường...

Rầm.....

Một vụ tai nạn thảm khốc đã xảy ra, mang niềm vui vì hôm nay là sinh nhật bố, mang nỗi bất hạnh khi được chứng kiến cái chết của bố mình..

Cô đang nằm trên một vũng máu. Không có ai đến cứu.. bất lực, tuyệt vọng, nhắm mắt lại..chẳng còn gì níu kéo lại nữa rồi..

Bạn đang đọc truyện *Bí Dao Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tốt Bụng thật

“cậu nhất định phải sống! Nhất định không được rời xa tớ! Tớ đã nói sẽ luôn ở bên cạnh cậu! Nhất định đấy! Tớ hứa! Tớ thực sự.....rất yêu cậu! Xin ông trời..đừng đem cậu ra khỏi cuộc đời tớ!”

Thiên Ân giật mình tỉnh giấc, trán cậu lấm tấm mồ hôi. Cái kí ức đáng ghét đó, lại khiến cậu đau thêm.. quay sang bên cạnh. Nhi đang ngủ ngon lành, cô chỉ nằm sát mép giường, cả người quay về phía cậu, chắc vẫn còn sợ. Vừa nãy còn run lấy bầy vì sợ mà giờ đã ngủ say rồi!

Cậu nằm xuống, vất tay lên trán thờ dài.. Uyển Uyển của cậu thật giống với cô gái này. Đôi lúc cậu còn bị nhầm lẫn Nhi với Uyển Uyển. Nhưng tung tích Uyển Uyển giờ còn chưa biết ra sao, còn sống hay đã chết.. Chẳng phải Uyển Uyển đã hứa sẽ ở bên cậu mãi rồi sao? Vậy mà giờ, cậu lại phải chịu đựng nỗi đau một mình. Năm đó, nếu cậu rủ cô đi chơi, thì chắc chắn vụ tai nạn đó sẽ không xảy ra. Khi cảnh sát tới, mọi thứ đã biến mất, ngay cả Uyển Uyển. Họ chỉ giám định được máu của Uyển Uyển. Mẹ cô suy sụp kinh khủng lắm. Chắc Uyển Uyển cũng không biết rằng mẹ cô đã có bầu 2 tháng. Đứa em được sinh ra nhưng không thấy mặt chị ruột của mình. Chỉ nghe mẹ kể, chị đi học xa. Rồi đợi chị về chơi..nhưng không thấy. Cậu cũng không thể chấp nhận nỗi chuyện này. Uyển Uyển đã biến mất, không dấu vết thì tại sao mọi người lại cho là cô đã chết?

Suốt mấy năm nay, cậu luôn tìm tung tích của cô nhưng...không thể biết điều gì thêm. Cậu tự nhốt mình trong khoảng thời gian dài, cuối cùng cũng phải chấp nhận với sự thật. Nỗi cô đơn suốt bao năm qua, cậu cảm thấy nó đã biến mất. Từ lúc Nhi xuất hiện. Phải chăng cậu đã thay đổi?

Thiên Ân thực không muốn suy nghĩ gì thêm nữa. Nhìn lên chiếc đồng hồ, trời cũng gần sáng rồi, lật đật đứng dậy, cậu lấy bộ đồng phục, quay vào trong tắm

5:45 sáng..

Nhi bò dậy, lết xuống tầng. Ủa? Giờ vẫn còn sớm, bình thường Loan 6 giờ mới dậy mà, vác cái chậu toilet xuống bếp, không phải Loan mà là tên bí đao! Sao hôm nay cậu ta dậy sớm thế nhỉ? Lại còn tự tay làm bữa sáng cho mọi người nữa chứ? Chẳng lẽ là do Nhi làm phiền, khiến cậu ta không ngủ được. Kể ra cũng có xui lỗi thật. Nhi đứng ngây người, tay không ngừng dụi mắt.

- cô bị chập hả?

Giọng nói vang lên, Nhi thức tỉnh. Hình như Nhi không hoa mắt thì phải. Mắt méo xệch ngồi phịch xuống ghế

- sao cậu dậy sớm thế? Tôi làm phiền giấc ngủ của cậu hả?

- không phải! Tại tôi không thích dậy muộn thôi!

- ừ! Chắc thế!

- mà cô khỏi rồi! Nên đóng quần áo bụi kia nhờ cô cả nhé! _ Thiên Ân mặt tỉnh bơ chỉ vào đồng quần áo có “ngon” ở góc nhà vệ sinh dưới tầng. Một mình Nhi sao? Mấy ngày qua không ai giặt hả? Loan để ngắm chắc..

- chắc tôi chết sớm mất! Cậu đúng là đồ thối! Xấu xí! _ miệng Nhi làm bầm. Rõ là cậu ta thiên vị mà.

- rửa toilet thôi! Mà tiền lương tháng này của cô còn 17 triệu thôi nhé!

- gì?????_ Nhi há hốc mồm. Tự dưng muốn đập nát cái máy điện thoại mới kia quá. Nhưng đập đi thì lấy cái gì mà dùng, chẳng lẽ cũng là tiền cô bỏ ra.

- ngậm mồm vào cho tôi! Lên gọi nhóc dậy đi!

Nhi thờ dài quay lên phòng gọi Thiên Ân dậy. Cái cậu này, khoẻ thân gần hết rồi! (đừng nghĩ bậy nha! Khả khả) da trắng quá, mịn nữa, cơ bắp đầy đủ nhưng tính cách hơi éo là..

- Này bí ngô! Dậy đi!

- ừm._ cậu nhóc lật người lại, nhưng vẫn ngủ tiếp. Nhi cau mày hạ giọng

- tên kia!

Như nhận ra luồng ám khí mạnh, Thiên Ân bật dậy. Thấy Nhi mặt hầm hầm thì gỡ đầu ngoan ngoãn dậy vệ sinh cá nhân.

Cạch...

Loan từ phòng đi ra, đang định chuẩn bị bữa sáng thì thấy bàn đã đầy thức ăn nóng hổi rồi, cô tròn mắt

- cậu chủ Thiên Ân! Sao cậu dậy sớm vậy ạ? Việc này cậu không nên đụng vào! _ Loan tiến tới

- xin lỗi! Nhưng cô lại nhầm rồi! Tôi là Thiên Ân! Nhóc chưa dậy!

Loan ngớ ngời, sao lúc nào cô cũng nhầm lẫn một cách tai hại vậy nhỉ? Tại hai anh em họ giống nhau quá sao? Không! Nếu giống đến vậy thì tại sao Nhi lại không bị nhầm? Nhi có thể dễ dàng nhận ra đâu là anh đâu là em mà cô lại không thể? Là vì sao chứ?

- cô đứng ngây ra đấy làm gì! Chiều đi học về thì phụ Nhi giặt đồ quần áo! Đừng bảo tôi nói cô hộ đấy!

- tôi biết rồi ạ!_ Loan lễ phép. Cô bĩu môi. Sao cậu chủ lại tốt với Nhi thế? Lúc nào cũng bên cô ta chăm chăm.

- mà chiều tối tôi sẽ đưa Nhi đi chợ! Cô ở nhà chuẩn bị cơm cùng nhóc nhé!

- dạ!

Nói vậy? Thì chẳng phải tạo cơ hội cho Loan hay sao? Khẽ nhếch mép cười. Loan về ra ý đồ trong đầu mình. cô phải quy phục một trong hai anh em họ...

Ăn xong bữa sáng, hai anh chị quản lí đến đón hai anh em đi học. Nhi còn tưởng mình phải quốc bộ như mọi khi, nhưng...

- sao hôm nay cậu tốt thế?_ Nhi ném ánh mắt người ngoài hành tinh vào tên bên cạnh.

- không có gì! Bình thường tôi vẫn tốt chẳng qua cô không biết đó thôi!_ Thiên Ân tự cao tự đại

“cậu tốt cái gì chứ? Tốt thì đồ quần áo kia cũng khô lâu rồi!”

- hử! Ai thêm tin đồ bí đao thối như cậu!_ Nhi quay ra ngoài phía cửa kính.

- hai em có vẻ hợp nhau nhỉ?_ anh Kim trêu chọc

- đừng mơ!

Cả hai đồng thanh, quay sang nhìn nhau rồi vội quay đi. Mặt đỏ bừng. Anh Kim không nhịn được cười..

- đấy! Đến nói cũng hợp ý nhau kìa!

Hai nhân vật của chúng ta im thin thít. Căn bản là một tên ngai, một tên xấu hổ. Thật bó tay!

Đến trường, 4 nhân vật xuống xe. Nhi chạy ào lên lớp. Ba tên còn lại mắt tròn mắt dẹt. Khỏi hần chưa mà sao chạy nhanh dữ vậy?

- Quỳnh Nhi!

Nhi chạy ào đến ôm chầm lấy cô bạn khiến Quỳnh Nhi không kịp trở tay.

- lâu không gặp cậu! Khoẻ hần chưa hả? Hôm trước nghe Thiên Ân nói làm tớ lo quá! Nhưng không biết địa chỉ!_ Quỳnh Nhi mừng rớt nước mắt.

- tớ ổn rồi!_ vui thật! Nhưng mặt Nhi vẫn lạnh tanh không biểu cảm. Vì cô bé không muốn lộ cảm xúc ra bên ngoài thôi.

- tốt quá!

Cuộc huyền thoại trò chuyện lại bắt đầu. Đúng là không gì bằng bạn bằng bè...

Bạn đang đọc truyện *Bí Đao Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Quyên Rũ

15:30.....

Sau khi vật lộn với đồ quần áo to bự, thật may là có Loan giúp, không thì chắc chẳng biết đến bao giờ Nhi mới giặt xong nữa..

- cảm ơn cậu đã giúp tôi!_ Nhi bình thản

- không có gì! Thôi! Tôi vào nhà trước đây!_ Loan nói rồi quay vào nhà.

Nhi ngược mắt nhìn theo. Quay lại, cả dây quần áo dài ngoằng khiến Nhi luôn miệng lầm bầm cái tên “Thiên Ân”, hại ai đó ở trên phòng hắt xì hơi muốn nổ cả mũi.

Nhi quay vào phòng mình, hình như Nhi quên thứ gì đó thì phải...chết rồi...cún con.. Nhi giật mình, lục tung cả phòng lên, sao cô bé có thể lơ đãng đến mức như vậy được nhỉ? Mãi không thấy, Mặt Nhi thể hiện rõ sự lo lắng. Nhi chạy tìm khắp nơi, mãi vẫn không thấy. Quay về phòng mình, mắt Nhi trực trào ra. Ngồi co ro một góc, Nhi cúi gằm mặt xuống..

Nhột quá!

Nhi mở mắt ra, là cún con..Nhi mừng quá bế bồng cún lên rồi ôm ghì lấy..(á! Cứu người! Cô chủ ôm chặt quá!)

- cô cũng bị bệnh suy giảm trí nhớ nhỉ?_ Thiên Ân dựa lưng vào cửa phòng Nhi..

- cậu??_ Nhi ngạc nhiên quay sang

- là tôi chăm nó từ sáng đây! Nếu không nó cũng chết đói rồi!

- cảm ơn cậu! Thực sự cảm ơn!_ Nhi cười tươi..

Thịch....

Chết tiệt! Thiên Ân bực bội, cậu ghét cảm giác này thật đấy! Chỉ là cười thôi mà..

- cô cũng biết cảm ơn người khác rồi đấy!_ Thiên Ân thờ dài

Nhi lặng im, quay sang đùa với cún con, chợt khựng lại, Nhi đưa đôi mắt tròn xoe nhìn cậu nhóc

- tôi còn chưa đặt tên cho nó nữa!

- Thiên Linh!

- hả? Gì cơ?

- tôi không nói lại lần thứ 2! Cô cứ thoải mái chơi đi! Lát tôi với cô đi chợ!

- rồi rồi! Phấn cậu quá!

Thiên Ân quay lên phòng. Nhi cầm chân cún con khua khua, miệng không ngừng lẩm bẩm cái tên kia..

- Thiên Linh? Cái tên hay đó! Giờ em là Thiên Linh nhé!

Nhi mỉm cười.(có ai nhận ra điểm đặc biệt của cái tên này hông???).

Gâu!

- ngoan nào! Ít vận động thôi! Chân em chưa khô! Nhìn chị này! Cứu em mà mặt chị sứt hết cả rồi! Phải nghe lời nghe chưa?

Nói gì chứ, động vật vốn dĩ không hiểu tiếng người mà, Nhi chẳng khác nào là đang tự độc thoại một mình.

Loan tìm kiếm bộ đồ gọi cảm nhất để phục vụ cho ý đồ của mình. Đợi Thiên Ân với Nhi đi khỏi. Cô lấy loại rượu mạnh nhất ra uống. Lần đầu tiên tiếp xúc với rượu mà là loại mạnh, chẳng mấy chốc đầu cô đã quay như chong chóng. Loan lao đảo về phòng lấy bộ đồ kia ra mặc, Thiên Ân cũng sắp đi diễn về rồi.

Thay xong, Loan xoay đi xoay lại trước gương, cô cũng đầu phải tẹt lăm, ba vòng hoàn hảo, cùng với gương mặt ửng hồng men rượu. Bộ váy hai dây này... Thật gọi cảm quá. Nghe tiếng mở cửa. Loan lao đảo bước ra..- cậu chủ!

Thiên Ân giật mình nhìn thấy Loan như vậy..

- cô sao vậy? Mùi rượu?? Cô uống rượu hả?

- dạ! Tôi chỉ uống chút xíu cho đỡ buồn thôi!

Thiên Ân vội chạy lại đỡ Loan về phòng, đặt cô ngồi xuống giường, đang định quay ra pha cốc nước giải rượu, thì bị cánh tay của Loan ghì chặt lại.

- cậu chủ! Đừng đi mà!

Dứt lời, Loan ghì chặt đầu Thiên Ân xuống định hôn cậu. Thiên Ân bất ngờ đẩy ra..

- cô say quá rồi đấy!_ cậu bực bội.

- ư.....tôi không say! _ Loan tiến lại gần cậu.

Giờ Thiên An mới để ý đến bộ đồ mà Loan đang mặc. Nó thật hở hang, thật không phù hợp với tuổi còn trẻ như Loan, cậu chau mày

- cô định quyến rũ tôi bằng cách này hả?

Loan tròn xoe mắt..

- xin lỗi! Tôi không có hứng thú! Lần sau đừng để tôi trông thấy bộ dạng cô như bây giờ!

Thiên An bỏ lại câu nói lạnh lùng rồi quay đi..

Bốp..

Chiếc gối lao vào tường, Loan giật tím mặt, cậu ta..thật quá đáng! Ôm mặt khóc nức nở. Cô còn mặt mũi đâu nữa..nếu Thiên An nói chuyện này ra thì cô sẽ bị đuổi việc mất. Cũng là cô tự bày cách này ra, mong cậu động lòng, không ngờ, cậu ta lại lạnh lùng như vậy! Chẳng lẽ chuyện này, cũng là vì Nhi sao? Là cô ta! Đưa con gái đáng ghét, nếu ban đầu, Thiên Ân không nhận cô ta vào làm thì mọi việc có phải tiến triển thuận lợi hơn không? Rốt cục thì cũng không thể bỏ qua dễ dàng cho con nhỏ đó được. Hôm trước, sai người đến đánh cô ta. May là Thiên Ân không cho điều tra vụ này. Nếu không cô cũng sẽ bị liên lụy, mất việc cũng nên. Nên xử cô ta kiểu gì tiếp đây? Không hà giận được.

Loan nằm ra giường. Mắt nhắm lại, thiu thiu ngủ. Chắc do rượu đã ngấm.

Còn về phía Nhi..

- thôi hộ tôi! Ngồi trên xe từ nãy đến giờ mà cô hát xì hơi nhiều thế? _ Thiên Ân cau có..

- tôi đâu có biết! Chắc lại bị nói xấu rồi!

- hừ! Do cô ăn ở thôi! _ Thiên Ân cười đều

- này! Tôi với cậu không biết ai tốt hơn ai đâu nhé! Tên điên!

- cô không thể đối xử với tôi tốt nhẹ nhàng tốt tính hơn tí nào được hả? Như hồ cái thế?

- cậu cũng đâu có nhẹ nhàng tốt tính với tôi đâu!

Tiếng cãi nhau chỉ choé vang lên. Cuối cùng cũng về đến nhà. Nhi ôm một đồng hồ xuống xe, khẽ nện khiêng vào..

- cậu không định hộ tôi một tay hả? _ Nhi nhăn nhó

- việc của cô mà!

Thiên Ân nói rồi đi như bay vào trong. Mặt Nhi tối xảm.

- anh về rồi hả? _ Thiên Ân từ trên tầng đi xuống

- ừ! Loan đâu rồi? _ Thiên Ân ngó nghiêng

- cô ấy buồn nên uống rượu! Giờ ngủ luôn trong kia rồi!

- Loan uống rượu ấy hả? Haizz _ Thiên Ân thờ dài.

Thiên Ân chạy ra ngoài mang đồ vào hộ Nhi. Thật là biết ơn cậu nhóc quá. Nhi khẽ lờm sang cái tên bên cạnh.

- cô lờm gì tôi đấy hả?

- kệ tôi!

Nhi ôm đồ vào trong rồi bắt đầu chuẩn bị bữa tối. Đương nhiên là hai tên kia cũng phụ giúp rồi. Hai tên này cao ngầu, trong khi Nhi đứng thọt lôm ở giữa, chặc chặc..Nhi đứng đến vai hai tên này là cùng..

- mai chúng ta có lịch diễn đấy! Có thể đi một ngày! Chắc phải khát buổi học ngày mai rồi!

- vậy hả? _ Thiên Ân đăm chiêu, khẽ liếc mắt sang Nhi. Thực sự để Nhi một mình cậu không yên tâm. Còn có Loan, nhưng cô ta không đáng tin cậy..

- làm người nổi tiếng khổ thật ha! _ Nhi chen vào, cắt đứt dòng suy nghĩ của Thiên Ân

- cũng hơi hơi! Mà Nhi không thích vậy hả? _ Thiên Ân cười

- tớ không! Hoàn toàn không! Một lăm!
- anh! Sao từ nãy giờ anh im tiếng thế? Lại nghĩ gì hả?
- không có gì! Anh chỉ cảm thấy không yên tâm thôi!
- chuyện đó.....em cũng giống anh!

Nhi ngờ người không hiểu ý của hai tên này là gì, có gì mà không yên tâm chứ?

Nhi quay vào gọi Loan dậy ăn cơm nhưng Loan vẫn nằm lẩn ra..

- tôi gọi nhưng cậu ấy không dậy!
- thôi! Cho cô ấy nghỉ đi! Uống rượu loại mạnh thì đánh vậy thôi! _ Thiên An lắc đầu..

Nhưng tất cả không ai nói với ai câu nào...đứng kiêu, im lặng đến mức ruồi bay qua còn nghe tiếng, nhưng đáng tiếc, trong căn biệt thự này thì mọi đâu ra con ruồi chứ? Bỏ tay

Bạn đang đọc truyện *Bí Đao Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Trốn Thoát

- này nhóc! _ Thiên Ân quay sang nhìn cậu em trai
- gì anh?
- anh thực không yên tâm!
- em biết!
- phải làm gì bây giờ nhỉ?
- hay bảo cậu ấy nghỉ buổi ngày mai!
- con nhỏ cứng đầu đó sẽ không chịu đâu! _ Thiên Ân lắc đầu thờ dãi
- đành vậy! Thôi không sao đâu! Anh đừng lo quá!
- em có thấy...con nhỏ đó giống với Uyển Uyển không?
- anh khỏi cần nói thì ngay từ đầu em cũng có ý nghĩ đấy rồi! Chẳng phải “bí đao” cũng là Uyển Uyển hồi còn nhỏ lấy ra trêu anh sao?
- phải! Bài hát đó... Thậm chí cô ta cũng biết!
- anh này!....

Như biết trước được Thiên Ân định nói điều gì. Thiên Ân vội chặn lời rồi nằm xuống

- thôi! Chắc là trùng hợp! Em về phòng ngủ đi!
- em ngủ với anh nhé! _ Thiên Ân cũng nằm xuống bên cạnh anh, quàng tay qua ôm lấy Thiên Ân dụi dụi. Da gà Thiên Ân nổi khắp người
- nhóc biến thái từ lúc nào đấy?
- anh yên tâm! Biến thái với anh thôi! Em trai anh làm gì có chuyện đó! Em là trai thẳng nhé!
- rồi rồi! Nhưng làm ơn đừng dụi vào người anh nữa! Da gà nổi hết lên rồi! _ Thiên Ân đẩy cậu em ra
- hihi! Đùa tí mà xem anh kìa! Haizz! Ngủ ngon nhé! Em ngủ đây! _ Thiên Ân quay lưng về phía Thiên Ân.

Cậu nhóc này ngủ nhanh thật, mới đó đã nghe thấy tiếng thở đều đều rồi. Lúc nào cũng trẻ con như vậy. Nhưng luôn là người an ủi cậu..tất tần tật! Chắc là do lúc 6 tuổi đây mà.... Hôm đấy cậu bị điểm kém, bố cậu mắng, còn dùng cả thất lưng quát cậu nhưng Thiên Ân tới kịp và chịu đòn thay em. Kết quả là từ hôm đấy Thiên Ân đi đâu thì cậu đi đấy.

Hai anh em thiếp đi. Cả căn nhà im lặng. Chỉ còn mỗi phòng của một người, điện vẫn bật.. Ánh sáng hắt ra ngoài...giọng nói đầu bên kia của điện thoại vang lên

“ sao hả?”

“ mai! Có việc nhờ”

“ việc gì nói đi!”

“ bắt cô ta.....”

Sáng sớm hôm sau...

Hành lí được dọn ra đủ cả, anh chị Kim xếp đồ lên xe...xong xuôi đầu đó, Thiên Ân quay ra dặn Nhi.

- tôi đi cả ngày! Cô phải cẩn thận đấy!

- tôi biết rồi! Khỏi lo đi!

Nhi phẩy tay. Đợi cậu nhóc đi khỏi, Nhi mới quay vào trong nhà chuẩn bị đồ dùng học tập. Xong Nhi quốc bộ đến trường. Loan thì vẫn ở nhà, chưa đi.

Hôm nay lớp lạ quá, bình thường bày đủ trò để hại cô mà giờ lại im thin thít. Không chút mạnh động..

- đang làm gì thế bạn hiền! Mặt mũi chưa khỏi hẳn hả? _ Quỳnh Nhi từ bàn trên quay xuống

- ừ! Mà mấy hôm tớ nghỉ có bài kiểm tra nào không?

- may cho cậu là không! Toàn học lí thuyết thôi!

Nhi gạt đầu nằm bò ra bàn. Chán quá, Thiên Ân đi cả ngày, có mỗi cô với Loan ở nhà, mà cả hai lại chẳng ưa nhau gì cả. Nghĩ đến đó đã thấy buồn rồi.

Buổi học diễn ra như mọi khi, tiết cuối là tiết thể dục. Nhi thu dọn sách vở vào cặp rồi xuống sân cùng cô bạn. Thay quần áo xong, Nhi quay ra..

Hôm nay đến tiết chạy tiếp sức. Nhi mệt như cả người. Uống nấy uống để chai nước mà Quỳnh Nhi lấy cho. Nhi thờ dãi..

- các em! Chạy bền 4 vòng sân rồi chúng ta nghỉ nhé!

Tiếng thầy giáo vang vọng, cả hai lại phải đứng dậy chạy theo hàng. Thật mệt mỏi quá.. Nhi là người chạy chậm nhất nên tất nhiên là cả lớp về hết rồi mà Nhi vẫn ngồi ở băng ghế trong sân.

Quay vào phòng thay đồ. Nhi cởi bộ đồ thể dục ra rồi thay bộ đồng phục vào. Đeo cặp sách gọn gàng, Nhi nhanh chân ra khỏi phòng, nhưng lúc bước chân vừa chạm tới ngưỡng cửa thì.

Ừm...um...

Nhi giãy dụa, rồi chẳng biết gì nữa. Cô bị ai đó lấy khăn thấm thuốc mê bịt mũi. Nhanh chóng. Nhi được đưa tới phòng kho.. Nơi ẩm thấp, tối tăm.

3 tiếng...

Sau khi thuốc mê gần hết tác dụng, Nhi nheo mắt nhìn, xung quanh tối đen như mực. Loạng choạng đứng dậy, Nhi mò mẫm. Trong đây rất nhiều đồ nên cứ đi một bước lại đạp phải thứ gì đó. Ra đến cửa, Nhi cố gắng đẩy cửa ra nhưng vô tác dụng, cửa đã bị khoá trái mất rồi. Đang loay hoay mãi mà chẳng biết làm sao. Nhi vội vàng lúi điện thoại ra..

45 cuộc gọi nhờ...bí đao...

Nhi tròn mắt. Chẳng hiểu kiếp trước cô gây nên tội gì mà toàn bị người khác hãm hại. Nhi thờ dốt, tự nhiên khó thở quá, cả người run lên bần bật. Nhi khụy xuống, chiếc điện thoại trên tay cũng rơi xuống đất. Nhi cố gắng nhìn xung quanh xem có chỗ nào hồng không.

Rắc...

Nhi giật mình ngoảnh lại. Thấy vết nứt trên cánh cửa mà cô bé dựa vào. Tay run run sờ qua. Hình như để lâu nên gỗ bị mọt ăn. Nhi mò mẫm, tay cô bé kiểm được vật gì đó cứng thì phải! Dùng cái này chắc phá cửa ra được. Tay run run cầm vật mình vừa cầm được, dùng chút sức lực còn lại của mình. Nhi đập vào vết nứt trên cánh cửa..

Rắc.....rắc..... Rầm.....

Cái lỗ này chắc cũng vừa đủ để Nhi lọt ra ngoài. Cũng may là cô gầy không chắc ở trong đấy luôn mất..

Loạng choạng đứng dậy. Nhi mệt nhọc cố lết ra khỏi chỗ này.

- cháu gái! Cháu sao vậy?_ bác bảo vệ thấy Nhi loạng choạng đi ra vội vàng tới đỡ

- cháu không sao!_ Nhi nặng nhọc nói

- sao bây giờ mới về?

- cháu bị nhốt!

- bác gọi taxi nhé! Có ai đến đón cháu không?

- dạ thôi! Cháu tự về được ạ! Phiền bác!

Nhi khẽ lắc đầu. Trên người cô bé làm gì còn tiền để trả tiền xe.

- trông cháu có vẻ mệt! Để bác gọi taxi cho!

- dạ thôi! Cháu không sao! Cháu tự về được!

Nói xong, Nhi chào bác bảo vệ rồi ra về. Đi được đến công viên. Nhi ngồi thụp xuống hàng ghế đá nghỉ. Chân chừ hết rồi, cả chiều chạy bao nhiêu vòng. Nhi nằm dài ra ghế, mi mắt nặng trĩu, thực không muốn mở ra nữa.. Nhi thiếp đi...

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tôi Đến Trễ! Xin Lỗi..

Bước chân bỗng dừng lại trước bóng dáng nhỏ bé đang nằm ngủ trên ghế. Cậu tự nhiên cảm thấy có lỗi.. Biết trước vậy, cậu chắc chắn sẽ hủy bỏ buổi diễn này. Cậu nhất quyết phải tìm cho bằng được người đã hại Nhi, đây đã là lần thứ hai rồi, không thể có thêm lần nào nữa.

- um..

Nhi khẽ cựa mình, đôi mắt đen lách mở ra. Nhi ngồi dậy..

- Thiên.... Thiên....

Cậu nói chưa kịp dứt thì người đó đã ôm chầm lấy Nhi rồi. Cả người cô lạnh toát vậy..

- tôi đến trễ! Xin lỗi..

Cậu nhóc nói nhỏ, chỉ đủ cho Nhi nghe thấy. Nhi cứ lặng im như thế, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một câu hỏi. Tại sao lúc nào cô bé bị hại, Thiên Ân cũng là người đầu tiên xuất hiện? Lúc này giống như thời gian ngừng trôi vậy. Nhi có thể nghe rõ nhịp tim của cả hai. Ánh mắt Nhi sắc lại(cố che đi nét ngại ngùng của bản thân đây mà! :v)

- sợ không hả?_ Thiên Ân buông Nhi ra

- chút...chút! Không phải nửa đêm cậu mới về à?_ Nhi tròn xoe mắt

- ừ!_ cậu kéo Nhi đứng dậy

- vậy sao cậu...

- sao cô nói nhiều thế nhỉ? Cứ biết vậy là được!

Cái tên này, vừa nãy ôn nhu thế mà giờ đã có thể nổi khùng lên được, Nhi lẽo đẽo theo sau Thiên Ân

- tôi gọi sao cô không nghe?_ Đang đi, Thiên Ân chợt khựng lại khiến Nhi đâm thẳng vào lưng cậu nhóc. Nhi nhăn nhó

- tôi không biết! Tôi bị chuốc thuốc mê mà! May là cái cánh cửa chết tiệt đó bị mục không chắc tôi bị nhốt ở đây cả đêm mất!

- haizz..chịu cô thật!

Qt..qt...

Tiếng kêu quái dị đó chợt vang lên, Thiên Ân cười đều quay lại

- đói hả?

- thì tôi đã ăn gì đâu! Cậu lạ nhì? _ Nhi đỏ mặt vội vàng giải thích

Qt.....

Lại thêm tiếng kêu quái dị vang lên, nhưng chủ nhân của nó lại chẳng phải Nhi. Nhi được mở cười tên này

- tôi cũng giống cô thôi! Cười cái gì? _ Thiên Ân cau mày.

Lôi xềnh xệch Nhi đi. Thật may là có quán ăn nhanh gần đó. Hai tên này...thật trâu quá. Hai người ăn hết 6 cái hamburger... Làm cả quán đều quay sang nhìn. Hình như có chút vấn đề ở đây rồi..

- a! Ca sĩ Thiên Ân! Cho tôi xin chữ kí! _ một fan cuồng hét toáng lên khiến cả hai há hốc mồm quay sang nhìn nhau..Chạy....

Dứt ý nghĩ. Thiên Ân đặt bộ tiền lên bàn rồi cùng Nhi chạy thẳng tắp. Đám người kia cũng chạy theo rầm rập. Quả này là không ổn rồi. Vội vội vàng vàng kéo Nhi vào trong con hẻm

Rầm....rầm....

Đội quân hùng hổ chạy ngang qua chỗ hai người, đợi họ đi khỏi, cả hai mới ló đầu chui ra..

- hình như hôm nay tôi được rèn luyện sức khoẻ miễn phí thì phải! _ Nhi thờ hồng hộc

- là...sao? _ giọng nói cậu đứt quãng cũng do mệt

- hôm nay bị chạy mấy vòng sân, rồi dùng sức đập cánh cửa gỗ, giờ vừa ăn xong lại phải chạy trốn.!

Nhi nhăn nhó. Cả hai nhìn nhau rồi cười..

- haizz! Ta về thôi! _ Thiên Ân vờn vai.

Tên chân dài này sao đi nhanh vậy nhì. Nhi ngáp xong cái đã thấy cậu ta đi tít phía xa kia rồi. Nhi vội vàng đuổi theo, miệng không ngừng í ới

- này! Bí đao thôi! Đợi tôi với!

- cô rùa thật đấy! Nhanh lên! _ Thiên Ân không thêm ngoái lại mà cứ thế đi thẳng. Tuy nhiên khoảng cách giữa hai chân đã được thu hẹp lại để chờ ai đó đang đuổi theo phía sau. Con nhỏ này. Đứng chỉ có đến ngực cậu. Không biết cô ta có nghe thấy sự bất ổn về tim cậu không nhì?

- a! Cậu đã về! _ Loan cúi đầu chào Thiên Ân. Nhưng khi nhìn thấy Nhi đứng phía sau cậu, nụ cười chợt biến mất.

- tôi mệt! Lên phòng trước!

- dạ!

Thiên Ân vòng lên tầng, Loan ném ánh nhìn căm hận của Loan. Cô cũng về phòng mình, đặt chiếc cặp sách lên bàn. Nhi lấy quần áo đi tắm rửa, người đã bẩn hết rồi..

Bốp...

Chiếc gối được đập mạnh vào tường. Loan tức muốn chết được. Bấm số máy, Loan nghiêng răng

- cậu làm ăn kiểu gì vậy hả?

“ có chuyện gì mà cộc cằn thế?”

- sao con nhỏ đó vẫn thoát ra được?

“ tôi đâu có biết! Do cô ta may mắn thôi!”

- cậu....

Loan thật tức muốn chết. Vứt máy sang một bên, cô nằm phịch xuống giường..lần nào cũng là may mắn sao??

.....

- cậu cũng giỏi nhỉ? Cuộn phim này là sao? Cậu hết chối cãi chứ? Sao cậu lại làm vậy?

- xin cậu! Xin cậu tha cho tôi!

- tha sao? Cậu nói cũng dễ nghe thật! Khai! Ai bảo cậu làm việc này?

- tôi...tôi...

- nói!

- là...là Loan!! Cô ta quyến rũ tôi! Bắt tôi làm việc này!

Bốp...bốp....

- đánh vậy cậu đủ nghĩ ra chưa? Rác rưởi! Tôi sẽ cho cậu nghỉ học! Biến đi cho khuất mắt tôi!

- xin...xin cậu! Tôi không thể nghỉ học! Tôi hứa! Lần sau tôi không đụng đến cô ấy nữa!

- cậu nghĩ tôi tin mấy lời thề thốt của cậu sao? Biến đi!

.....

Ngày hôm sau...

Hôm nay thật là ngày đẹp trời, Nhi nghĩ thầm. Chẳng biết làm sao mà Long chuyển trường nữa! Nhưng cái chức lớp trưởng kia lại rơi vào tay tên bí đao... Hừ, lại khổ rồi..

Góc lớp, có một người đang run lẩy bẩy vì sợ hãi. Chẳng lẽ Thiên Ân đã phát hiện ra chuyện cô làm nên bắt ép Long nghỉ học sao? Như vậy thì cũng đồng nghĩa với việc cô cũng sẽ bị thôi học, mất việc. Dù gì thì cô cũng chỉ mới vào học được hơn tuần thôi! Không thể như vậy được. Chẳng lẽ tự động đi xin lỗi Thiên Ân sao? Chắc chắn cậu ấy sẽ không tha... Biết làm sao bây giờ. Còn các em và mẹ đang đợi cô nữa, mất việc thì phải làm sao? Cô rất thương mẹ và các em. Nhưng bị đuổi học vì lí do này, mẹ cô biết chắc buồn dữ lắm...

Bạn đang đọc truyện *Bí Đao Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hối Hận Muộn Màng

Tan học, 4 người cùng nhau ra về. Loan vì chưa hết sợ nên ngồi trên xe cứ run bần bật. Thiên Ân buộc phải quay sang..

- cô sao vậy?

- dạ!...tôi...tôi không sao!

- này nhóc! Chiều nay em có lịch chạy show đấy! Ngủ nghỉ đi rồi 2 giờ chiều chị qua đón!_ chị Kim nhìn hai người qua gương chiếu hậu.

- em biết mà! Một quá! Em chỉ muốn hủy diễn hết năm thôi!_ Thiên Ân ngáp dài

- em nghĩ? Muốn ông ta đánh chết em à?

- kệ ông ta! Em sợ gì chứ! Người không có trái tim như vậy không xứng đáng làm bố em!

Trên mặt Thiên Ân thoáng chút tức giận, cậu quay ra phía cửa sổ. Suốt cả quãng đường cậu chẳng nói gì thêm

12:00

Sau khi ăn bữa trưa do Nhi tự tay làm xong, 6 con người nặng nhọc vác cái bụng lết xuống phòng khách ngồi.

- công nhận em nấu ăn tài thật đấy!_ chị Kim xoa bụng mỉm cười

- dạ! Cũng bình thường mà chị!

- hay ngày nào anh chị cũng sang đây ăn ké nhĩ?_ Anh Kim mắt sáng như sao nhìn Nhi.

- ai cho? Vợ anh còn chưa lo xong đâu đấy! Liệu thần hồn với em!

chị Kim quay sang nhìn. Anh Kim thờ dãi gạt bỏ ngay cái ý định trong đầu của mình, đàn ông đàn anh, vợ nhà người ta nét na thùy mị, nhường chồng mình đây thì lại chịu lép vế, thật không công bằng...cơ mà, nhìn vợ đáng sợ thật, mới đầu gặp đã bị cô ấy đánh cho tím mặt thâm mắt vào rồi..haizz

Anh chị Kim vừa rời khỏi. Loan quay vào trong lau dọn nhà. Còn Nhi đi giặt quần áo. Công việc cũng chỉ có vậy, đặt cái rế lau nhà sang một bên. Loan quay về phòng mình. Đang định chọn quần áo thì có điện thoại. Với tay ra lấy, Loan nhăn nhó

- alo!

“khà! Loan hả?”

Giọng nói bên kia khiến Loan giật mình hoảng hốt, cô ngồi bật dậy

- Long???

“cũng nhận ra tôi hả?”

- cậu không sao chứ?

“cô cũng biết quan tâm tôi cơ đấy!”

- ừm..mà cậu gọi tôi có chuyện gì?

“tôi nay tôi muốn gặp cô trao đổi chút việc! Cô đồng ý chứ?”

Loan lưỡng lự, gặp nhau sao? Nhờ cậu ta sai người đến hại cô thì biết làm thế nào? Nhưng chuyện này cũng do cô mà ra cả.. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Loan cũng đồng ý. Địa điểm được Long nhắn tin cho. Loan âm ỉ rồi đặt máy qua một bên đánh chén một giấc..

8:00 tối..

Sau khi ăn bữa tối xong, Loan vào phòng lấy chiếc áo khoác rồi đi về địa điểm đã hẹn sẵn. Là một nhà hàng, Loan tìm mãi cuối cùng cũng thấy phòng VIP 1. Mở cửa bước vào trong, Loan trông thấy Long đang ngồi đấy, trên miệng có điếu thuốc vẫn còn hút dở. Chưa bao giờ Loan lấy thấy cậu ta như vậy, có cả những vết trầy xước, bầm tím nữa..- cô ngồi đi!_ Long liếc sang. Loan tiến đến ngồi xuống ghế đối diện Long, ánh mắt có chút lo sợ

- sao hả? Cậu gọi tôi đến đây có việc gì?

- việc gì hả? Tôi nghĩ cô cũng đoán được chứ!_ Long nhếch mép cười gian trá.

- về việc của cậu cho tôi xin lỗi!

- xin lỗi? Cô nói dễ nghe nhĩ? Cô tưởng tôi là người hầu của cô à? Cô muốn làm gì cũng được sao? Những vết xước này là sao? Giúp cô rồi thì tôi được cái gì chứ?

Long mặt hầm hầm tiến về phía Loan, cô sợ hãi định chạy ra ngoài nhưng đã bị Long túm lại đẩy cô ngã xuống ghế sofa. Loan vùng vẫy nhưng tay cô đã bị Long giữ chặt đưa lên đỉnh đầu..

- cậu...cậu định làm gì??_ Loan tái mặt

- làm gì sao? Tất nhiên là tự thưởng cho công lao của mình rồi!

- cậu...

Câu nói chưa dứt, Long đã cúi xuống hôn ngẫu nhiên, Loan sợ hãi đẩy cậu ta ra nhưng vô dụng..

Cậu ta hôn dần xuống cổ, cúc áo của Loan cũng dần bị tháo ra..loan sợ hãi, nước mắt cô chảy ra, hối hận cũng không kịp nữa rồi..

- đừng! Buông tôi ra! Có ai không!!!!

Cứu!!!! Ừm...um....

Long bịt chặt miệng Loan lại, không ngừng chửi rủa

- im! Không tôi sẽ giết cô đấy!

- ư.....ư.....

Loan dầy dựa, không thể được, chuyện này không thể xảy ra...Thiên Ân...cứu..

Ngay lúc nguy cấp nhất thì cánh cửa phòng bật tung ra, cảnh sát an ninh trật tự chạy vào giữ chặt lấy Long.. Nhi chạy vội đến đỡ Loạn dậy. Cô vẫn sợ lắm, cả người cứ run lên bần bật vậy. Nhi trấn an cô rồi nhìn về phía Long

- đưa cậu ta đi đi! _ Thiên Ân ra lệnh.

Long được đưa đi, cậu ta vẫn quay lại nhìn Loạn bằng ánh mắt kì lạ, không còn hung hăng như vừa nãy nữa..

- không sao chứ? _ Thiên Ân đi đến lấy cái áo khoác của mình trùm lên người Loạn, trông bộ dạng bây giờ của cô thật đáng thương, nếu Nhi không vào phòng Loạn, không đọc tin nhắn của Loạn với Long thì chắc chắn bây giờ Loạn đã đánh mất thứ quan trọng của cả đời con gái..

Br..ừm.....

Thiên Ân khởi động xe rồi quay trở về nhà. Vừa vào đến nơi, Loạn đã vội quỳ xuống.

- xin lỗi! Tôi thực sự xin lỗi cậu! Xin lỗi về tất cả những gì tôi đã làm với cậu! _ Loạn khóc lóc. Nhi lặng im. Thiên Ân còn nghĩ máu trong người Nhi đang sôi lên ấy chứ..

- thôi! Cô đừng nói nhiều nữa! Tôi sẽ cho cô nghỉ việc! _ Thiên Ân mặt lạnh tanh nói.

- xin cậu! Tôi không thể nghỉ! Tôi biết lỗi rồi! Tôi xin cậu! Cậu tha lỗi cho tôi!

- đứng dậy đi! Với những việc cô làm thì không thể tha được! Còn việc gia đình cô tôi biết! Nên tôi sẽ đưa số tiền lương gấp đôi cho cô..!

- đừng đưa cho cô ấy! _ Nhi chột lên tiếng, Thiên Ân ngạc nhiên, chẳng lẽ tận thế sẽ đến sao??

- sao lại không? _ cậu hỏi lại, Nhi không nói gì, chỉ mỉm cười đỡ Loạn dậy..

- tôi cũng không sao! Những chuyện đó tôi không để bụng! Tôi biết cô vì thích Thiên Ân nên mới làm như vậy! Nên tôi sẽ đưa cô cả một nửa tiền lương của tôi cùng với số tiền của Thiên Ân cho cô nữa! Nhưng cô phải tuyệt đối đưa hết cho mẹ! Để mẹ cô có thể chăm sóc cho các em cho cô và các em ăn học! Cuộc đời vẫn còn dài! Nên cô cố gắng sống tốt! _ Nhi nói xong rồi quay về phòng. Loạn đỏ mặt, hàng nước mắt nóng hổi trào ra..

- tôi thực sự có lỗi với Nhi!

- thôi! Cũng may là Nhi không trách móc cô! Tôi định đuổi cô cắt hết tiền lương vì những gì cô đã làm, nhưng hoàn cảnh gia đình cô..ừm..được rồi! Tôi chỉ muốn nói vậy thôi! Cô biết hối hận là tốt!

- cảm ơn cậu! Mai tôi sẽ dọn đi! Thực sự cảm ơn cậu!

Thiên Ân lẳng lặng quay lên phòng. Loạn cũng vậy, lấy máy điện thoại, cô gọi về cho mẹ..

- mẹ à! Con đây! Mai con sẽ về chăm sóc mẹ nhé!

“con không làm mà xin nghỉ hả? Sao lại về đột xuất thế?”

- dạ không! Con đã xin nghỉ rồi! Mẹ cũng đã già! Còn các em nên con sẽ về đó kiếm việc làm rồi còn phải lo cho các em đi học nữa chứ mẹ!

“con về đây cũng được! Các em nhớ con lắm đấy!”

- dạ! Con yêu mẹ!

Tút...tút.....tút.....

“con xin lỗi! Con đã nói dối mẹ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Nhầm Đối Tượng

Mùng 1 tháng 10....

Thiên Ân nhốt mình trong phòng, Nhi cùng Thiên Ân đi học rồi..chỉnh lại nét vẽ của mình, cậu mỉm cười nhìn người trong ảnh.. Tìm cậu.. lại bắt đầu đau rồi..cứ như bị dao cứa vào vậy, hôm nay là ngày sinh nhật của Uyên Uyên.... Sinh nhật lần thứ 18 rồi, chẳng biết cô ở xa còn nhớ đến cậu không? Xếp gọn gấu bông và quả vào trong tủ, cậu cất bức vẽ kia đi.. Hình như cậu thay đổi rồi..nhắc đến Uyên Uyên, trái tim cậu không còn thổn thức như lúc trước nữa, chỉ giống như nhát dao của quá khứ, nó khiến cậu đau thêm.

“ có phải tớ đã thay đổi không nhỉ? Nó đang từ phía cậu mà dần dần xoay về phía người kia.. Hôm nay là sinh nhật cậu! Cậu nhớ chứ..có một người..rất giống cậu, thực sự rất giống.. Nếu đó là cậu thì tốt biết mấy...”

Thiên Ân vát tay lên ngang mặt để che đi hàng nước mắt trào ra của mình.. Uyên Uyên biến mất vào đúng ngày sinh nhật của bố ruột và của chính cô.. Chẳng biết đây có phải là sự sắp đặt không nữa nhưng..cậu tin cô vẫn còn sống....

12:00

Thiên Ân vác cặp sách mò lên phòng, cất xong, chạy ào sang phòng anh trai, Thiên Ân đang nằm đọc đọc cái gì đó, thấy em về thì cẩn thận cất vào trong hộp..

- về rồi hả? Nhi đâu?_ Thiên Ân quay sang
- cậu ấy đi cùng Quỳnh Nhi lúc tan học rồi! Hình như hôm nay sinh nhật Quỳnh Nhi thì phải!
- ừ cơ?
- trùng ngày sinh của Uyên Nhi! Em cũng thấy hơi lạ!
- nhưng..chắc ngẫu nhiên thôi!_ Thiên Ân thờ hất quay ra..
- chắc tới Nhi về! Anh ăn gì em đi làm?
- ta đi ăn thôi! Em không phải làm gì đâu!

Thay quần áo xong, hai anh em lái xe đến nhà hàng nằm ngay tại trung tâm thành phố, đây là nhà hàng của gia đình cậu nên tất nhiên là tự do tự tại rồi..

- chào cậu chủ!_ nhân viên phục vụ cúi đầu chào
- à! Mang lên phòng riêng cho chúng tôi nhé!_ Thiên Ân mỉm cười, ai mà biết mấy cái cô phục vụ trong nhà hàng cứ ngất lên ngất xuống..
- các cô đi làm đi! Còn đứng đây mơ tưởng à?
- dạ!

Thật hết chịu nổi mấy cô nàng háo sắc này.. Nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống người khác vậy..chắc chắc...

Ăn xong, hai anh em ra về, vừa mới đến cổng đã trông thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang đứng đợi ở cổng kia rồi..vừa thấy chiếc ô tô đen đỗ.. Giọng nói lạnh lốt đã vang lên

- anh!

Là Uyên Như, tay cô bé ôm một hộp quà nhỏ, tất nhiên là dành cho chị gái chưa gặp mặt lần nào của mình rồi!

- chào em! Em đợi lâu chưa?_ Thiên Ân mỉm cười véo má cô bé
- em chưa! Đợi hai anh mãi đấy! Em mang quà đến cho chị!
- ta vào nhà thôi!

Vừa vào đến nơi, Uyên Như đã chạy tót lên phòng đặt quà vào tủ rồi chạy xuống, ngồi huyền thuyên với hai anh đến tận chiều..Gâu!

- a! Cún con đáng yêu quá này! Anh nuôi nó từ khi nào vậy?_ Uyên Như bồng Thiên Linh lên
- của người khác! Xem tròng chân nó cũng khò rồi đấy!_ Thiên Ân nhìn xuống chân chú cún
- ủa? Trước em đến hình như có chị Loan giúp việc mà! Chị ấy đâu rồi anh?_ Như tròn mắt ngó nghiêng

- chị ấy xin nghỉ làm rồi!

- vậy giờ ai làm ạ?

Cạch....

- của người đó đó!

Thiên Ân chỉ tay về phía cửa, đúng lúc Nhi vừa mới về, cả hai tròn mắt nhìn nhau, Như chợt reo lên rồi chạy ào đến ôm chầm lấy Nhi

- chị Nhi!

- ủa? Sao em lại ở đây? _ Nhi ngạc nhiên

- hìhì! Hai anh ấy là anh trai em mà! Chị quên hả? Cái lúc em đặt bánh sinh nhật rồi anh ấy đến nhận đó!

Nhi gật gù ra vẻ hiểu, cô mỉm cười..

- à! Chị nhớ rồi!

- anh! Hai người họ sao thân quá vậy? _ Thiên Ân huých tay anh trai

- anh chịu! Mà này! Cô đi ăn sinh nhật bạn mà bây giờ mới về hả? _ Thiên Ân lườm nguýt

- ủa? Sinh nhật ai cơ? _ Nhi tròn xoe mắt

- sinh nhật Quỳnh Nhi còn gì! Cô định giả ngốc hả? _ Thiên Ân khoanh tay

- sinh nhật Quỳnh Nhi? _ Nhi vẫn đờ ra... Hôm nay làm gì phải sinh nhật Quỳnh Nhi đâu nhỉ? Nhi nhú mày

- hay cô trốn đi chơi đâu hả? Còn ngậy ra đấy làm gì?

- làm gì có! Hình như cậu hiểu nhầm rồi! _ Nhi phẩy tay

- ủa chị! Chị làm ở đây lâu chưa? _ Uyên Như xen vào..

- à! Cũng khá lâu rồi em ạ! Đợi chị cất cặp sách đã nhé! _ Nhi quay vào phòng đặt cặp sách lên bàn.. xong xuôi cô bé quay ra.. Ngồi xuống bên cạnh Như, hình như cô nhóc này có vẻ rất thích con Thiên Linh thì phải.. Cứ vuốt lông nó mãi thôi

- em thích nó hả? _ Nhi hỏi

- dạ! Nó đáng yêu mà chị! Chị nuôi nó hả?

- ừ! Hôm trước chị thấy nó bị thương nên đem về ấy mà...

- đáng yêu quá! Không ngờ chị lại làm ở đây đấy! Em ra quán nhưng quán đóng cửa.. Buồn thiu à! _ Như buồn bã

- nhà chị có chuyện mà! Thi thoảng em sang đây chơi nhé! Chị làm bánh cho ăn!

- dạ! Hì hì!

Uyên Như cười. Thiên Ân vẫn còn thắc mắc chuyện lúc nãy mãi thôi, không phải sinh nhật Quỳnh Nhi? Trùng ngày với Uyên Uyên..chẳng lẽ mấy người này biết cô ấy ở đâu sao?

- này! Cô bảo tôi nhầm vậy vừa nãy cô đi đâu?

- tôi đi cùng với Quỳnh Nhi! Sao hả?

- sinh nhật Quỳnh Nhi hả?

- hình như cậu nhầm đối tượng rồi! Hôm nay đâu phải sinh nhật Quỳnh Nhi! Sinh nhật cậu ấy vào tháng 4 mà!

- vậy..cô đi ăn sinh nhật ai?

- xin lỗi nhưng hôm nay là sinh nhật tôi!

Cả ba tròn xoe mắt nhìn Nhi, có thật không vậy?

- chị...trùng ngày sinh với chị em ạ?_ Như ngạc nhiên níu tay áo Nhi..

- chị em??? Chị em là ai?

Thiên Ân bỏ lên phòng.. Cậu chẳng hiểu nổi cái quái gì đang diễn ra nữa..sao lại có chuyện như vậy xảy ra cơ chứ...

- Thiên Ân? Tên bí đao thôi đó sao vậy?

- chắc anh ấy thấy “ sự thực phũ phàng” thôi! Cậu đừng lo!_ Thiên Ân nguyền dài..

- mà em nói..chị em là ai?

- Uyển Nhi ạ! Trịnh Uyển Nhi! Em là Trịnh Uyển Như này! Nhưng chị ấy mất rồi!_ mặt cô bé chột buồn thiu

- này! Em đừng nói thế chứ! Anh Thiên Ân nghe thấy sẽ buồn lắm đó!_ Thiên Ân nhắc khéo

Uyển Nhi sao? Nghe quen quá vậy? Hình như Nhi nghe thấy ở đâu rồi thì phải! Sao lại trùng hợp vậy nhỉ? Cô tên Nhi, bạn thân cũng tên Nhi, ngay cả chị gái của Như cũng tên Nhi..chẳng lẽ có mối quan hệ gì sao??

Bạn đang đọc truyện *Bí Đao Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Cuốn Sổ Của Quá Khứ

Ăn xong bữa tối cùng bé Uyển Như, cả bốn người ngồi lại nói chuyện với nhau. Mãi cho đến 8:30 tối, Thiên Ân lấy xe đưa Uyển Như về. Nhi quay về phòng tắm rửa. Hôm nay là sinh nhật của Nhi, cô bạn thân cũng đã tạo bất ngờ cho cô, Nhi thực sự rất vui, nhưng cô cũng chẳng hiểu nổi Thiên Ân đang nghĩ cái gì nữa, sau khi biết hôm nay sinh nhật Nhi, tại sao thái độ của cậu ta lại như vậy? Chẳng lẽ là vì chuyện của Uyển Nhi sao? Nhi lắc đầu ngán ngẩm..

Tắm xong, Nhi quay ra dọn sách vở cho ngày mai..

“ mừng 1 tháng 10?”

Nhi bỏ sách vào cặp rồi đi lên phòng Thiên Ân, gọi mãi chẳng thấy tên kia trả lời, Nhi mở cửa bước vào.. Ngó nghiêng xung quanh cũng chẳng thấy ai, Nhi tò mò, ánh mắt chột dừng lại trước bàn cạnh giá sách kia, có quyển sổ bé bé màu hồng đang nằm ngay ngắn trên đó. Chẳng lẽ..... Tên này biến thái hay sao? Nhi nhíu mày tiến đến. Cầm cuốn sổ trên tay, Nhi khựng lại, cuốn sổ này.....

Cẩn thận mở từng trang ra, dòng chữ nắn nót, ngây ngô xuất hiện..

“ hôm nay mình gặp một cậu nhóc lạ lắm. Cậu ấy rất đáng thương, người bị đánh dữ lắm! Còn chảy cả máu nữa...mình đã rất sợ!”

“ ngày hôm nay cũng vậy! Cậu ấy lại dễ bị thương nữa! Mình băng cho cậu ấy! Còn dẫn cậu ấy đến nơi bí mật của mình nữa! Chúng mình đã làm bạn..”

“ một tháng quen nhau rồi..cậu ấy lạ lắm, hôm nay mặt cứ đỏ lên lúc đưa mình chiếc kẹp nơ hồng với sợi dây chuyền mặt trăng có khắc tên cậu ấy nữa! Rất đẹp!.....”

Đọc đến đây, Cuốn sổ trên tay Nhi cũng rơi bộp xuống đất, Nhi không tin nổi những gì mình vừa đọc nữa.. Đầu Nhi bắt đầu đau nhói..những câu nói trong cuốn sổ vang vọng về.. Nhi ôm đầu chạy về phòng, Thu mình vào một góc, Nhi khóc nức lên.... Chính cô cũng chẳng biết cô khóc vì cái gì nữa.. Lôi con gấu bông ra, Nhi kéo khoá lôi ra một chiếc hộp bé xíu từ trong con gấu..tay run run mở ra, chiếc kẹp nơ và sợi dây chuyền....

“ mày phải chết..... Giết chết con bé đó!”

Cất hai vật đó vào chỗ cũ, Nhi sợ hãi co người lại vào một góc..

Cạch..

Cửa phòng tắm mở ra, Thiên Ân vừa lau đầu vừa đi ra ngoài, không để ý nên chân cậu đã đá phải vật gì đó, nhăn nhó nhìn xuống.. Ủa? Cuốn sổ này? Rõ ràng cậu đặt trên bàn, chẳng lẽ có ai vào phòng sao? Cậu nhìn ra phía cửa, cách cửa còn chưa khép hẳn...Nhi

Chạy xuống phòng Nhi, Thiên Ân nhìn quanh, trong phòng tối quá..

- này! Ai cho cô đụng vào đồ của tôi hả?_ Thiên Ân quát..

Tiếng hức hức ở đâu đó trong phòng vang lên khiến cậu từ giận chuyển thành lo, vội vàng bật công tắc điện sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang co ro ở góc phòng kia.. Cậu đi tới

- máu.....máu kìa..... Chạy mau!_ Nhi mơ hồ nói, bây giờ, trước mắt Nhi chỉ toàn là con ác mộng đó..

Thấy chân ai đó dừng trước mắt mình, Nhi nhìn lên.. Người đàn ông cầm dao.. Có máu lại hiện hữu.. Nhi sợ hãi ôm đầu hét toáng lên..

- dừng! Dừng giết tôi...tôi xin ông!!!

- là tôi đây mà!_ Thiên Ân quỳ xuống kéo tay Nhi ra khỏi đầu

- không! Xin ông đừng!_ Nhi vẫn chưa nhận thức được là ai, tâm trí cô bé đang hỗn loạn..

- này! Tôi là Thiên Ân đây...!

Tay cậu chạm nhẹ vào vai Nhi, cô sợ hãi quay sang, Là Thiên Ân, không phải người độc ác đó nữa.. Nhi im lặng, cô bé vẫn chưa hết ám ảnh..

- sao hả? Đờ sợ chưa?_ Thiên Ân lo lắng nhìn Nhi, cô chỉ gật nhẹ đầu.. Mấy lần rồi, Thiên Ân thấy Nhi bị như vậy, rốt cục là ai muốn giết cô cơ chứ...sao trông Nhi lại sợ đến vậy?

- này! Sao cô lại đụng vào cuốn sổ đó..?_ Thiên Ân trầm xuống

- tôi....._ Nhi chỉ nói đúng được một từ rồi im bật

- lần này và không có lần sau đâu! Đừng tùy tiện động vào đồ của người khác!

- tôi biết rồi! Chỉ là tôi thấy quen thôi!

- mà cô làm sao thế? Ai muốn giết cô?

- ông ta..... Người có vết sẹo sau gáy!

- vậy hả? Giờ thì sao?

- tôi không biết! Nó xảy ra lâu rồi! Tôi không muốn nhớ đến nó nữa! Nhưng..... Tôi sợ lắm... Sợ ông ta sẽ tìm đến tôi... Giết tôi!

- không sao đâu! Chuyện cũng xảy ra lâu rồi mà! Cô cũng nên quên nó đi! Có hai anh em tôi ở đây rồi cô còn sợ gì chứ?_ Thiên Ân mỉm cười vỗ nhẹ vai Nhi an ủi cô

- mà.. Xin lỗi vì chuyện vừa nãy.....

- không có gì! Cô ổn rồi thì tôi lên phòng nhé!

- ừ! Cảm ơn cậu!

Thiên Ân rời khỏi phòng, trước khi ra đến cửa còn ngoái lại nhìn Nhi rồi mới đi lên, Nhi ngồi trên giường, mắt vẫn nhắm nghiền vô hướng.. Đầu óc trống rỗng..

Ôm chặt con gấu trong tay, những vật trong cuốn sổ nhắc tới, Nhi đều có.. Nhưng tại sao lại như vậy? Nhi thực không muốn nghĩ tới nữa! Cô nằm xuống, kéo chăn lên ngủ..

- này! Cái này tớ tặng cậu nhé! Nhớ giữ cho cẩn thận đấy!

- đẹp quá! Cảm ơn cậu nhé! Mà...cậu vừa chạy bộ về hả? Sao trông mặt mũi đỏ ửng lên thế?

- à...không! Không có gì! Tớ có chuyện quan trọng muốn nói với cậu!

- huh? Cậu nói đi! Tớ đang nghe nè!

- ừm.... Sau này! Lớn lên ấy! Tớ sẽ lấy cậu! Cậu nhất định phải đợi tớ nhé!

- cậu nói gì lạ vậy? Chẳng phải tớ đang đợi cậu mỗi ngày sao?

Khuôn mặt ai đó chợt ửng đỏ, người con gái đứng trước mặt cười híp mắt lại, đối với cậu, cô giống như thiên sứ mà chúa ban xuống vậy....tim cậu lại loạn nhịp nữa rồi.. Cô thật....giỏi giết chết tim người khác mà!..

Chương 27: Quà Sinh Nhật Muộn

Cạch...

Thiên An bước vào phòng. Thay bộ đồ ngủ rồi phi sang phòng bên cạnh.

- anh!_ cậu cười nhìn Thiên Ân đang chăm chăm nhìn cái gì đó ngoài cửa kính, cậu đi tới

- em về rồi hả?

- hi hi...mà sao trông anh nghiêm túc thế? Lại mãi bay bổng với ý nghĩ gì à?_ Thiên An gãi đầu

- anh đang nghĩ về Nhi! Con nhỏ ngốc đó... Thật khiến người khác phải bận tâm!

- lại có chuyện gì hả?

- haizz... Nhìn cô ta mà anh cứ như nhìn thấy Uyển Uyển đang hiện hữu ngay trước mặt vậy!

- em cũng thấy thế! Mà cậu ấy đáng yêu mà! Em chưa gặp cô gái nào ôn nhu, lạnh lùng và cá tính một cách đúng lúc như vậy cả..

- thẳng nhóc này..._ Thiên An bị ăn cái cốc một cách ngon ơ, cậu xoa xoa đầu trèo lên giường..

- muộn rồi! Anh không định đi ngủ hả?

- ừ!

Thiên Ân tắt điện trèo lên giường ngủ, trong giấc mơ, cậu thấy Uyển Uyển đang ngồi trên xích đu chờ cậu, tay vẫy về mấy bông lan, chốc chốc lại đưa lên môi.. Hình ảnh này cậu thật thấy nhiều rồi, nhưng nhớ quá, bao nhiêu năm qua, cũng chẳng phai ít..

Ngày hôm sau....

Hai anh em Thiên Ân cẩn trọng bước vào.. Hàng dài người xếp hàng cúi đầu..

- chào tổng giám đốc!

Nghe có vẻ lạ nhưng riêng tập đoàn của gia đình cậu có hai tổng giám đốc, nói chính xác hơn thì đó là hai anh em cậu.. Hôm nay phải họp cổ đông, nên hai anh em phải buộc nghỉ học..

Cuộc họp diễn ra cũng không lâu lắm, khi kết thúc, hai anh em lên phòng chủ tịch để nói chút chuyện riêng..

- gọi tôi lên đây có chuyện gì?_ Thiên Ân lạnh lùng

- huh? Hai con đạo này tốt chứ? Không có ta chắc vẫn vậy nhỉ?

- xin lỗi nhưng tôi sống rất tốt! Bằng tiền mà chúng tôi tự kiếm!_ Thiên Ân nhún vai..

- khà...xem chừng hai con có vẻ biết suy nghĩ rồi đấy!_ Đinh Kiến Văn, bố của Đinh Thiên Ân và Đinh Thiên An, một kẻ nhờ vợ mà leo lên được chức này.. Bố nhưng hai anh em cậu không hề có ý định tôn trọng ông ta..

- ông nên nhớ! Di chúc ông nội để lại! Dù gì thì ông cũng là bố tôi! Nên chúng tôi sẽ cho ông ngồi ở vị trí này thêm một thời gian nữa!_ Hai anh em đứng dậy, Đinh Kiến Văn tức giận, nhưng đành lặng im, số cổ phần trong công ty ông ta còn không nổi một nửa của hai thẳng nhóc này, vậy thì làm gì được..

Hai anh em hí hửng ra về, công nhận dọa bố mình cũng vui thật..

- Chào Đại Thiếu Gia! Nhị Thiếu Gia!

- Chào Tổng giám đốc!

.....

Xem chừng hai anh em rất có vị trí trong lòng nhân viên ở đây, đương nhiên rồi, đẹp trai, nổi tiếng như vậy.....

- chào hai vị công tử! _ Ngọc- cô ca sĩ nổi tiếng đang kí hợp đồng dài hạn với công ty cậu đây mà, xem chừng trình độ của cô ta ngày càng tăng..- chào tiểu thư! Rất vui khi gặp! Tôi đã nghe qua mấy bài hát của cô rồi! Khá thú vị đó! _ Thiên An mỉm cười. Ngọc cảm giác như mình bị chọc cười ở đây thì phải. Thú vị sao? Vậy mà chưa nổi 1 trăm nghìn lượt view trong khi anh em nhà này vừa mới ra mắt ca khúc mới, chưa đầy một tuần đã hơn trăm triệu lượt view rồi..

- cảm ơn! Tôi có chút việc! Xin lỗi nhé! Khi khác ta nói chuyện!

- tất nhiên rồi!

Đội Ngọc đi khỏi, Thiên An quay sang

- xinh nhì? Nhưng kiêu quá! Tự cao tự đại!

- ta về thôi! Quá trưa rồi đó!

- dạ vâng!

Về đến nhà, mùi thơm từ trong bếp đã ngào ngạt bay ra rồi. Ôm hai cái bụng đói meo vào trong.. Cả hai ngồi phịch xuống bàn..

- trông hai cậu có vẻ mệt nhì? Cuộc họp tốt chứ? _ Nhi bung thức ăn ra đặt lên bàn. Hai anh em chăm chăm nhìn đồng hồ ăn trên bàn mà gật đầu lia lịa, chẳng khác nào mấy tên nhóc bị bỏ đói lâu ngày vậy, thấy thức ăn là mắt sáng rực lên..

- các cậu ăn đi nè! Đói lắm rồi hả?

- tất nhiên rồi! Ngon quá.. Ăn thôi nào!

Thiên An chớp chớp, Nhi nheo mày, hình tượng ca sĩ thanh nhã đẹp trai thường ngày đâu rồi...

Sau khi xơi tái hết cả đồng thức ăn trên bàn, cả ba ôm bụng.. Chắc bị nghiện đồ Nhi làm rồi..

- à! Tớ có quà tặng cậu này! _ Thiên An reo lên..

Nhi tròn xoe mắt, hộp quà thôi mà.. Có nhất nhất phải to đùng vậy không nhì? Nhi ái ngại nhìn Thiên An..

- tớ không nhận đâu! Đẳng nào sinh nhật tớ cũng qua rồi mà! Mới cả.. Nó lớn quá

- sao hả? Định làm tớ buồn sao? Coi như tớ trả ơn bữa cơm này đi! _ Thiên An cười tươi, lộ ra cái răng khểnh cực kì dễ mến

-

- đi mà! _ Thiên An nài nỉ, Nhi nheo mày gật đầu nhìn sang Thiên Ân, cậu ta hình như chẳng quan tâm gì cả,

- ừ! Cảm ơn cậu nhé! _ Nhi cười tươi, vác cái hộp quà về phòng, tưởng nặng mà nó cũng vừa vừa..

Thiên Linh dụi dụi vào chân Nhi, cô bé ôm chú cún đem ra ngoài, rót ít sữa vào bát rồi đem cho Thiên Linh. Hai tên kia cũng quay về phòng.. Dọn dẹp xong, Nhi quay về phòng.. Bắt đầu mở hộp quà ra..

Nhi tròn mắt, con gấu bông này to quá, vĩ đại luôn, hơn cả người Nhi rồi.. Nhi thờ dãi xoay qua nhìn chú gấu cũ kĩ của mình..

- sao hả? Không thích quà em tôi tặng sao?

Nhi giật mình, Thiên Ân đang đứng dựa vào cửa lăm le nhìn Nhi

- không có nhưng... _ Nhi ấp úng

- nhưng gì? Tiếc con gấu cũ kĩ mà cô hay ôm đó hả?

Nhi đỏ mặt.. Thì đúng là như vậy rồi... Thiên Ân đi đến cầm lấy con gấu bông đó, Nhi giật mình

- cậu làm gì đó?

- tôi đem đi vứt! Nó cũ rồi! Không dùng nữa! _ Thiên Ân tỉnh bơ, Nhi xoay người qua chặn cửa..

- cậu không được vứt! Nó rất quan trọng với tôi! _ Nhi cau mày, tên kia vẫn cứng đầu, mà cậu ta lại cao nữa, Nhi nhảy mồi mà không với tới được...

Rầm...

Giờ thì hai ngã lẫn quay ra sàn, Thiên Ân cau có, nhìn xuống..

- cô xuống đi! Nặng quá! Tôi chỉ trêu vậy thôi mà!

- hừ.. Đồ chết bầm! _ Nhi ngẩng mặt lên, mắt chạm mắt, mặt thẳng mặt.. Hai tên này đỏ mặt cùng lúc, Nhi lùi húi bò dậy, giật con gấu bông từ tay Thiên Ân rồi quay đi..

- chỉ là con gấu bông thôi mà!

- không! Nó thực sự rất quan trọng! _ Nhi lắc đầu quầy quậy.. Thiên Ân bó tay với con nhỏ này.. Cậu đứng dậy

- cho cô này!

- huh?

Nhi xoay người lại, sợi dây chuyền kia đập thẳng vào mắt

- quà sinh nhật muộn!

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Vì Chúng Ta Là Bạn

Sợi dây chuyền này đẹp thật, có khắc chữ nữa này.. Nhìn quen quá.. Nhi nghiêng nhẹ đầu, Thiên Ân tò mò nhìn Nhi

- quen quá! Hình như tôi trông thấy nó ở đâu rồi thì phải!

- vậy hả? Cô không định nhận sao? _ Thiên Ân ngạc nhiên

- nhưng... Thiên Ân tặng rồi! Tôi không nhận đâu!

- sao hả? _ Thiên Ân nheo mày

- không có gì nhưng tôi cũng chẳng là người thân thiết gì của cậu! Nên..

- khinh tôi hả?

- không! Tôi không có ý đó! Bộ cậu định tặng tôi sợi dây chuyền này xong thì trừ lương tôi..phải không?

- con nhỏ.... Vấn đề này! Cô bị ám hả? Đây là quà tôi tặng sinh nhật cô! Không trừ lương! _ Thiên Ân vò đầu

- lí do gì chứ... Từ trước đến giờ cậu toàn hành tôi, tự nhiên hôm nay tốt bụng thế? Còn mua quà cho tôi nữa...! _ Nhi khoanh tay trước ngực..

Thiên Ân im lặng, mãi sau mới nói

- vì cậu là bạn tớ! Vậy nên nhận đi!

Nhi ngờ ngàng nhìn thẳng vào mắt Thiên Ân, hình như tên này ngại thì phải, ánh mắt kia giống như đang trốn tránh vậy, hai má Nhi hồng lên..... Nhi chẳng biết phải miêu tả cảm xúc lúc này của mình ra sao nữa... Nói sao bây giờ nhỉ?cô đang.. Thực sự rất vui..

Nhi mỉm cười nhẹ..

- vậy thì tớ sẽ nhận nó!

Cả hai nhìn nhau rồi phì cười.. Mỗi lần hai con người này đối diện với nhau đều trông rất ngốc nghếch, chẳng giống như thường ngày..

Ngày hôm sau.....

Sau khi yên vị tại chỗ ngồi của mình.. Nhi lôi sách vở ra học.. 5 phút sau, cô giáo bước vào mặt có vẻ hớn hờ.. Lại có nhân vật đẹp trai nào hả? Nhi tò mò, cả lớp đứng nghiêm chào cô..

- haizz! Lớp ta dạo này có nhiều học sinh mới quá nhỉ?

- ai vậy cô?

- huyt!! Xinh không cô?

Tiếng rầm rộ lại vang lên phía dưới lớp, Nhi với cô bạn vẫn mãi mê nói chuyện, Thiên Ân Thiên An cũng không ngoại lệ.. Thiên Ân quay sang, nhìn thấy một mẫu bé xiu lấp lánh từ cổ Nhi chỉ mỉm cười nhẹ.. Rồi quay đi..

Ngay sau khi bạn mới bước vào, Hai anh em nhà kia tròn xoe mắt ngạc nhiên..

- chào các bạn! Mình là Uyên Nhi! Rất vui được làm quen!

Cô bạn mới cười tươi, đón hàng loạt trái tim của các bạn trai trong lớp, còn con gái thì ngược lại nhé, hình như họ không có thiện cảm với cô bạn mới này thì phải..

- lớp mình lắm người trùng tên nhau thế nhỉ?

- nếu mà nói trước tớ có ghét nhỏ Linh Nhi thật nhưng giờ chắc Ghét con nhỏ kia hơn rồi!- phải phải! Trông cô ta cứ khó chịu! Giả bộ thế nào ấy!

Bộp...bộp...

- các em! Giữ trật tự!_ cô giáo gõ nhẹ xuống bàn, xếp chỗ ngồi cho Uyên Nhi.. Thật không ngờ là cô lại ngồi ngay cạnh Thiên Ân..

- chào hai cậu! Anh em sinh đôi hả? Rất vui được làm quen!_ cô bạn cười tươi quay sang, Thiên Ân chẳng còn để ý nữa, thứ cậu đang nhìn chăm chú kia chính là chiếc kẹp nơ màu hồng..

- rất vui được làm quen!_ Thiên Ân cười tươi..

- chiếc kẹp đó.... Cô lấy đâu vậy?_ Thiên Ân tò mò nhìn người con gái kia

- à! Có một người đặc biệt tặng cho tôi! Cũng khá lâu rồi! Sao vậy?

- à! Chỉ là tôi thấy quen thôi!

Thiên Ân vội quay đi, Uyên Nhi? Chiếc kẹp đó... Liệu có phải cô ấy chính là Uyên Uyên mà cậu đã mong đợi không nhỉ?

Tiết học bắt đầu, trong giờ Thiên Ân chẳng tập trung được cái gì cả, cứ xoay qua xoay lại.. Hết nhìn qua cô bạn mới Uyên Nhi rồi lại xoay qua chỗ Linh Nhi, cô bé cau mày lấy sách cộc nhẹ lên đầu Thiên Ân

- cậu sao thế? Bình tĩnh nào..

- haizz...._ Thiên Ân vò đầu bứt tai, Nhi biết tên bí đao kia đang nghĩ cái gì trong đầu mà..

- cậu xác thực đi! Chẳng phải cậu đợi cô ấy mãi sao? Đến hỏi thẳng luôn!

Miệng Nhi thì nói vậy nhưng trong lòng nặng trĩu, thật chẳng vui chút nào... Nhi cũng chẳng biết tại sao nữa.. Cô lạnh lùng quay về phía cửa sổ..

Buổi học diễn ra không có gì lạ, ngoài cái việc hai tên kia cứ tíu tít nói chuyện với Uyên Nhi. Nhi cắt sách vở vào cặp định đi ra thì gặp Uyên Nhi đang đứng trước mặt, cười tươi..

- chào cậu! Cô bạn cùng tên!

Uyên Nhi đưa tay ra, nghĩ là Nhi sẽ rất vui vẻ mà làm quen, nhưng ngay sau đó, Nhi không nói gì, thậm chí chẳng cần nhìn mà đi lướt qua.. Cô chỉ có ba người bạn thôi! Tuyệt đối không thêm một ai khác..

- này! Cậu thấy cậu ấy thế nào?_ Quỳnh Nhi huých vai Nhi thờ dãi

- ừm.... Bình thường.. Có vẻ cô ấy cũng không thích tụi mình đâu! Ánh mắt đó....

- sao hả?

- không có gì! À! Cậu về đi! Tài xế đến đón kia!

- à! Ủ! Bye tình yêu nha! Mai gặp!

- bye!

Nhi vẫy tay chào cô bạn rồi vòng về nhà..

- cậu ấy là bạn hai cậu hả? _ Uyên Nhi ngạc nhiên

- à! Ủ! _ Thiên Ân gãi đầu mỉm cười

- sao cậu ấy có vẻ khó chịu vậy nhỉ? Cậu ấy không thích tớ sao? _ Uyên Nhi tiu ngủ

- không đâu! Cậu ấy tốt lắm!! Đang làm ở nhà tớ đấy! _ Thiên Ân bla bla

- vậy hả?

- cậu muốn về nhà tớ chơi chứ?

- thôi! Tớ phải về nhà!

- nhà cậu có ai không? _ Thiên Ân chăm chú

- không! Tớ mồ côi mà! Tất cả đều là tớ tự bươn trải cuộc sống này!

Thiên Ân sững người.. Người con gái này, có hoàn cảnh khổ vậy sao? Hay cậu lên đi xét nghiệm ADN nhỉ? Nhưng cậu cũng muốn cho Uyên Nhi biết nữa..

- cậu thực sự rất giống người đó! Vậy nên cậu đi xét nghiệm ADN cùng tớ! Nếu phải thì cậu chắc chắn sẽ không khổ như vậy nữa! Cậu đồng ý chứ?

- cậu nói gì lạ vậy?

- cậu đồng ý chứ? _ Thiên Ân vẫn nghiêm nghị còn ánh mắt của Thiên Ân đã rời đi chỗ khác rồi..

- được! Nếu không làm phiền cậu! _ Uyên Nhi gật đầu mỉm cười..

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Uyên Nhi

- anh! Liệu có quá vội vàng không? _ Thiên Ân quay sang

- anh cũng không biết nữa..

- em biết thời gian qua anh đã khổ sở như thế nào mà! Nhưng nếu là cô ấy! Chắc chắn em sẽ không điên mà đồng ý yêu cầu của anh đâu! Anh không thấy lạ sao?

Thiên Ân im lặng không trả lời, nếu nói lạ thì có lạ thật, nhưng cậu vẫn tin tưởng rằng đó chính xác là Uyên Nhi.. Nói cậu yêu đến mức mù quáng cũng đúng... Không sai, con người cậu là vậy..

Chiếc xe dừng trước cổng, hai anh em mở cửa đi vào nhà, chẳng thấy mùi thơm của thức ăn như mọi khi nữa, chỉ là không khí vắng vẻ, lạnh tanh..

- này!! Nhi đi đâu rồi nhỉ? _ Thiên Ân ngó quanh

- anh chịu! Chắc con nhỏ ngốc đó lại ra sau nhà nghịch với Thiên Linh rồi! _ Thiên Ân vừa dứt câu, chú cún nhỏ lóc nhóc dưới gầm bàn chui ra..

- Thiên Linh ở đây này! _ Thiên Ân bế cún con lên vuốt ve.. bộ lông mượt màu trắng ngà này

- em lấy máy gọi cho cô ấy đi! _ Thiên Ân quay lên phòng. Thiên Ân lời máy ra gọi..

“tút TUT TUT... Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Cậu cụp máy, thả cún con xuống đi lên phòng, Thiên Linh ngúng nguẩy lon ton chạy theo sau

- anh à! Không nghe máy! _ Thiên Ân mặt có chút lo lắng, lúc này đã không thấy Nhi ở trường rồi.. Chẳng biết cô có bị sao không nữa

- em gọi lần nữa xem! _ Thiên Ân cau mày

- hay cậu ấy bị tai nạn?
- hay là bị côn đồ cướp bóc?
- khéo lại bị...._ Thiên An blo bla

1s.....2s..... Bóp

Tiếng kêu nhẹ vang lên, Thiên Ân ăn ngay cái cốc đầu ngon ơ của anh trai sau những cái viễn cảnh mình tự vẽ ra

- yên nào! Trí tưởng tượng em bay quá đà rồi đó!
- Nhi sẽ tự biết đường về thôi!_ Thiên Ân trấn tĩnh cậu em mặc dù cậu cũng lo không kém.

Trong lúc đó..

Nhi đang ngồi ngơ ngẩn dựa nhẹ đầu vào gốc cây cổ thụ, nơi bố cô bé chôn cất, hôm nay là ngày dỡ bỏ mồ.. Nhi sẽ ở đây tâm sự với bố cả ngày.. Đàng nào cô bé cũng rảnh mà, lời máy điện thoại ra, Nhi bật nguồn lên nhắn tin cho Thiên Ân rồi lại sập máy, cất vào cặp

Lôi ra sợi dây chuyền là kỉ vật từ hồi bé của Nhi, Nhi đắm chiều một hồi rồi tháo nốt sợi dây chuyền mà Thiên Ân tặng ra..

- ủa?

Nhi ngạc nhiên, một sợi mặt trăng khắc chữ A một sợi mặt trời khắc chữ N, chẳng phải cùng một bộ sao? Mà Nhi đã thấy nó ở đâu đó rồi thì phải.. Có lực lợi trí nhớ mà nó hoàn toàn vô tác dụng

Nhi tự cốc vào đầu mình.. Rõ ràng thì là sợi dây chuyền này là một cặp vậy còn chiếc kẹp nơ này là do ai tặng cơ chứ..

Ọt ọt

Bụng Nhi réo lên, Nhi lôi chiếc bánh trong cặp ra gặm nhấm.

Cộp...cộp.....

Đang ăn ngon lành, Nhi nghe thấy tiếng bước chân tiến về phía mình, vội vội vàng vàng trốn ra sau gốc cây, Nhi lén nhìn qua chỗ bụi trên thân.. Nhìn người này rất quen, trên tay có cầm một bó hoa cúc trắng, thân hình cao ráo, trông có vẻ tiêu tụy dữ lắm.. Bộ vest đen chỉnh tề.. Nhi ngạc nhiên... Bác Lâm.. Chính xác là bác Lâm.. Nhi rất muốn quay ra nhận bác nhưng cô bé chợt khựng lại.

- xin lỗi! Xin lỗi anh vì rất nhiều thứ... Người đã giúp em.. Xin lỗi vì đã không nghe lời anh mà làm quản lí cho ông ta, xin lỗi, vụ tai nạn đó, nếu không có anh, chắc chắn cảnh sát sẽ tìm đến em! Ông ta đã gài bẫy.. Em không nghe lời anh nên một mực đi.. Cô bé đó.. Giờ đã lớn rồi! Cũng nhờ anh cứu, còn cứu mạng.. Nhận con bé làm con...

Nhi ngớ người, chẳng lẽ bố cô bé có thêm một cô con gái nữa sao? Chẳng phải bố nói là mẹ cô bé vừa chết khi sinh cô bé ra hay sao? Vậy thì em gái của cô từ đâu mà có.. Người bác Lâm nói đang ám chỉ ai?

Bác Lâm đặt bó cúc lên trước mộ, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt hốc hác kia..

- em thực sự có lỗi với cô bé đó.. Chẳng gì có thể bù đắp hết được, con bé thực sự rất tốt bụng! Giống như anh vậy... Mong rằng con bé sẽ tìm lại được người thân của mình.. Nhưng nếu biết anh không phải bố ruột... Thì sẽ ra sao....

Bộp.....

Chiếc bánh rơi xuống đất, nghe thấy tiếng động, ông Lâm ngó quanh rồi sợ hãi bỏ đi.. Nếu đó là Nhi thì ông biết giải thích thế nào?

Mắt ngấn nước, khuôn mặt phút chốc đã đầm đìa nước mắt.. Tim như bị ai bóp đến nghẹt thở vậy.... Rốt cục chuyện là thế nào chứ? Nhi cũng không đến nỗi trẻ con đến mức không hiểu được mấy chuyện này..

“bố xin lỗi con!”

“xin lỗi vì không thể ở bên cạnh bảo vệ con! Con gái bố”

“sau này dù có xảy ra chuyện gì cũng phải mạnh mẽ lên nhé.. Con gái nhỏ..... Uyển.....”

Đó là từ cuối cùng mà bố cô bé nói. Giờ nghĩ lại, những thắc mắc trong đầu Nhi ngày càng nhiều, cô bé sụp xuống đất.. Bản thân cô là ai? Cô hoàn toàn không biết..... Con nuôi sao? Tai nạn? Những thứ đó có ý nghĩa gì? Lau nước mắt.. Nhi đứng dậy tiến đến trước ngôi mộ

- bố... Con thực sự không phải con gái bố sao? Vậy con là ai? Là ai cơ chứ... Vụ tai nạn đó.. Liệu có phải cái ám ảnh con suốt quãng thời gian dài kia

không? Người đàn ông có hình xăm đó.. Rốt cục mấy người là ai??

Nhi đứng im một hồi.. Chẳng biết số phận đã đưa đẩy cô bé thế nào nữa, người hại mình lại là người quan tâm mình.... Người tốt với mình nhất, trở trêu quá không nhì? Nhi thực sự mệt mỏi rồi..

- nếu được chết!! Con cũng muốn chết luôn tại vụ tai nạn hôm đó.. Tại sao bố lại cứu con rồi để con bị hành hạ đến khổ sở như vậy cơ chứ...

Tiếng nói nhỏ dần, nhỏ đến khi tắt hẳn, Nhi đã đi khuất.. Nước mắt đã không còn muốn chảy ra nữa..

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ngốc!

Hai người cứ đi đi lại lại đan xen nhau, hại cho cún con nhìn mà chóng hết cả mặt..

Gấu...

- cậu thử về đây xem! Biết tay tớ!

- phải phải! Đi mà không nói!

Hai anh em tự bồi cho nhau, mãi không thấy Nhi về, cả hai quyết định lái xe đi tìm.. Đang đi tự nhiên thấy xe cứu thương phóng vút qua, nghĩ có chuyện chẳng lành nên hai anh em phóng theo sau. Hình như có vụ tai nạn thì phải.. Đồng người quá.. Hai anh em chẳng kịp nhìn thấy nạn nhân thì chiếc xe đã đưa người đó lên rồi đi mất

- khổ thân! Chỉ là học sinh thôi mà!

- chẳng biết con bé đó qua khỏi không nữa!

Tiếng máy cù giã vang lên, hai anh em căng thẳng tột độ phi đến bệnh viện, chạy hồng hộc vào trong, nhân viên, y tá và bác sĩ há hốc mồm

- a! Ca sĩ Thiên Ân Thiên An kia!

Giọng nói líu lo vang lên từ phía một cô y tá trẻ.. Thật hết chịu nổi với mấy người này..

- cho tôi hỏi!_ Thiên Ân vậy tay, cả đám chui ra khiến cậu ái ngại

- người gặp tai nạn đang cấp cứu là ai vậy?

- cái đó chúng tôi không rõ! Hình như là một nữ sinh thì phải! Hai cậu có thể đợi ở phía bên ngoài phòng cấp cứu!_ cô y tá mắt sáng long lanh nhìn hai thiên thần trước mặt.

Hai anh em ái ngại chạy thẳng tắp. Cả hai đều lo lắng tột độ, mong rằng đây không phải Nhi.. 2 tiếng sau, giọng bác sĩ có chút xót xa, vang lên

- nạn nhân đã qua đời vào 15:30.....

Cửa phòng mở ra, chiếc xe đẩy một người, trùm bởi vải trắng toát, hai anh em tiến đến, xin phép bác sĩ, tay run run mở tấm vải trắng ra, tìm cậu nhóc đập mạnh..

Phịch...

Thiên Ân chắc đứt mạch máu mà chết mất.. Chiếc xe kéo rời khỏi mới chịu đứng dậy..

- thiệt là đau tim! Con nhỏ này cứ về đây thử xem, anh sẽ xé xác cô ta! Hừ...!

Thiên Ân mặt hầm hầm lời cậu em trai ra ngoài.. Thiên Ân suyt nữa thì ngã.. Đang đi thì có cuộc gọi đến họp gấp..hai anh em đành phải quay lại công ty...

10:30 tối..

Chiếc xe lao vun vút trên đường.. Dự định họp thôi mà còn tiệc tùng vớ vẩn.. Nhanh chóng dừng lại, bóng người nhỏ nhắn quen thuộc hiện lên.. Thiên Ân mở cửa..

Rằm..

Cậu bốc hoả tiến đến..

- này! Cậu có biết là....

Thiên Ân vừa chạm đến người Nhi, cô mắt đã ngã lặn ra đất, Thiên Ân nhanh chân chạy đến mở cửa

- chết rồi.. Người Nhi lạnh quá! Nhanh lên Nhóc! _ Thiên Ân tái mặt khi sờ tay lên mặt Nhi.. Chân tay cô lạnh hết cả..

Đặt Nhi nằm gọn gàng trên giường, Thiên Ân ôm chặt quần quanh người cô bé..

- chịu hết nổi.... _ Thiên Ân đau đầu ngồi phịch xuống ghế..- anh nghỉ đi! Em canh cậu ấy cũng được! _ Thiên Ân chạm nhẹ vào vai anh trai

Thiên Ân âm ừ rồi chỉnh điều hoà cho căn phòng ấm lên.. Cậu quay vào trong đi tắm. Thiên Ân ngồi cạnh giường, cứ 5 phút lại kiểm tra một lần.. Nhìn gương mặt Nhi trắng bệch, cậu lại cảm thấy có lỗi.. Nếu ngay từ chiều cậu giữ Nhi lại cùng thì chắc cô sẽ không bị như vậy.. Xem chừng cô cũng đã đợi khá lâu nên người mới lạnh như vậy..

Lát sau, Thiên Ân quay ra..

- em vào tắm đi! Cả ngày cũng mệt rồi!

- vâng! Anh trông cậu ấy nhé!

- ừ!

Thiên Ân lấy khăn bông lau khô đầu tóc rồi nhìn lên bảng điều khiển, xoay người lại..

- ấm rồi!

Cậu khẽ nói, tay cậu sờ trán, tay cầm tay Nhi.. Cảm thấy nhiệt độ đã dần ổn định hơn.. Đang xem Nhi thế nào thì thấy hai đầu lông mày Nhi nhíu lại.. Cậu lo lắng nhìn lên..

- này! Cậu sao thế? _ Thiên Ân sờ lên mặt Nhi.... Cậu giật mình, nước mắt.... Nhi đang khóc hả??

- Thiên.....ÂnÂn..... Đừng..... _ Nhi nói mơ..

- Nhi! _ Thiên Ân lay Nhi dậy.. Mắt Nhi lơ đãng mở ra.. Nhìn thấy khung cảnh quen thuộc, cô bé thở phào nhẹ nhõm..

- ngốc!

Nhi giật mình quay sang, nước mắt vẫn còn đọng lại ở khóe mắt chưa kịp rơi ra... Giấc mơ vừa rồi thật đáng sợ mà.. Nó suýt thì cướp Thiên Ân đi mất... Nhi nấc nhẹ nhào tới ôm chặt lấy Thiên Ân... Lần này thì tiếng khóc ngày một rõ hơn, Nước mắt con gái thực sự rất đáng sợ, Thiên Ân ghì chặt lấy Nhi vào lòng mình.. Thật may...may vì Nhi không xảy ra chuyện gì cả. Lúc này đây, Đối với cậu, Nhi còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình. Tại sao? Chắc cậu cũng chẳng biết.

- con nhỏ ngốc! Lần sau đừng vậy nữa! _ Thiên Ân nói nhỏ..

- xin lỗi! _ Nhi lau nước mắt buông Thiên Ân ra, cô không khóc nữa, chỉ còn tiếng nấc nhẹ

- cậu đi đâu hả?

- hôm nay là ngày giỗ của bố tớ! Tớ đi thăm mộ ông ấy! _ ánh mắt Nhi thoáng buồn

- vậy hả? Sao không báo tớ?

- tớ có nhắn tin cho cậu đó thôi! _ Nhi sờ túi áo, lôi máy điện thoại ra. Nhi gãi đầu ái ngại nhìn Thiên Ân

- a ha.. Máy hết pin mà tớ không biết!

- hừm.. Ngồi ngoài đợi có lâu không? _ Thiên Ân lườm nguýt

- tớ đợi từ 4h chiều rồi lạnh quá chẳng biết gì nữa!

- lần sau đi đâu nhớ báo! Làm người ta lo đến tận bệnh viện! Đã thế tưởng cậu bị tai nạn hay bị ai bắt cóc rồi chứ! _ Thiên Ân cốc nhẹ đầu Nhi

- bí đao thối! Bộ cậu không biết đau hả? _ Nhi xoa đầu nhăn nhó

- cậu tỉnh rồi hả? _ Thiên Ân từ phòng tắm đi ra

- ừ! _ Nhi gật đầu

- còn mệt không?

- tớ đỡ rồi! Chỉ hơi lạnh thôi!

Thiên Ân nhảy xuống giường, lấy khăn lau đầu cho cậu em. Nhi thật sự không hiểu nổi, hai anh em nhà này thương nhau dữ vậy?

- cậu nhìn gì hả? _ Thiên Ân liếc Nhi

- không có! _ Nhi lắc đầu quảy quảy

- chứ không phải thấy người ta đẹp trai rồi bắt đầu dờ ánh nhìn “dâm dề” ra hả? _ Thiên Ân chọc đầu, Nhi là Nhi không khuất phục đâu nhé, lau cho khô hai mắt đỏ hoe, Nhi trêu lại

- phải rồi! Người được mệnh danh “mỹ nam” như hai cậu thì người không có máu dê cũng sẽ nổi máu dê thôi!

- vậy hả? woa.. Giờ tớ mới biết!

Thiên Ân giả ngu.. Sau khi sấy khô đầu cho cậu em và cả đầu của mình, hai anh em thân nhiên trèo lên giường..

- éc... Hai cậu định ngủ đây hả? Hay để tớ về phòng! _ Nhi tròn mắt

- lạnh! Ngủ ba người cũng được! _ Thiên Ân tỉnh bơ

- nhưng.. Chúng ta khác giới mà! _ Nhi ái ngại

- ngủ đi! Hai anh em tớ không có máu dâm dề dề tiện đâu mà lo!

- bọn con trai các cậu nói ai tin! Hừ! _ Nhi nằm phịch xuống, nhắm mắt lại..

Thiên Ân mỉm cười nhìn thái độ đáng yêu của Nhi rồi dơ tay lên tắt điện, cả ba chìm vào giấc ngủ ngon lành.. Sau một ngày dài.

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình trong thời gian qua.. Đạo này bạn ra chương mới hơi muộn! Thông cảm nhé mấy tình yêu! :* mình sẽ cố gắng!

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Kết Quả

Ba ngày sau...

Nhi thờ hồng hộc chạy ra chạy vào, mọi người ai cũng bận rộn, Thiên Ân, Thiên An thì dọn nhà, lí do rất đơn giản, Uyên Nhi sẽ chuyển về đây ở, kết quả xét nghiệm đã chứng minh điều đó. Sau khi lau dọn xong căn phòng của Uyên Uyên, Nhi quay vào phòng, trời cũng muộn rồi, đồ đạc của Uyên Uyên cũng đã xếp xong.... Nhi ôm quần áo treo lên móc, tháo sợi dây chuyền trên cổ để gọn vào một góc bàn, Nhi quay vào đi tắm.

- cậu vào đi! Đồ tớ dọn xong rồi! _ Thiên Ân nhìn người bên cạnh.

- cảm ơn cậu nhé! _ Uyên Uyên cười tươi

- không sao! Thật may là tớ đã tìm được cậu! Thời gian qua....

Suyt....

- đừng nói chuyện cũ nữa! _ Uyên Uyên đưa tay lên miệng ngăn không cho Thiên Ân nói tiếp, cậu đỏ mặt gãi nhẹ đầu..

- cậu đói chưa?

- ừm... Cũng bình thường! _ Uyên Uyên vô tư xoa bụng mình phán xét

- chắc Nhi nấu com xong rồi đấy! _ Thiên Ân ngó vào bên trong

- ủa? Nhi nào? _ Uyên Uyên tròn mắt

- Linh Nhi đó! Hôm nay.. _ Thiên Ân ngập ngừng

- à! Cô gái không thừa tớ đấy hả?

Gấu...gấu.....

Thiên Linh lon ton chạy đến quần quýt chân Thiên Ân, Uyên Uyên tái mặt hét toáng lên

- á.... Chó!

- sao vậy? Nó đáng yêu mà! _ Thiên Ân bế cún con lên gối trước mặt Uyên Uyên

- tránh ra! Tớ ghét chó! Ghét động vật! _ Uyên Uyên nhăn mặt lùi lại.

Thiên Ân thấy thái độ của cô thì khựng lại, cậu nhớ rất rõ, chẳng phải lúc đó, cô rất yêu mấy chú cún dễ thương sao? Nhà của cô còn nuôi rất nhiều loại nữa... Có phải Uyên Uyên của cậu đã thay đổi?

- cậu sao vậy? _ Uyên Uyên rụt rè nhìn Thiên Ân vì cô vẫn đang sợ con vật long xù đang trên tay cậu nhóc..

- à! Tớ không sao! _ Thiên Ân lắc nhẹ đầu. Tiếng cửa phòng mở, Thiên Ân thả cún con xuống, lập tức cún con chạy về phía Nhi, cô bé vuốt ve cún rồi quay ra thì thấy hai người kia đang nhìn mình

- cậu nấu com chưa? _ Thiên Ân tiến tới

- à! Chưa! Dọn cả buổi chiều rồi! Tớ vừa mới tắm xong! _ Nhi tỉnh bơ

- thôi! Cậu có sẵn đồ trong tủ chứ? _ Uyên Uyên tươi cười đi đến, vẫn bị Nhi phớt lờ

- có!

Câu nói cụt lủn phát ra, Uyên Uyên cau mày có chút khó chịu

- tớ có thể nấu mà! _ Uyên Uyên gượng cười đi vào trong bếp.

- cậu không thích cô ấy hả? _ Thiên Ân quay sang nhìn Nhi khó hiểu

- không phải! Chẳng qua..... Mà thôi! Không có gì đâu! Tớ có chút việc! Hai cậu cứ ăn cơm trước nhé!

Nhi quay vào phòng đóng rầm cửa lại. Thiên Ân ngán ngẩm một hồi rồi quay vào bếp phụ com với Uyên Uyên, tối nay anh chị Kim cũng đến ăn nữa.. Nên cô làm rất nhiều món. Thiên Ân thì khỏi nói rồi, cậu hạnh phúc lắm ấy chứ.. Chốc chốc lại quay sang nhìn Uyên Uyên rồi cười ngây ngô, sau bao nhiêu năm, cậu đã tìm thấy cô, không vui sao được, lúc nhận được tờ kết quả xét nghiệm, cậu còn làm ướt cả tờ giấy.. (khóc nhè)

7:30 tối..

Tất cả đã tụ tập đầy đủ để chúc mừng cũng như làm quen với Uyên Uyên. Riêng mỗi Uyên Như là không đến được vì bận ôn thi học sinh giỏi. Còn Nhi thì chẳng biết ở trong phòng làm gì nữa..

(đang ngủ chứ còn sao? Dọn mệt quá mà)

- ngon đó! Em cũng khéo tay thật! _ Chị Kim cười xoa

- ngon thì có nhưng anh thấy Linh Nhi làm ngon hơn! Ăn mà..... Ách....ách.....

Anh Kim nhăn nhó, gì chứ, anh chỉ đơn giản là nhận xét thôi mà. Vậy mà bị chị Kim giẫm bực phát vào chân

- anh sao vậy? _ cả nhà lo lắng

- a ha! Không sao! _ Anh Kim xoa tay.

Uyên Uyên hậm hực trong lòng, cô thừa biết ý của anh Kim. Cô có gì mà không bằng Linh Nhi chứ?

Bữa tối diễn ra khá nhanh chóng. Hai anh em cùng với anh Kim đi gọt trái cây còn Uyên Uyên với chị Kim dọn dẹp.

- ủa? Mà Nhi đi đâu rồi em? _ chị Kim lau tay rồi ngồi xuống

- cậu ấy nói có việc bận! Em cũng chịu! Đang ở trong phòng ấy! _ Thiên Ân vừa ăn miếng cam vừa nói

- vậy hả? Mà hai đứa tính khi nào cưới đó? _ Chị Kim cười, hai tên được nhắc đến thì mặt đỏ ửng cả lên. Im phăng phắc

- mà anh! Em lên phòng tắm cái nhé! _ Thiên Ân đứng dậy đi lên phòng

4 người ở dưới rôm rả nói chuyện. Trên trời, dưới đất đều lòi ra hết. Thiên Ân cũng nói nhiều hơn mọi khi. Nói chán chê xong cũng đã muộn, anh chị Kim ra về, Thiên Ân với Uyên Uyên đi vào. Cậu chợt xoay người ôm lấy cô

- Thiên Ân? _ Uyên Uyên tròn xoe mắt

- tớ vui lắm!

- hi..xin lỗi vì đã để cậu phải đợi!

- nếu là cậu thì bao lâu cũng được!

- cảm ơn...cảm ơn vì đã không bỏ tớ lại một mình!

- đừng cảm ơn! Tớ có lỗi với cậu! _ Uyên Uyên dưng dưng như sắp khóc.

Thiên Ân buông cô ra, cúi xuống hôn nhẹ lên trán Uyên Uyên rồi mỉm cười, nụ cười có thể giết người...

Uyên Uyên về phòng tắm rửa. Thiên Ân nhìn theo, cậu xoay người đi về phía phòng Nhi, gọi mãi mà không thấy cô ra mở cửa. Cậu vận nhẹ chốt cửa. Mở hé ra.. Thấy con nhỏ ngốc kia đang say sưa trên giường với tư thế kì quặc, cậu mỉm cười. Sợi dây chuyền cậu tặng, hình như Nhi giữ rất tốt thì phải, nó lấp lánh trên cổ trông thật đẹp. Kéo nhẹ chăn lên cho Nhi. Cậu sờ lên đầu cô..

- ngủ ngon nhé ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Người Quan Trọng

Lạch cạch....

Những âm thanh quái dị phát ra từ trong bếp. Chẳng là Nhi đâu có ăn tối, ngủ một mạch đến 2h sáng, đã thế đang ngủ ngon lại có cảm giác như bị ma sờ đầu nữa chứ. Nhìn quanh nhìn quất mà chẳng có gì ăn được cả. Nhi ngáo ngán ra tu nước lọc. Thật không có từ gì để miêu tả nữa. Nhi ôm bụng quay về phòng. Chỉ uống nước xuống nên chốc chốc lại dậy một lần. Thiet tình, cô gái Uyên Uyên gì gì kia nấu cũng đâu cần nấu hết sạch như thế.. Hại Nhi khổ sở như vậy..

6:00 sáng

- ủa? Nhỏ ngốc không chuẩn bị bữa sáng à? _ Thiên Ân khoác cặp từ tầng trên đi xuống

“nhỏ ngốc? Thân mật đến vậy sao?”

Uyên Uyên nghĩ thầm, trong lòng có chút ghen tỵ

- cậu quên là hết đồ rồi à? Chắc cậu ấy đi trước rồi! _ Uyên Uyên vội nói

- ừm. Ờ nhỉ? Tớ quên mất! Ta đi ăn sáng thôi! _ Thiên Ân gỡ đầu mỉm cười. Thiên Ân đăm chiêu, lượn vào trong bếp một lượt, cậu tròn mắt

- ủa? Anh.. Nước hết từ lúc nào vậy? Hôm qua em thấy vẫn còn mà!

- ừ nhỉ? Lạ thật!

Cả ba tò mò nhìn bình nước có vẻ khó hiểu... Không ai uống vậy thì ai uống? Chẳng lẽ là....ma..

- a ha! Chúng ta đi thôi anh!_ Thiên An tái mặt vội lôi hai người kia ra ngoài. Nói cậu yếu bóng vía thật không sai tí nào.

10' sau...

Nhi lật đật mở cửa phòng đi ra. Cả người Nhi lúc này có thể mô tả duy nhất bằng 3 từ “mềm như bún“. Đã mệt lại còn phải quốc bộ. Trong túi không còn xu nào cả.. Nhi nặng nhọc lết đến trường. Vừa mới đến cửa lớp, hàng mấy chục con mắt đổ dồn..

- cậu sao vậy? Trông cậu có vẻ không được khoẻ cho lắm!_ Quỳnh Nhi chạy tới.

- tớ không sao!

Nhi nhăn mặt quay về chỗ, ba người kia đi trước mà giờ lại không thấy đâu.. Lạ nhỉ? Nằm phịch xuống bàn. Nhi nhắm mắt lại, chỉ kịp nói đúng một câu rồi thiếp đi

- thế đục.. Nhớ gọi tớ!

Quỳnh Nhi lo lắng nhìn cô bạn mình, cô quay về chỗ ngồi, quay xuống đặt nhẹ tay lên trán Nhi, cô thở phào, không thấy trán nóng gì cả..

1 tiếng sau...

Reng.....reng.....

Đang ngủ ngon thì bị lay dậy, Nhi nhăn nhó lết xuống phòng thay đồ dưới sân thể dục, thay xong... Ra lớp tập trung, lời thầy đồng dạc mà Nhi cảm tưởng như sét đánh ngang tai vậy.. Chạy 10 vòng sân? Nghĩ vậy thôi, chứ Nhi cũng cố hết sức chạy, cả lớp xong hết rồi, có mỗi Nhi còn tận 2 vòng..

- trông cô ấy có vẻ không được khoẻ thì phải!_ Thiên An lo lắng nhìn Nhi đang hí hục chạy.. Thiên Ân vẫn mãi mê nói chuyện với Uyên Nhi mà không để ý tới lời em trai nói..

- cậu khát chứ? Ta đi mua nước đi!_ Thiên Ân mỉm cười, Cùng Uyên Uyên đi mua nước.

Trong lúc hai người đang vui vẻ bên nhau thì có người đã bất tỉnh... Cả lớp hoảng loạn, xúm lại, Thiên An lo lắng, bế xốc Nhi chạy vội đến phòng y tế, Quỳnh Nhi cũng chạy theo sau.. Biết ngay là Nhi mệt mà, vậy mà còn cố...Sau khi hai người kia mua nước về.. Thiên Ân cũng hết sức vui vẻ. Thì thấy cả lớp đang xúm lại bàn tán cái gì đó, thầy dạy cũng chẳng thấy đâu, cậu đi đến hỏi mấy bạn trong lớp

- thầy đi đâu vậy?

- à! Vừa nãy Nhi bị ngất trong lúc tập luyện nên thầy đã lên phòng y tế rồi!

Bộp....

Chai nước lăn lóc dưới đất, Thiên Ân chạy nhanh hết mức có thể làm Uyên Uyên chạy theo còn không kịp, lên đến nơi, thấy cô y tế đang đo nhịp tim cho Nhi, cậu hốt hải chạy vào..

- thầy.. Bạn ấy sao rồi?

- thầy cũng không biết!_ thầy giáo khẽ lắc đầu..

- sao anh giờ mới tới?_ Thiên An đứng dậy

- học... Nhi sao rồi?_ Uyên Uyên vịn vào cánh cửa thở không ra hơi

- được rồi! Không sao đâu mấy đứa! Cô bé chỉ ngất do quá sức thôi! Thể chất cũng kém.. Chắc nhịn ăn rồi đây.._ cô y tế lắc đầu thờ dãi quay ra

- bạn ấy ổn không cô?_ Thiên An quay lại

- không sao! Mấy đứa đừng quá lo! Cô bé sẽ tỉnh dậy thôi! Đi mua chút gì đi! Chắc do nhịn đói nên mới ngất vậy đó!

- dạ vâng ạ!

Thiên An chạy thẳng xuống mua tạm chiếc bánh mì và hộp sữa đem lên phòng y tế. Thiên Ân nặng nhọc nhìn Nhi, mặt cô bé tái mét vậy..

“xem chừng cô ta rất quan trọng với cậu thì phải!”

Uyển Uyên khẽ liếc sang Thiên Ân nghĩ thầm. Còn cậu thì lại cảm thấy có lỗi.. Quên bếng mất việc Nhi chưa ăn tối... Lại quên cả việc đi chợ mua thêm đồ(hôm đấy Nhi dọn cả ngày nên không có thời gian đi mua) hại Nhi chịu đói.. Chắc hôm qua Nhi uống nước xuống đây mà..

Hết tiết thể dục, thầy giáo dặn dò hai anh em rồi về phòng hội đồng. Uyên Uyên cũng muốn ở lại nhưng Thiên Ân một mực không cho nên cô đành cắn răng quay về lớp học. Rõ ràng là Thiên Ân yêu cô vậy mà quan tâm con nhỏ kia còn hơn cả cô nữa.. Rốt cục là tại sao chứ..

- um..

Nhi khẽ mở mắt, nhìn xung quanh, căn phòng trắng toát phảng phất mùi thuốc, cô bé có nhớ là mình bị ngất còn đây là đâu thì hoàn toàn mù tịt..q

- cậu tỉnh rồi hả? _ hai anh em đồng thanh. Nhi quay sang nhìn cả hai khẽ gật đầu. Đờ Nhi ngồi dậy, Thiên Ân lấy bánh và sữa cho Nhi..

- cậu ăn đi cho lại sức! Hôm qua cậu nhịn đói hả?

Nhi đỏ mặt gật nhẹ đầu, cái bình nước kia bị cô bé xơi tái hết rồi còn đâu..

Thiên Ân cho Nhi dựa vào người mình rồi xé nhỏ miếng bánh cho Nhi ăn..

Ăn no nê chán chê, cốc thuốc đã lù lù trước mặt. Tất nhiên là Nhi uống ngon lành rồi vì Thiên Ân đã hoà với nước đường rồi mà!

- sao hả? Đờ một chưa? _ Thiên Ân sờ nhẹ lên trán Nhi. Cô cảm giác như tim mình có chút vấn đề thì phải.. Nó đập rộn ràng hơn bình thường

- tớ không sao rồi! Nghi lát sẽ khỏi! Hai cậu về lớp học đi! _ Nhi khẽ đẩy Thiên Ân ra vì sợ cậu nhóc sẽ thấy điều kì lạ này

- thật không đó? _ Thiên Ân cau mày

- thật thật! Tiết sau tớ lên! _ Nhi phẩy tay. Đúng là, có đồ ăn nạp vào người trông khoẻ hẳn ra..

- ừ! Nghi đi nhé! _ Thiên Ân nói xong đi về lớp, Thiên Ân khẽ néo má Nhi rồi vô tư hôn chụt lên cái chỗ mình vừa véo làm Nhi ngại đỏ hết cả mặt..

- nhanh khoẻ nhé! _ cậu nhóc nháy mắt tinh nghịch nhanh chóng phéng ra ngoài, tất nhiên là phải chạy nhanh rồi, thường thì chậm 1 s thôi cũng đã bị thương tích rồi.. Còn không chạy nhanh thì khỏi nói nhé.. Thiệt tình, tên bí ngô này thật biết tranh thủ mà... (=_ =)

Bạn đang đọc truyện *Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Em Gái

Tôi nhất định phải đá cô ta ra khỏi cái nhà này

Hôm nay Nhi thực sự cảm thấy sung sướng hết cỡ. Chỉ việc ngồi im một chỗ mà chẳng phải làm gì cả.. Ăn trưa xong, Nhi lăn ra ngủ, chẳng biết trời đất là gì nữa.. Uyển Như sang chơi cũng còn chưa dậy..

- anh ơi! _ cô bé cao giọng gọi, ngó quanh mà chẳng thấy ai ở nhà cả

cô bé chạy lên tầng tìm.. Mãi mà chẳng thấy ai, đành phải xuống nhà đợi vậy. Rót cốc nước uống, Uyển Như quay ra..

- cô là ai?

Choang.....

Mảnh cốc vỡ đầy dưới sàn nhà, Uyển Như nhìn lên, một cô gái khá xinh đẹp ở đầu cầu thang đi xuống..

- sao cô lại ở trong nhà tôi? Lại còn thân nhiên lấy nước uống, giờ thì làm vỡ cốc? Cô là kẻ trộm hả? Khai mau? Tôi báo công an đấy!

Uyển Nhi mặt đầy sát khí tiến tới, Như sợ quá bèn lùi lại

- tôi không phải kẻ trộm! _ Như lí nhí

- trông cô cứ lén la lén lút! Khai mau.. _ Uyển Nhi nắm chặt lấy cổ tay Như, cô bé đau quá hét lên.. Cố giằng ra mà không được

Cạch...

Tiếng cửa phòng mở ra, Như đưa đôi mắt ướt đầm của mình về phía Nhi, cô tiến đến kéo tay Uyển Uyển ra khỏi tay Như..

- nó là kẻ trộm! _ Uyển Uyển mắt đầm

đăm nhìn, Như sợ quá lùi ra sau bám vào gấu áo Nhi..mắt lấm lét nhìn người kia

- ai nói cậu đó là kẻ trộm? _ Nhi lạnh tanh nhìn Uyên Uyên

- không kẻ trộm thì là gì? Lén lách lén lút! Cô lại còn bênh nó hả? _ Uyên Uyên ném cái nhìn tức giận về phía Nhi.

- con bé là Uyên Như! Em gái của cậu đấy!

Cả hai người căng mắt nhìn nhau, Như còn không tin cái chị hung dữ kia lại là chị của mình, mẹ có nói, chị cô bé là người rất hiền lành và tốt bụng cơ mà.. Hoàn toàn chẳng giống chút nào..

- chị xin lỗi! _ Uyên Uyên gãi đầu ái ngại, đây cũng chỉ là nhượng bộ thôi..

Uyên Như vẫn không lên tiếng, bám áo Nhi.. Rồi ngẩng mặt lên nhìn cô

- không sao! Chị ấy rất tốt! Chị là chị ấy hiểu nhầm em là trộm thôi! _ Nhi mỉm cười nhẹ lau nước mắt cho Uyên Như. Cô bé lấm lét tiến đến phía Uyên Uyên

- chị là Uyên Nhi? Chị gái ruột của em? _ Như lí nhí

- ừ! Xin lỗi em về chuyện lúc nãy nhé!

- dạ không sao đâu ạ!

Uyên Uyên khụy gối ôm Như vào lòng. Ước mong được gặp chị mãi thôi, nhưng mùi hương, cũng như thái độ khi nãy, thật chẳng thân quen chút nào. Cô bé hoàn toàn không có cảm giác gì..

A!

Như reo lên khi nhìn thấy Thiên Linh, bỗng chú cún lên, Như vuốt ve bộ lông mượt mà thơm phưng phức của cún..

- đáng yêu quá à! Em càng ngày càng béo rồi đó! _ Như cười khi khi. Đang định đưa cún cho Uyên Uyên thì tự nhiên thấy cô lùi lại, Như tròn mắt

- chị sao vậy? Mẹ nói chị rất yêu động vật mà!

- à... Đây là hồi nhỏ! Giờ chị không thích nữa rồi!

Uyên Uyên vội giải thích, Như cũng gật gù.

- chào cả nhà! _ Thiên An cười tươi xách đồ cùng Thiên Ân đi vào trong nhà. Thấy không khí có vẻ hơi căng dây đàn thì phải.

- cậu về rồi hả? Thiên Ân.. _ rõ là nói với Thiên Ân nhưng lại quay ra cười với Thiên An, xem chừng lại bị nhầm lẫn rồi..

- chị! Đây là anh Thiên An mà! Sao chị có thể nhầm được! _ Như ngạc nhiên

- a..... Chắc chị cuồng quá.....! _ Uyên Uyên gãi đầu.

Thiên Ân còn lạ không kém. Chẳng lẽ ngay đến việc phân biệt thôi mà Uyên Uyên của cậu cũng phải khổ sở vậy sao? Vậy còn con nhỏ góc kia lại chưa hề nhầm lẫn nào..

- xin lỗi nhé! _ Uyên Uyên chữa cháy. Thiên An nhìn cô có chút nghi ngờ..

- không sao! Như ở lại ăn tối cùng bọn anh nhé! _ Thiên An cười tươi. Như mỉm cười gật đầu lia lịa

- chị Nhi nấu nhé! Em thích ăn đồ chị làm! _ Uyên Như cười tươi nhìn Nhi

- chị ấy đang mệt! Hôm nay hai chị em gặp nhau! Chị sẽ nấu cho em ăn! Được chứ? _ Uyên Uyên có chút ghen tị với Nhi. Ngay cả em mình mà cũng ưa cô ta hơn..

- cũng được ạ! _ Như khề gật đầu.. Không còn hào hứng như trước.. Chẳng biết tại sao nữa

- cậu khoẻ hẳn chưa? Vào hộ tống một tay được chứ? _ Uyên Uyên quay sang phía Nhi

- cũng đỡ rồi! Để tôi vào hộ! _ Nhi thân nhiên xách túi đồ từ tay Thiên An đem vào trong.

Cả nhà hôm nay cùng nhau nhặt rau, cùng nhau nấu bữa tối, vui ơi là vui, lâu lắm rồi mới được mẻ cười khùng hoảng như vậy. Giờ mới biết Nhi nấu ăn ngon lại còn biết cách làm người khác “cười không nhặt được mồm” nữa..

Bữa tối diễn ra nhanh chóng, mặc dù muốn ở lại cùng Uyên Uyên để nghe cô tâm sự lắm nhưng Như lại phải ra về, mặt cô bé buồn thiu. Sau khi Như về

mọi người mới chịu ai về phòng này. Thiên Ân vòng qua phòng Uyên Uyên..

- có chuyện gì vậy Ân?

Thiên Ân đỏ mặt gãi nhẹ đầu, những lúc như vậy, trông cậu đáng yêu kinh khủng..

- à! Chỉ muốn nhìn cậu thôi!

Cái lí do gì vậy trời, thường ngày cậu dửng dưng lắm mà, vậy mà giờ đứng trước mặt Uyên Uyên của cậu lại mềm nhũn như vậy..chắc chắc..

- hi! Vào hát cho tớ nghe đi!_ Uyên Uyên lôi Thiên Ân vào. Hai người ra ngồi cạnh cửa sổ, âm điệu bài hát du dương vang lên..

Nhi bên dưới nhà cũng còn nghe thấy, cô bé ẵm Thiên Linh ra ngồi cạnh gốc lan rồi lắng nghe, hình ảnh tên bí đao kia lại hiện hữu trong tâm trí Nhi lúc này, mặt cô bé chợt nóng ran... Tim thì rạo rục lạ lắm..

- aizza.... Làm sao bây giờ nhỉ?_ Nhi thở dài trống tay ra sau gáy rồi nhìn lên bầu trời đầy sao phía bên trên.. Lòng cô bé rối bời vậy...

Bạn đang đọc truyện *Bí Đao Thối Và Con Nhỏ Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.